

Giới thiệu Đại Nhân Sợ Hãi

Đại Nhân Sợ Hãi của tác giả Mạc Nhan là câu chuyện về hắc làm một quan to trong triều, vì muốn chính đồn lại trật tự dân làng nên đã quyết định dẹp hết toàn bộ nguyệt hoa phường..

Là một nơi ăn chơi xa đọa của nhiều người, nguyệt hoa phường kia do nàng đứng đầu đã đột nhiên đóng cửa chỉ vì lệnh của hắc. Tức giận miếng ăn ngon bị cướp mất, nàng đã đứng lên chống đối nhưng cuối cùng lại bị hắc ném vào nhà lao.

Cho đến khi biết được sau lưng nàng có hoàng đế đỡ đầu. Hắc đã hoảng hốt thả nàng ra và đặt cách cho nàng mở quán, thật ra nàng là ai ?!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Gần đây, tuần phủ đại nhân có một cái đình trong mắt.

Cái đình này, không phải son trại thổ phỉ, cũng không phải giảng đường đại đạo, lại càng không là tham quan ô lại.

Cái đình đó....chính là hoa khôi của Nguyệt Hoa Phường - Quan Minh Nguyệt.

Đầu đuôi xuôi lọt của chuyện này là một đám nương tử tập kết thành đàn đi vào nha môn tuần phủ cáo trạng

"Đại nhân...ngài làm chủ cho chúng em a..!"

Trên tấm biển của phòng nghị sự, viết bốn chữ rất to "công chính nghiêm minh", hai bên trái phải bài từ, cũng viết yên lặng, uy vũ.

Một đám phu nhân quan gia đang quỳ trên sân nhà, tay người nào cũng cầm một cái khăn, lâu lâu lại chấm chấm nước mắt, tranh nhau đòi gặp tuần phủ đại nhân.

Tuần phủ đại nhân Hạng Thiếu Hoài vừa xuất hiện, đám nương tử quân vừa lay vừa khóc, vừa kể lể mong tuần phủ đại nhân làm chủ cho họ, ai cũng tranh nói, chỉ thấy nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra:

"Đại nhân, ngài...nếu... không quản...không thể được ?

"Hồ ly tinh tác loạn giữa đường, mong nhờ đại nhân..."

Phía trên công đường, Hạng Thiếu Hoài ngồi nghiêm chỉnh, khuôn mặt uy vũ, mặc kệ là nghe oan hay thăm án, khuôn mặt hắc lúc nào cũng có dáng vẻ cân nhắc, trầm ổn, ít có động dung.

Nhưng với tập đoàn phu nhân đang cáo trạng dưới kia, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng than thở, kể oán...khiến cho hai hàng lông mày của hắc nhíu lại, cuối cùng là một tay chống má, tay kia che miệng đang ngáp...

"Hồ ly tinh đó...khiến cho lão gia ta mê chết đi sống lại, mấy ngày rồi lão gia ta không về nhà...."

"Nhà ta còn thảm hơn nữa kia, từ lúc mê cái con hồ ly tinh đó...nửa tháng không thấy mặt một lần!"

"Lão gia ta từ lúc con hồ ly đó bắt đầu ca hát, hàng đêm đều đến sênh ca...lưu luyến thanh lâu, tất cả đều là hồ ly tinh làm hại."

"Đại nhân nhất định phải chủ trì công đạo a! ~.~

Đám nương tử đó, trái mắng một câu, phải chửi một câu! mắng đến mắng đi, mà cuối cùng chỉ có một nội dung, đó là ca kỹ thanh lâu dụ dỗ trượng phu các nàng!!!!

Hạng Thiếu Hoài chỉ cảm thấy huyết Thái Dương đau đau.

Những năm gần đây đều thái bình, ngày ngày bình yên, dưới sự cai quản của hắc, dân chúng thực hiện luật pháp nghiêm ngặt, quan viên yêu dân, rất ít người vi phạm pháp lệnh, kêu oan cáo trạng án kiện không nhiều lắm, hiện tại ngay cả chặn kiệu để cáo trạng cũng đã không còn.

Nhưng đã nhiều ngày nay hắc không thể nhàn rồi, bởi vì mỗi ngày phu nhân các quan tới cửa quần quít lấy hắc cáo trạng kêu oan, nói trượng phu chính mình lưu luyến thanh lâu trắng đêm không về, rồi như thế nào không về nhà, rồi tố khổ về sự tình mịch, cô đơn của các nàng!!

Hừ!!! bắt đầu từ lúc nào, tuần phủ đại nhân như hắt lại phải quản cả chuyện nhà của các quan lại địa phương vậy?

Nhìn tập đoàn các phu nhân, có cả thê tử Huyện lệnh đại nhân, cho tới tiểu quan thê thiếp, các nàng tập trung thành một nhóm, đoàn kết lực lượng, đồng loạt đi vào tuần phủ nha môn, hướng đến hắt đang ngồi, vừa khóc nức nở tam thất cổ cáo trạng.

Kiện ai đây? Trượng phu tuy đáng giận, nhưng chung quy là người một nhà, làm sao kiện? đương nhiên nếu kiện thì chỉ có thể kiện kẻ hồng nhan họa thủy kia mà thôi.

“Theo ta thấy, Quan Minh Nguyệt đúng là kẻ ghê gớm!”

“Đúng, đúng... đúng! Nàng ta thật ghê gớm!”

Nhắc đến ba chữ Quan Minh Nguyệt, toàn bộ nữ nhân trong công đường khuôn mặt thật đáng sợ!

“Đúng vậy, nàng ta chính là một con hồ ly tinh chuyên dụ dỗ chồng người khác!”

Cứ nghĩ đến trượng phu của mình, hàng ngày chạy tới Nguyệt Hoa phòng tặng lễ lấy lòng nàng ta, mua châu báu trang sức không phải tặng cho thê thiếp, mà là hai tay dâng tặng ho con hồ ly tinh kia, thử hỏi các nàng có bình thường nổi không?

Đoàn người thất chũm bát thiết??? Chửi mắng nàng, mắng chửi người xong sẽ có cảm giác rất thoải mái, nhưng không khỏi tránh được thêm chút mắm, dặm chút muối cho có thêm hương vị, các nàng tiếp tục hùng hồn, không tiếc lời xỉ vả, nàng Quan Minh Nguyệt kia so với yêu tinh cổ đại, chuyên hấp thụ dương khí nam nhân chỉ có hơn chứ không kém.

Nói là cáo trạng cho dễ nghe, thực chất là một đám nữ nhân không có chuyện gì làm, dất nhau lên công đường khóc lóc, kẻ lẻ cho hả giận

“Đại nhân ~.~”

Đầu rất đau.

“Đại nhân à!”

Tai cũng rất đau.

“Đại nhân a -- ngài nhất định phải vì nữ tử đáng thương chúng ta làm chủ a !”

Tiếng khóc như sấm dậy, giống như đội ngũ đưa ma đưa tang, chỉ khác là không có người chết để mà đưa đi thôi! Mà cái đám nữ nhân kia cứ hướng về phía hắt lạy lục, khóc lóc, làm hắt có cảm giác hắt chính là người chết bị khiêng đi chôn!!!!

Thái dương giật giật!!!!

Hắt liếc mắt về phía Vinh hộ vệ đứng bên trái, hắt vẫn thủy chung đứng thẳng như một cây to không sợ gió lớn, như một pho tượng đá kiên cường! ngay cả ánh mắt cũng không có chút biểu tình nào!!! Xem ra Vinh Ưng này cũng bị đám nương tử kia làm cho huyết thái dương choáng váng, chỉ là đang trên công đường nên cố gắng duy trì tinh thần như đá tảng mà thôi!!!!

Ánh mắt sắc bén thâm trầm của hắt quét về bên phải - Ôn gia sư. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn đạt là một nụ cười thật tươi? điều này làm Hạng đại nhân cảm thấy kì quái? chẳng lẽ những lời than thở này giờ dưới kia không hề lọt lỗ tai hắt!

Chẳng lẽ tinh thần định tâm của Ôn gia sư tốt hơn hắt?

Hay là vì vừa cười được một mỹ nữ xinh đẹp về làm thê tử nên tâm tình cực kì tốt, không thèm để ý đến sự việc dưới kia?

Hắt dùng hai ngón tay không kiên nhẫn gõ gõ lên bàn, hừm, cái nụ cười kia khiến hắt cảm thấy chỉ có mình hắt chịu trận thì không hấp dẫn, phải kiếm cái gì cho Ôn gia sư khóc một chút...

Bang bang, đó là cái gì?

Hai tròng mắt Hạng Thiệu Hoài như mũi tên, thẳng hướng hai lỗ tai Ôn gia sư,...

Thì ra qua mặt bốn quan... dám lấy bông bịt lỗ tai ả...hèn chi khuôn mặt thành thoi, về mặt lại thái bình vô sự như vậy!!! Tên gian trá này, cả ngày cảm lòng gà phe tới phẩy lui!!!! đúng là sư gia chỉ có mỗi chuyện đó là giỏi.

“Đã biết, bản quan nếu có thời gian rảnh sẽ khuyên nhủ phu quân các phu nhân”. Nếu bây giờ không chấm dứt trận khóc náo, rên rĩ này, hắt hoài nghi đám phu nhân sẽ khóc đến lúc sông cạn đá mòn mới thôi.

Khuyên? Không... không thể, các nàng mong là mong đại nhân yếu là đại nhân trừng trị Quan Minh Nguyệt, chỉ có như vậy mới thỏa mãn nỗi hận trong lòng các nàng.

Tóm lại, ngàn lần sai vạn lần sai, đều là nữ nhân kia. Nàng ta chính là kẻ phá hư hạnh phúc gia đình người khác, còn trượng phu các nàng chỉ là những

người bị hại, bị nàng ta dùng yêu thuật câu hồn.

“Đại nhân, ngài có điều không biết, yêu nữ kia mê hoặc phu quân ta, làm hại phu quân ta không thời gian thẩm duyệt công văn, bây giờ chất cao như núi vậy!!!huyền lệnh phu nhân thôn thức

Nguyên bản trên khuôn mặt rất lạnh lùng của Tuần phủ đại nhân đột nhiên hiện lên chút ánh sáng sắc bén.

“Đó là sự thật?”

Một bên Ôn Từ Nhận không khỏi sùng sốt, thậm chí kêu trời, nhìn Huyền lệnh phu nhân nháy nháy mắt, ý bảo nàng ta nói chuyện nên ‘lưu ý’. Nhưng Huyền lệnh phu nhân lại nghĩ lầm sự gia đang ra sức cổ vũ nàng, càng thêm có tinh thần gặt đầu khoa trương.

“Ta nếu có chút lời nói dối, cam nguyện bị phạt!”

Trên khuôn mặt vị đại nhân của chúng ta cuối cùng cũng hiện ra một bộ mặt cực kì ngưng trọng. Cái phu nhân khác cũng chạy nhanh làm theo, phía sau tiếp trước mở miệng.

“Phu quân ta cũng không chịu nổi sự dụ dỗ của yêu nghiệt, ngày nào cũng uống rượu. nên không thể đảm đương sai nha!!!”

“Có chuyện này nữa sao?”. Con người đen càng thêm lợi hại.

Các thẻ thiếp khác cũng cùng mô phỏng, tranh miệng tố khổ, rằng nữ nhân thanh lâu kia không biết dùng ma thuật gì khiến trượng phu nhà các nàng “bỏ rơi nhiệm vụ”, rồi “trăng đêm không về”, lại như thế nào “Trộm đạo”, “Đánh hôn sở nư”.

Tóm lại, nói càng nghiêm trọng càng tốt, thêm mắm thêm muối không đủ, lại vẽ rắn thêm chân, muốn đại nhân quản luôn chuyện của các nàng, làm gì cũng được, miễn là xử lí à Quan Minh Nguyệt kia là được.

Xong rồi!

Ôn sư gia thờ dài, hơn nữa ở nhìn thấy sắc mặt tuần phủ đại nhân càng lúc càng lạnh lẽo không hồn giận, liền hiểu được đại thế đã mất.

“Rầm!!”

Một tiếng vỗ vào bàn, làm cho công đường đang tranh cãi ầm ỹ. Thoáng chốc lặng yên như không có ai tồn tại.

Các phu nhân một đám tròn to mắt sợ hãi nhìn khuôn mặt tuần phủ đại nhân càng lúc càng trầm xuống, không ai dám hé ra bất kì lời nào nữa.

Hạng Thiếu Hoài quét mắt nhìn xuống dưới, lạnh lùng mở miệng:“Việc này, bản quan lập tức điều tra.”

Nghe được lời hứa hẹn từ đại nhân, chúng phu nhân cuối cùng nín khóc nỉm cười, mục đích đạt thành, cúi đầu vái lạy. Các nàng không hề biết, biển êm sóng nhẹ đây chỉ là mờ màn, người chịu sóng to gió lớn chính là phu quân của các nàng kia.

Nam nhân tới thanh lâu, là chuyện bình thường, nhưng vì thanh lâu mà bỏ bê công việc, là điều hấn ghét nhất trên đời, hấn tuyệt đối không ngồi chơi xem chuyện, phải điều tra cho rõ ràng.

“Sư gia.”

"Đại nhân."

“Người biết gần đây có người bỏ bê nhiệm vụ không?”

“Hạ quan không biết.”

Con người đen tinh nhuệ đảo qua. “Người không biết?”

Ai ai cũng hiểu, Ôn sư gia là người nhân hạ, có cho tiền hấn cũng không tin ở phủ đây lại có kẻ dám bỏ nhiệm vụ đi thanh lâu, chết cũng không tin!

“Hạ quan biết tội, hạ quan biết tội.” Ôn Từ Nhận khúm núm thỉnh tội.

“Người nếu không biết, có tội gì?”

Cảm giác trong giọng nói của vị đại nhân anh minh này đầy rẫy nguy hiểm, Ôn sư gia biết ngay đây là dấu hiệu ban đầu của sự tức giận, hấn càng cúi mình xuống thấp chừng nào tốt chừng nấy: "Hạ quan thất trách, cầu xin đại nhân khai ân."

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh. “Chuyện này, bản quan nhất định sẽ tra rõ; nếu là thật, phải xử theo luật, nếu tất cả quan mà có tham gia, tuyệt đối không bỏ sót bất kì ai!”

Ôn Từ hấn không khỏi sùng sốt. “Đại nhân định đóng cửa thanh lâu?”

“Như thế nào? Ngươi có ý kiến sao?”

“Không dám, chính là..... Đại nhân, thanh lâu nữ tử hát rong hiến nghệ, cũng chỉ là kiếm cơm qua ngày...”

“Hừ, đừng tưởng rằng bản quan không biết, phường yên hoa kia, trong thời gian gần đây gia tăng lên rất nhiều, nếu ta không chặn từ bây giờ, chẳng phải càng ngày càng nhiều sao? Theo ta thấy, bọn họ càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

“Nhưng.....”

“Vì không khí trong sạch của phủ, phải làm cho họ biết tiết chế lại, bản quan nhất định phải xử lý nghiêm khắc.” hần vừa nói, vừa chuyển con giận xuống bàn, làm chiếc bàn thiếu chút nữa bị gãy làm đôi.

Ôn Từ Nhận biết đại nhân tâm ý đã quyết, nhiều lời cũng là uống công, không thêm nói nữa, chỉ thờ dài.

Huyện lệnh đại nhân bọn họ! hiện giờ rất muốn phá bỏ cái thanh lâu đó!

Sau giờ ngo, một trận mưa rào ập đến, làm cho hoa viên Nguyệt Hoa phường tăng thêm một phần nhẹ nhàng khoan khoái.

Xuyên qua cổng vòm hoa viên, có thể thấy được một tòa lầu tảo nhả, sa mềm bay nhẹ nhẹ theo gió làm hoa văn tinh tế trên cửa sổ lúc ẩn lúc hiện, giống như đang lạc vào một cõi không phải là nhân gian.

Đây chính là nơi ở của hoa khôi Quan Minh Nguyệt - Minh Nguyệt Lâu

Từ cửa sổ lầu hai, phảng phất trong gió là tiếng đàn du dương của ai đó, sa mạn nhẹ nhàng tung bay trong gió, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh điểm kiều của người đánh đàn. Mà người có thể đánh được nên tiếng đàn tuyệt diệu như thế chỉ có thể là một nữ nhân. Một tiếng kêu dồn dập từ phía dưới lầu làm âm thanh du dương bỗng nhiên ngừng bật.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Nha hoàn Tụ Nhi từ trước viện nhắm Minh Nguyệt Lâu, bước thẳng qua bồn hoa bên cầu thang, lao thẳng lên lầu.

Người thiếu nữ ngồi phía sau đàn cổ chậm rãi ngẩng đầu lên, chậm rãi đứng dậy, trên người nàng mặc một bộ xuân rất hợp với một dáng người yếu điệu thướt tha, trông nàng như một con bướm đang khoe sắc trên một bông hoa, đẹp đến mê người.

“Tiểu, tiểu thư --” Tụ Nhi xóc sa liêm, bởi vì hưng phấn, hai má đỏ bừng.

"Chuyện gì mà ngươi hô to hô nhỏ vậy?"

"Tiểu thư, Liễu công tử phái người tặng hai thùng lễ vật nha!"

“A?” Quan Minh Nguyệt nhún nhẹ đôi mi thanh tú như vẽ, nở một nụ cười nhân nhật nhưng không hề mất đi vẻ đẹp của mình, cũng không cao hứng phấn chấn như Tụ Nhi. “Xem ngươi hưng phấn, giống như bà mỗi tối cửa cầu hôn, đón tân nương xuất giá vậy!”

Tụ Nhi nhìn tiểu thư, không sợ bị chê cười, chắc lưỡi: “Không chỉ tay một mình Tụ Nhi, những cô nương khác cũng giống em thôi, khi xuất giá cũng sẽ hưng phấn như thế! Còn bây giờ em muốn nhìn xem Liễu công tử tặng thứ quý giá gì cho tiểu thư, mà mọi người cũng đang hồi hộp y như em nha!”

"Được rồi, ta xuống nhìn một cái, để xem hần đưa tới cái gì, là vàng bạc hay là trân bảo....nhiều lắm là hoa thôi chứ gì!"

Quan Minh Nguyệt nhẹ nhàng nhấc váy bước xuống lầu, đi vào phòng khách, chỉ thấy hộ vệ khệ nệ khiêng hai đại mộc vào phòng, mà các cô nương cũng từ việc trước tò mò đi theo.

Quả nhiên, trên mặt mỗi cô nương đều có biểu hiện y như Tụ Nhi, đều có khuôn mặt như lúc bà mỗi đến cầu hôn, vài cô nương thậm chí to nhỏ, tò mò muốn biết trong hai cái rương đó là thứ quý giá gì?

Lễ vật, là thứ mà nữ tử rong thanh lâu thích nhất, mỗi lần khách đem lễ vật đến, các nàng sẽ có thêm một chút tiền cho bản thân, cho nên nếu có vị công tử, lão gia nào đem lễ vật đến, chính là khiến cho nàng thật cao hứng và mừng rỡ nha! Hơn nữa lễ vật đem đến không nhưng vị công tử, lão gia đó rất thích cô nương này, còn có thể làm cho các cô nương khác trong thanh lâu cảm thấy ghen tị.

Bình thường nữ tử thanh lâu được tặng một hộp lễ vật đã là nhất, nhưng tới hai hộp lễ vật như thế này thì trong phường này chỉ độ một mình Quan Minh Nguyệt, không nhưng một lần mà rất nhiều lần được tặng lễ vật như thế, và hình như lần sau còn nhiều hơn lần trước.

Minh Nguyệt ngoài miệng hiện lên một nụ cười quyến rũ kiều diễm, chậm rãi đứng lên, đi đến bên bàn, nhìn vào một hộ vệ, ra lệnh.

"Mở ra đi!"

Có Minh Nguyệt chỉ thị, bọn hộ vệ ba chân bốn cẳng mở thùng lễ vật, hồi hộp nhìn xem bên trong thùng là thứ gì.

Nắp hộp vừa mở ra, đoàn người trông mắt mở to càng lúc càng lớn, có người nhìn không được khẽ la nhẹ một tiếng.

Trong rương đầy châu báu trang sức, vòng cổ, ngọc hoàn, trâm hoa, phi thúy, bạch ngọc đằm đằm, vừa thấy biết ngay giá trị xa xỉ của chúng, làm cho người ta hoa mắt hỗn loạn.

“Trời ạ!!! đẹp nha!”

“Xem màu của nó này, không ngờ lại tuyệt đến vậy!”

Đám tử muội kinh hô, nhìn vào rương lễ vật quý giá, không khỏi có chút ghen tỵ!

Minh Nguyệt liếc mắt một cái, mặt mày hớn hờ nói: “Nếu mọi người thích, mỗi người chọn một món đi!”

Mọi người vừa nghe, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Minh Nguyệt tử, tử nói thật á?”

Minh Nguyệt ngọt ngào cười: “Đĩ nhiên, mọi người thích thì cứ lấy, nếu không thích không lấy cũng không sao!”

Không lấy? Đừng nói giỡn nha!

Thấy Minh Nguyệt chính miệng đáp ứng, các cô nương như ong vỡ tổ bắt đầu lấy trâm châu trang sức, ước thử lên người, trầm trồ khen ngợi.

Có người lấy ngọc đeo lên người, có kẻ lấy trâm phi thúy cài lên đầu, nhìn thật thích, cũng có người giành lấy rất nhiều, thích hợp hay không thì nói sau.

Quan Minh Nguyệt tiếp tục kêu hộ viện mở cái rương nhỏ còn lại ra, bên trong là mười đỉnh nguyên bảo, nàng đem một thời hướng quần sự Nguyệt Hoa phường.

“Kỉ thúc, đem đỉnh nguyên bảo đổi thành bạc, chia cho các đại ca tiểu đệ.”

Kỉ thúc là người phụ trách quản lý Nguyệt Hoa phường, nghe tiểu thư phân phó, lập tức cùng các hộ viện khác cúi đầu cảm tạ.

Phân phối xong, Minh Nguyệt xoay người nhìn Từ quý nương mỉm cười.

“Đem số châu báu trang sức còn lại đổi thành bạc, cùng nguyên bảo đưa tất cả đến ngân hàng Đại Bảo đi, về sau cần cho hôn tang, sẵn để dành sau này sửa sang lại nhà cửa”

Từ quý nương nghe xong, vui sướng gật đầu.

Toàn bộ công việc thực hiện xong, Minh Nguyệt nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng khách, đi dọc theo hành lang bằng đá, tiến về hồ nước trong hoa viên.

Bởi vì rận mưa vừa rồi làm cho không khí nhẹ nhàng hơn, bớt đi cái thời tiết gay gắt. Nàng đến bên cạnh hồ nước, biết thói quen của tiểu thư, Tự Nhi bung ra một đĩa bánh ngô.

Minh Nguyệt cầm lấy đĩa bánh ngô, đôi mắt tròn to mong nước nhìn xuống con cá trong ao cứ lượn quanh bờ nước, chờ bánh ngô của nàng.

Nhìn điệu bộ như “xin xỏ” của con cá nhỏ làm cho Quan Minh Nguyệt không nhịn được cười, nàng bẻ bánh ngô thả xuống ao, không khí thanh bình như thế này còn gì vui hơn.

Từ quý nương sau khi sắp xếp công việc trên sảnh xong, liền xoay người đi tìm Minh Nguyệt, quả nhiên như bà đoán, nàng đang ngồi cười vui vẻ bên hồ nước, Nàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn Minh Nguyệt, lắc đầu nói: “Ta nói con, Minh Nguyệt nha, Liễu công tử đưa tới châu báu trang sức, con không thích sao?”

Minh Nguyệt cười nói: “Như thế nào lại không thích? Ta đương nhiên yêu nha.”

“Nếu thích, vì sao không giữ lại cho mình?”

“Liễu công tử lúc trước đưa tới cũng còn rất nhiều, vẫn còn trong phòng của ta, cho nên không thiếu thôi, để không như thế thật lãng phí, chi bằng đừng giữ lại làm gì!”

Từ Quý nương biết, Minh Nguyệt tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong mắt nàng vàng bạc châu báu chỉ sợ còn kém hơn con cá trong ao nữa!

Nhìn các cô nương trong đại sảnh đồ mắt tái tị vì tranh giành trang sức, nàng lại thông dong ngồi đây xem thử cá chép có đối bụng hay không? Coi nàng có còn bộ dáng của một khuynh quốc chi tư không kia chứ?

Nàng sớm làm cho đám công tử quý dưới làn váy của mình, nhưng Minh Nguyệt chỉ bán nghệ không bán thân, đến bây giờ vẫn là một nữ tử thanh quan.

Từ Quý nương tự nhận nhiều năm qua, đã thấy không biết bao nhiêu nữ nhân thanh lâu, có người mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhưng chỉ có mình Quan minh Nguyệt là khác người, là độc nhất vô nhị.

Chẳng hạn như chuyện của Liễu công tử tặng lễ lúc này. Trong thanh lâu, vàng bạc là thứ mà nữ nhân thích, nhưng nàng lại không màng tới những thứ đó, trên người nàng hầu như không có bất kì một trang sức quý giá nào, nhưng trên ngót thanh cao, như đoá sen trong bùn nhưng không hề nhiễm phong trần, một tiết khí không thể đem ra đùa bỡn.

Nhưng đừng nhìn nàng như thế, nàng còn ranh mãnh của trẻ con, Nếu có vị công tử nào tặng lễ vật, nàng chưa bao giờ từ chối, lúc nào cũng biểu hiện rất cao hứng và hồi hộp, chỉ để cho các vị công tử còn có mặt mũi với thiên hạ, nhưng quay lưng lại, đã thấy nàng phân cho các chị em trong phường, còn lại đều bỏ hết vào ngân hàng để dành.

Minh Nguyệt chẳng những đối với mọi người thập phần chiều cố, liền ngay cả nàng cũng nhờ vào phúc của Minh Nguyệt, được đến không ít chiều cố.

Minh Nguyệt lại là một nữ tử rất hiểu thuận, với Từ Quý nương luôn vâng lời, bởi vì nàng chính là nữ nhi hảo tử muội của Từ nương, lại thông minh, bộc trực, khiến nàng yên thương Minh Nguyệt như con gái của mình.

Trong mắt người ngoài, Minh Nguyệt chỉ là một ca kĩ bán nghệ, là hoa khôi không những đánh đàn hay, còn xướng ca hoặc ngâm thơ hay, nhưng trên thực tế, nàng không phải là ca kĩ Nguyệt Hoa Phường, nàng là một trong những người đứng đầu của Nguyệt Hoa Phường.

Minh Nguyệt đã từng nói với nàng, chốn thanh lâu không thể là nơi cả đời bám víu, nữ nhân một ngày nào đó sẽ già đi. Trường Giang sóng sau sẽ đè sóng trước, vì vậy phải biết vì ngày sau mà có tính toán cho bản thân mình.

Bình thường thanh lâu nữ tử khi có tiền đều chỉ chăm lo cho những vật chất trước mắt, nhưng Minh Nguyệt không phải như thế, nàng khuyên các tỉ muội biết để dành, phải biết lo cho con đường sau này của mình.

Mấy năm qua, mỗi lần có tân khách đại gia đưa tới lễ vật quý trọng, Minh Nguyệt đều hào hứng, khuôn mặt luôn hiện lên nét kinh hỷ, bởi vì số ngân lượng đó có ích cho các nàng sau này đối nghệ.

Một nữ tử thông minh như vậy, nếu là nam nhân, khẳng định có thể...nhưng nàng vẫn chỉ là một nữ nhân. Mà chuyện cả đời của Minh Nguyệt cũng là chuyện của nàng, không quản không được.

“Minh Nguyệt! lễ vật là tâm ý của Liễu công tử, con biết chứ?”

“Có gì sao?” Quan Minh Nguyệt giả ngu, ngẩng người nhú hai hàng lông mày lại, ra vẻ suy nghĩ.

“Liễu công tử đưa lễ vật đến, chẳng phải là muốn cưới người sao, mà nói đến hán, khó mới tìm được một đối tượng tốt như vậy nha!”

“Trương công tử cũng tốt lắm nha.”

Từ quý nương mắt nháy sáng ời: “người đối với Trương công tử có cảm tình sao?”

“Có nha.”

Từ quý nương gật gật đầu. “Trương công tử tuần tú lịch sự, lại là Giang Nam tài tử, viết thơ hay, lại chưa cưới vợ.....”

“Lý công tử cũng không hề thua kém chút nào nha.”

“Đúng. đúng. đúng, Lý công tử cũng không thua kém, hơn nữa Lý công tử gia tài bạc triệu, ba người mỗi người mỗi vẻ, người thích người nào?”

“Đều thích hết!”

“A?” Từ quý nương sùng sốt. “Ba người đều thích?”

Minh Nguyệt nháy nháy mắt trên khóe môi hiện lên một nụ cười rất gian xảo: “Ta thích Liễu công tử hào phóng, Trương công tử tài hoa, Lý công tử phong độ. Nếu cùng một lúc được gả cho ba người đó thì tốt biết mấy!”

Từ quý nương hô lên. “Không thể được!”

“Đương nhiên là không được, thật nhứt đầu, ta thích cả ba người, mà bọn họ ba người đều muốn lấy ta, không thể gây tội với bất kì ai, nên ta...dù đau lòng cũng phải buông tha cho họ thôi!!!”

Từ quý nương giương miệng, nhất thời á khẩu không trả lời được. Những lời này vừa nói quả thật rất có lí, không thể cãi...nhưng hình như suy nghĩ cẩn thận vẫn có chỗ không đúng.

Nói cả buổi, nàng cố tình đi một vòng lớn, rồi quay về lại chỗ ban đầu. Chỉ là Minh Nguyệt không muốn lấy chồng nên mới vòng vo như thế. Từ Quý nương hiểu ra chuyện, trừng mắt nhìn lên thì Minh Nguyệt đã lúi Hoàn Nhi đi rồi.

“A, Minh Nguyệt, đứng lại nha! chuyện cưới xin chung thân cả đời người, lúc trẻ đẹp nên kiếm một nam nhân dựa vào, chứ đừng giống ta, sống cả đời ở thanh lâu, không biết cuộc sống gia đình là gì!”

Từ quý nương tuy rằng là người thấy tiền sáng mắt, coi thường lòng người, nhưng Minh Nguyệt lại đối xử rất khác, bởi lẽ nàng là một nữ tử đặc biệt, nhìn

như vô tình nhưng lại có tình, nhìn như hữu tình thế nhưng vô tình. Nữ nhân bình thường ở thanh lâu, đều là bất đắc dĩ, luôn hy vọng có cơ hội có thể kiếm được một vị hôn phu tốt, vì mình chuộc thân, nếu như tư sắc tốt, được một đại công tử nhà giàu lấy về, như vậy là phúc của các nàng rồi.

Minh Nguyệt lại may mắn như thế, ba vị công tử đều muốn cưới nàng, hơn nữa còn cưới hỏi đằng hoàng làm phu nhân, đều không phải là làm thiếp, nàng lại không muốn, thà rằng ở lại thanh lâu.

“Cơ hội khó được, người phải nắm cho chắc nha.” Từ quý nương chưa từ bỏ ý định.

“Ta nghĩ rồi, trừ phi có thể đồng thời gả cho ba người bọn họ, ta liền gả ngay lập tức.”

Đại ý chính là không lấy chồng.

Đây mới chính là Minh Nguyệt, một quý tinh linh quyến rũ động lòng người, làm người ta không có cách chạm vào nàng.

Nàng duy nhất lạc thú, tựa hồ chính là đại ở thanh lâu, đem người ta đưa tới tuyệt bút tiền biểu, gửi cấp mọi người.

Nàng cũng không phải tự cho mình là người thanh cao nhân, chỉ là cuộc sống thì phải hưởng thụ.

“Quý nương...Quý nương...không tốt!”

Thanh âm từ xa đến gần, một chút thân ảnh từ chính viện vội vàng chạy đến, không cần nhìn thấy người, chỉ nghe là biết có chuyện đã xảy ra.

Từ quý nương tay cầm chiếc quạt bằng sa được thêu rất hoa mỹ, giọng thanh thanh: “Chuyện gì mà gấp như vậy? Xem người kia!”

“Không tốt quý nương ơi, đằng trước có rất nhiều quan sai đến!”

Từ quý nương dù sao cũng là người đã quen cuộc sống phong trần, đã gặp không biết bao nhiêu dạng người kể cả quan sai, nên nghe qua, cũng không có chút lo lắng hay khó chịu nào. Khách trong thanh lâu, cũng có nhiều người là quan sai đó thôi.

“Bọn họ đến, sợ cái gì?”

“Không phải đâu, Quý nương, bọn họ...bọn họ...” thanh âm ngày càng lắp bắp...

"Nói nửa ngày, thật ra là nói gì?"

Thanh Thanh thật vất vả mới nuốt không khí xuống, lại lấy hơi nhìn bọn họ: "Bọn họ nói phụng mệnh, muốn tới niêm phong Nguyệt Hoa phường."

"Cái gì?"

Từ quý nương sững sờ không thể nói được tiếng nào nữa, một bên Minh Nguyệt cũng ngừng tay ngạc nhiên nhìn Thanh Thanh.

"Niêm phong? người có nghe nhầm không?"

“Là thật đó, Quý nương, Minh Nguyệt à, họ nói như vậy thật mà! cho nên ta mới vội vàng đến đây tìm người thông báo!”

Từ Quý nương biến sắc, nhấc váy chạy đi, không còn nét đạo mạo, nhàn nhã thương ngày. “Ta muốn xem, bọn họ rốt cuộc đang làm cái trò gì?”

Quý Nương vừa đi, Minh Nguyệt nhìn Hoàn Nhi: “Chúng ta đi xem!”

"Vâng! tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Quý Nương chạy về phía đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều quan sai đứng phân tán khắp Nguyệt Hoa phường, từ cửa chính đến đại sảnh, làm cho các cô nương cùng khách nhân đều sợ hãi.

“Lưu gia, ngài làm cái gì vậy? Người này chỉ có đám dân chúng ta, chúng ta an phận buôn bán, cũng không làm gì trái pháp luật nha!”

“Ta chỉ là theo lệnh của Tuần Phủ đại nhân, niêm phong Nguyệt Hoa phường ngay hôm nay, không cho kinh doanh nữa.”

Các cô nương vừa nghe, đều sợ tới mức xanh cả mặt, lo sợ bất an, Từ Quý nương biết sự tình nghiêm trọng, lập tức đem lão Lư đến một góc:

“Lão Lư, người bị thân kinh hay sao mà dám bẻ phong lâu của ta? Đừng quên người cũng là khách quen ở đây, nếu cô nương ấy phục vụ ngài ko không tốt, ngài có thể nói cho ta biết một tiếng là được, làm gì mà đem cả đồng người đến đây dọa nạt chúng ta?

Lư Thiếu cười khổ “Quý nương, người đừng hiểu lầm, ta cũng là đang phụng mệnh làm việc thôi, niêm phong nơi này là do Tuần Phủ đại nhân hạ lệnh.”

“Quý nương, người có điều không biết, nhiều ngày nay, Tuần Phủ đại nhân hạ lệnh thanh tra toàn bộ các quan lại trong Phủ thì phát hiện có rất nhiều quan lại bỏ bê chính sự, suốt ngày chỉ chìm ngập trong thanh lâu, làm cho đại nhân rất tức giận.”

"A nha đó là vấn đề của các người, có liên quan gì tới Nguyệt Hoa Phường của ta?"

"Quả thật chuyện này không liên quan đến nhưng khổ nỗi Tuần phủ đại nhân là có tiếng nghiêm khắc, vì chính lý thói quen của các quan lại, tất cả đều phải nghiêm trị theo pháp luật, thỉnh cầu người đừng kinh doanh nữa, cũng giúp cho bọn ta còn đường sống nha!"

Từ quý nương đương nhiên không thể chịu được một lời giải thích vô lý như thế. “Huyện lệnh đại nhân đâu? Hắn tại sao không đến?” Nói đến Huyện lệnh đại nhân, hắn cũng là khách quen nha!

Lư Thiếu đưa tay khụ khụ vài tiếng: “Huyện lệnh đại nhân cũng bỏ bê chính vụ, mấy ngày trước giữa ngo vẫn còn trong phòng của Tiểu Hồng, Tuần Phủ đại nhân biết, hiện tại ngay cả Huyện lệnh cũng không thoát nổi tội, đang căng thẳng lắm, chỉ ợ khó bảo toàn bản thân.”

Từ Quý Nương sắc mặt càng căng thẳng: “Thật không còn đường khác sao?”

Lư Thiếu lắc lắc đầu: “Tục ngữ nói đúng, dân không nên cùng quan đâu, Tuần phủ đại nhân là người được Hoàng Thượng rất sủng ái, không thể trêu vào nha! Lỡ như có chuyện gì, không ai có thể cứu cả người nổi cả!” trong giọng nói nhấn chìm cảnh cáo cùng khuyên răn, từ quý nương vừa nghe biết ngay.

Quý Nương trầm người xuống, sau đó gật gật đầu. “Ta hiểu!” Nàng xoay người, nhìn mọi người tuyên bố: “Bắt đầu từ hôm nay, Nguyệt Hoa phường đóng cửa!”

Trong đại sảnh, lời Quý Nương vừa nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, không khỏi hô ra tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng bất an.

Từ quý nương bắt đầu phân phó mọi người: “Đi đóng cửa lại, chúng ta không buôn bán, những khách nhân đang có mặt, thỉnh họ hồi phủ!! Quý nương mới quay người nhìn Lư Thiếu, tức giận hỏi: “Như vậy được rồi chứ?”

Lư kém gia chấp tay: “Đắc tội, mong Quý Nương thông cảm cho ta, ta cũng chỉ là người thực thi mà thôi!”

“Ta hiểu, Lư gia cũng chỉ phụng mệnh làm việc, lại nói lời tốt đẹp, là Từ Quý nương nên cảm ơn ngài.”

Nàng dù sao cũng là một nữ tử được trui rèn qua thời gian, quá hiểu cuộc sống, trong lòng nàng hiểu nếu như không phải vì tình nghĩa mà các quan sai bao nhiêu năm đến Nguyệt Hoa Phường, thì giờ này chắc chắn ở đây sẽ không thể an bình được như vậy.

Nguyệt Hoa phường ngay hôm đó bị niêm phong, việc này làm cho tất cả nữ tử trong thanh lâu thập phần lo sợ.

Đừng tưởng yên hoa nữ tử thì vô tình vô nghĩa. Họ không có một cuộc sống như những người khác, bị buộc phải bán mình vào thanh lâu bán rẻ tiếng cười mà sống. Vì chính họ là người hiểu vô tình là gì, nên chính họ là những người thâm tình, từ lâu những người đó đã xem nơi này là nhà của mình.

Nguyệt Hoa phường bị niêm phong, tương đương với việc chặt đứt đường sống của các nàng

"Vậy chúng ta phải rời khỏi nơi này sao?"

"Không, không cần, ta thích ở đây, cũng thích các tử muội ở đây, ta không muốn rời đi!"

"Chúng ta trước giờ tình cảm tốt như vậy, không giống như thanh lâu khác, phải đấu tranh gay gắt mới có thể tồn tại. Trừ Nguyệt Hoa phường, ta không muốn đi đâu khác!"

“Nhưng Nguyệt Hoa phường bị niêm phong, chúng ta sau này sẽ ra sao?”

Đám người không ai muốn rời đi khỏi nơi này, có người gấp đến độ khóc, có người bắt đầu sợ hãi, không biết sau này nên đi nơi nào? Nói xong, cả toán người khóc nức nở, nước mắt chảy ròng ròng.

Tuổi trẻ, còn có cơ hội lập gia đình.

Nhưng đến khi lớn tuổi một chút, nếu làm thiếp người ta thì lại bị các thê thiếp khác khi dễ, thà rằng ở lại thanh lâu, nhưng bây giờ ngay cả nhà để che gió che mưa cũng bị người ta niêm phong, vậy các nàng không sợ hãi sao?

Đứng phía sau màn sa, Quan Minh Nguyệt đều thấy hết thấy, nàng bình tĩnh khác hẳn những cô nương trong sảnh, khi nghe đến lệnh niêm phong thì khóc

đến độ đỏ mặt.

Quan sai vừa rời đi, Từ Quý Nương, Kì quân sự cùng Minh Nguyệt, ba người ở trong phòng thương thảo đối sách.

“Mọi người không cần rời đi.”

“Minh Nguyệt?”

“Cũng không phải chúng ta trói buộc những nam nhân đó, là tự họ đến, chính bản thân mình không quản được thuộc hạ, lại đẩy tội lên đầu chúng ta, thứ khẩu khí đó, ta nuốt không trôi!”

Đây là lần đầu tiên Từ Quý Nương thấy Minh Nguyệt sinh khí như thế.

Nghe giọng nàng bình thản, nhưng Quý Nương nhìn ra, Minh Nguyệt đang cực kì tức giận, nhưng lại bình tĩnh hơn so với bất kì ai.

“Minh Nguyệt, dân không đấu lại quan, huống chi vị Tuần Phủ đại nhân không phải là loại người du dương...chúng ta đến nơi khác bắt đầu lại từ đầu đi!”

“Hừ, dân không cùng quan đấu, thì quan có thể khi dễ chúng ta sao?” thanh âm không nhanh không chậm, thần thái trầm tĩnh như nước, trong ánh mắt to tròn hiện lên sự kiên định lạnh lùng cùng cố chấp.

“Ta Quan Minh Nguyệt như vậy càng muốn cùng quan đấu! Một Tuần Phủ đại nhân không thể dọa đến ta, dám niêm phong Nguyệt Hoa phùng, ta sẽ lấy lại công đạo cho chúng ta!”

“Người đừng ngang như thế nha!chính ta đã hứa với mẫu thân người sẽ chiều cố người, vạn nhất người có cái gì sơ xuất, ta không biết phải ăn nói sao với mẫu thân người nơi suối vàng!”

Nói đến mẫu thân Minh Nguyệt, năm đó cũng là một hoa khôi có tiếng, là nữ tử bán nghệ không bán thân, biết bao nhiêu hào hùng tráng sĩ vì ngưỡng mộ danh tiếng nàng mà đến, theo đuổi mẫu thân, từ vương công quý tộc, cho tới phú hào thương nhân, mà Minh Nguyệt cùng nàng mẫu thân giống nhau xinh đẹp tuyệt tục, ngay cả tính tình đều y như nhau.

“Vị Hạng đại nhân kia, ta nghe Đạo lang nói qua, hần tự phụ, không đi bắt đạo tặc thổ phỉ,lại đến khi dễ thiếu nữ chúng ta, ta đã hiểu được vì sao Đạo lang lại hận hần, lần này đến lượt ta đến ta hện hần, muốn nhìn hần xem hần có bản lĩnh gì?”

“Minh Nguyệt, người đừng xằng bậy, Tuần phủ đại nhân là người rất được Hoàng Thượng sủng ái, đắc tội hần,sẽ không tốt!”

Nàng sững sờ nhìn Quý Nương, trên đôi mắt đẹp hiện lên một đạo quang bùng binh:“Hoàng Thượng thích hần? Ta đây càng muốn chạm vào hần.” Bên môi, một nụ cười dương dương tự đắc hiện lên.

“Minh Nguyệt...”

“Yên tâm đi, Quý nương, ta biết chính mình đang làm cái gì, ta đã quyết định.”

Nàng thật sự muốn nhìn, người được Hoàng Thượng tin tưởng, rốt cuộc là người như thế nào.

Thật ra, nàng không chỉ muốn lấy lại công đạo cho các tỷ muội trong phùng, mà còn bởi vì nàng theo Quý Nương gặp Đạo lang, từ hần nghe rất nhiều chuyện về tên nam nhân này. Quý nương với hần có kính sợ, Đạo lang lại hận hần thấu xương, căn cứ vào những thứ nàng hình dung, Hạng Thiếu Hoài ẩn tượng đại khái là làm việc nhanh chóng, thiết diện vô tư, không thông nhân tình, mắt cao ngạo cốt. (ý là anh ý chính á * quảng dép*)

Có lẽ nam nhân này quả thật vì dân trừ hại, làm rất nhiều chiến tích, nhưng đồng thời hần lại dùng thủ đoạn, làm người ta không dám gật bừa.

Một nam nhân lãnh hán ngông nghênh, không đến thanh lâu, lại chuyên cần chính sự lại đến bây giờ còn chưa cưới vợ, đối phó người như thế, dùng mỹ nhân kế tám phần cũng là tự rước lấy nhục vào người.

Nàng biết bản thân mình rất đẹp, kể tục nét đẹp tuyệt thế mỹ mạo của mẫu thân, nàng không tính dùng lấy sự xinh đẹp làm vũ khí để đối phó với Hạng Thiếu Hoài, mà nàng,Quan Minh Nguyệt biết mình phải tìm ai để thương lượng đối sách.

Nếu làm chuyện xấu, tìm Đạo lang là được rồi.

"Người sẽ dùng dịch dung?"

"Đúng!"

Quan Minh Nguyệt kiên định nhìn về phía Đạo lang, lời nói như đinh đánh vào thiết bản." Để không ai nhận ra ta, hơn nữa càng xấu càng tốt!"

Vì kế hoạch của mình, nàng bí mật liên lạc với Đạo lang, muốn hần đến trợ giúp nàng một tay.

Ngoại nhân đều nghĩ đến Đạo langvà hoa khôi Quan Minh Nguyệt là một đôi lương tình chi duyệt, trên thực tế, bọn họ là một đôi hảo bằng hữu.

Bọn họ không tồn tại tình yêu nam nữ, nàng coi trọng Đạo lang vì hắn là một kẻ hào sảng, không chịu giam mình vào các quy phạm bình thường, chỉ thích làm những gì mình thích, mà hắn làm bạn với nàng cũng vì tính cách như thế.

Trong mắt người đời, Đạo lang là thổ phỉ, chịu sự thóa mạ của mọi người, nhưng trên thực tế, hắn cùng với bọn thổ phỉ bình thường bất đồng, hắn chỉ phá gian thương, không cướp của người nghèo, nhưng lại không muốn mọi người cảm kích hắn.

Hắn là một đạo tặc rất đáng yêu, làm việc thường thường kinh tế hải tặc, nhưng nàng hiểu được, đạo lang cũng làm không ít chuyện tốt, không giống một số kẻ nào đó, ở mặt ngoài là người lương thiện, nhưng lại là kẻ chỉ vì một chữ danh lợi. Còn nam nhân này, mục đích cuối cùng của hắn không phải là cầu danh, hắn chỉ cần biết chuyện đó là việc tốt, hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để hoàn thành. Người như hắn, rất đáng để nàng thưởng thức.

Trên một phương diện nào đó, nàng và hắn là cùng một loại người.

Khi nàng nói ra thỉnh cầu của mình, Đạo lang quả nhiên không nói nhiều, trực tiếp sáng khoái trả lời.

"Giả xấu rất dễ nha, nhưng vấn đề là..ngươi muốn dọa người xấu, hay là muốn người ta nói rằng ngươi xấu?"

"Không cần khiến cho người khác chú ý là được, bởi vì ta muốn trà trộn vào phủ Tuần Phủ Đại nhân!"

Lời này, là muốn cho Đạo lang chú ý, nhưng nếu để ý kỹ, trên khuôn mặt hắn lạnh lùng với đời của hắn tuyệt không có chút hứng thú.

"Ngươi muốn trà trộn vào phủ của Hạng Thiếu Hoài?"

"Đúng, nguyên nhân rất đơn giản, ta tin tưởng ngươi biết rõ mục đích ta trà trộn vào đó là gì?"

Khẩu khí của nàng, không giống như người chuẩn bị vào chỗ nguy hiểm, mà giống như là người sắp đi ra chợ, vô cùng thoải mái.

Đạo lang đương nhiên hiểu được, chuyện Nguyệt Hoa phường bị niêm phong, tất cả đều biết, người của hắn vừa vào thành đã thông báo về.

Nàng muốn vào phủ Tuần phủ, chỉ có một mục đích: đó chính là tìm Hạng Thiếu Hoài tính sổ.

Người khác gặp chuyện này, tám phần sờ sờ cái mũi tự nhận không hay ho, sẽ cuốn gói ra đi tìm một nơi khác bắt đầu từ con số không, nhưng là nàng lại là Quan Minh Nguyệt, là người không giống người bình thường. Nàng muốn đấu với tên nam nhân kia - kính nhi viễn chi tuần phủ đại nhân - Hạng Thiếu Hoài.

"Thú vị." Bạc thân gọi lên một tia hứng thú.

"Muốn trà trộn vào Hạng phủ, thì chẳng phải tìm ngươi là thích hợp nhất sao? Ngươi luôn có biện pháp, nên ngươi có thể giúp ta?"

Đạo lang xoa xoa cằm, hơn nữa cao thấp đánh giá nàng, hắn đang lo không biết làm cách nào để có thể đưa nàng vào Hạng Phủ mà không bị lộ.

"Muốn đưa ngươi đi vào đó không khó, vấn đề là ngươi có yêu cầu gì?"

Quan Minh Nguyệt tròn to hai mắt. "Muốn cho ta có thể tự do xuất nhập phòng của tên họ Hạng kia, cũng có thể tiếp cận hắn, như vậy ta mới có cơ hội với hắn chứ!"

Lên vào Phủ Tuần phủ, là việc vô cùng nguy hiểm, nếu bị phát hiện, có thể ngồi tù, nàng lại đem nó trở thành du ngoạn, sao hắn có cảm giác nàng giống như đi chợ đạo chùa, rất vui vẻ.

"Quý nương biết không?"

"Đương nhiên không thể làm cho nàng biết, để nàng khỏi tahn thờ khuyên nhủ không cho ta đi!"

Quý nương với nàng mà nói giống như một nữ nhi bình thường, nếu để cho Quý Nương biết được, nàng lại sợ chuyện này đồn ra ngoài thì mọi kế hoạch của nàng xem như đổ sông đổ biển.

"Chuyện này, ngoài ngươi, ta không muốn thêm bất kì ai khác biết!"

"Được rồi, ta đáp ứng ngươi."

Nàng chỉ biết, nếu làm việc như vậy, chỉ có mình Đạo lang là có cách!

"Ta khi nào có thể vào phủ?"

Đạo lang cười xá là cho nàng một cái đáp án khẳng định.

"Ba ngày sau."

Một phu nhân tướng mạo bình thường, ước bốn mươi tuổi, dáng người hơi béo, trên khuôn mặt tròn tròn còn có chút tàn nhang đi ở trên đường, không ai

chú ý đến nàng.

Nàng mặc mặc mặc, trong tay cầm cái túi, cửa Hạng phủ, đi lên thềm đá, nắm thiết hoàn môn gỗ vào cái.

Không lâu sau thấy cửa mở ra, người hầu thấy nàng, không nói gì cũng không ngăn trở, để cho nàng đi vào.

Phụ nhân vượt qua cửa, nhìn tiền viện, hết nhìn đông tới nhìn tây, tò mò đánh giá cảnh vật bốn phía. Tiền viện khá rộng, hai bên hai đại thụ, có ba người hầu đang quét lá cây, nàng ngẩng đầu nhìn lên phía trên, tiến vào phía trư

Trung hiếu gia truyền

“An thăm!”

Phụ nhân đi lên thềm đá, phía sau có tiếng gọi, nhưng nàng không quay lại, chỉ tò mò đánh giá bốn phía cho đến khi tay ai đó đặt lên vai nàng, nàng mới giật mình quay người lại.

Nàng nhìn nam tử trung niên xa lạ phía sau, đối phương mặc áo bào xám, tướng mạo nghiêm cẩn, một đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm nàng.

“An thăm, ta gọi ngươi mấy lần!”

Phụ nhân sững sốt, lúc này nàng mới nhớ ra, đúng rồi, nàng hiện tại là “An thăm”, may mà người này gọi nàng, nếu không nàng đã quên mất tên mới của mình.

Người này, nàng không biết, nhưng nhìn cách ăn mặc, nàng đoán ra thân phận hần, còn đánh giá đối phương sai đi. Nàng cười hỏi: " Có chuyện gì sao? Lưu tổng quản."

" Mẹ ngươi có khỏe không? Bệnh có chút khởi sắc nào không?"

Phụ nhân gật gật đầu. “Mẹ ta tốt hơn nhiều, không có gì trở ngại, chỉ là do tuổi lớn, thân thể không tốt như trước kia, cần phải thường uống thuốc mà thôi!.”

Lưu tổng quản gật gật đầu. “Vậy là tốt rồi.”

“Cám ơn Lưu tổng quản quan tâm.” Hướng tổng quản nói lời cảm tạ, nàng xoay người đi, nhưng mới bước được vài bước, phía sau lại truyền đến một mệnh lệnh.

" Khoan!"

Nàng dừng lại thân mình, quay người nhìn Lưu tổng quản, lại nhìn thấy trên mặt hần hoài nghi biểu tình, nàng chột dạ, cả kinh, chẳng lẽ có sơ hở sao? Không đúng, nàng giả trang rất thuần thực nha.

“Xin hỏi còn có cái gì phân phó sao?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Ngươi muốn đi đâu? Đó là phòng luyện tập, phòng của ngươi ở phía khác mới đúng.”

Nhìn hướng hần nói, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, khóe miệng cười cười.

“Chà, trí nhớ của ta...mới có rồi đi mấy ngày...mà ngay chỗ ở của mình cũng quên mất, cám ơn tổng quản!!” Nói xong, nàng hướng một hướng khác đi qua.

Vừa khuất tầm mắt tổng quản, nàng thờ ra, chưa gì mà đã hồi hộp như vậy rồi. Nàng bắt nhìn đường đông đường tây, cố nhớ cho hết đường đi trong Hạng Phủ, cuối cùng về đến phòng An Thăm, nàng nằm dài trên giường.

Cáp! Cuối cùng cũng thuận lợi trà trộn vào đây!

Nàng chính là Quan Minh Nguyệt cải trang thành An Thăm.

Đạo lang không hồ là Đạo lang, nói ba ngày thì bao ngày sau đã đưa nàng vào phủ, quả nhiên không làm cho nàng thất vọng.

Muốn đi vào cổng Hạng phủ quả thật rất khó, biện pháp nhanh nhất chính là dịch dung, may mắn An Thăm bị Đạo lang bắt đi, lại đem nàng dịch dung thành An Thăm, cũng miêu tả đại khái bản đồ trong Tuấn phủ, để nàng khỏi bị ngớ trong đó.

Trừ lần đó ra, Đạo lang còn bắt nàng ngồi nghe hần tả những người làm cùng trách nhiệm trong phủ. Nhờ thế, vừa gặp Lưu tổng quản, nàng nhận ra ngay lập tức.

Như lời Đạo lang nói, nàng chỉ có một ngày, sau đó phải ly khai khỏi đó ngay lập tức.

Một ngày vậy là đủ rồi, chỉ cần nàng có thể tự do ra vào phòng Hạng Thiếu Hoài là được.

Đem gánh nặng bỏ qua một bên, nàng bắt đầu đi khắp nơi thám thính, trên đường gặp rất nhiều người hầu, nhưng chưa ai chú ý đến nàng, nhiều lắm chỉ có vài người nhìn nàng gật đầu một cái.

Quan Minh Nguyệt âm thầm cười trộm. Đạo lang không hổ là anh em tốt của nàng, vì nàng mà an bài thân phận An Thâm như vậy cho nàng, cho nàng có thể tự do ra vào phòng Hạng Thiếu Hoài mà không ai dám ngăn cản. Nàng nghênh ngang đến thư phòng Hạng Thiếu Hoài, quan sát toàn bộ thư lý của hắn.

Quả thật nàng chưa thấy thư phòng nào lại sạch sẽ và gọn gàng đến thế, trần nhà thiết kế đơn giản, giá sách được xếp rất có trật tự, không có thứ gì quý, chỉ có một bức tranh quý treo trên tường.

Nàng nhìn bức họa trên tường, đối với sự thương thức của Hạng Thiếu Hoài, nàng và hắn có điểm tương đồng.

Tiếp theo, nàng đến hán phòng ngủ, quả thật, giống như thư phòng, không có đồ dùng hoa lệ, đơn giản mà trang nhã. Điểm này có thể chứng minh hắn là một quan thanh liêm.

Nàng ngó đồng ngó tây mới phát hiện, trong phủ không có phụ nữ!!!^^

Trong nội viện Hạng phủ, đại bộ phận đều là nam phó, chỉ có một vú già. Nam nhân này là đang giữ mình trong sạch hay là không có hứng thú với nữ nhân?

Bình thường bên người bất kì công tử đại gia nào, cho dù không mê thiếp, cũng sẽ có một hai mỹ nhân, cùng nàng đi dạo, nhưng ở đây, ngay đến một nha hoàn cũng không có!

Nam nhân nà đúng như lời đồn sao? không có mê từ vì bận...chính vụ? Nếu thật sự là như thế, họ Hạng thật đúng là thú vị nha!

Nàng đi dạo, đã quen hết đường trong Hạng phủ, nên quyết định tối nay sẽ thực hiện kế hoạch của nàng.

Trước bữa tối một khắc, đại nhân sẽ từ phủ lý trở về. Cầm chậu nước và khăn, nàng đẩy cửa phòng, bước vào phòng khách, đến trước tấm bình phong, cố ý đè thấp giọng của một phụ nhân lớn tuổi.

“Đại nhân, nước rửa mặt đến rồi ạ!”

Phía sau bình phong là tiếng trầm ôn của Hạng Thiếu Hoài: “Vào đi!”

“Dạ!” Quan Minh Nguyệt làm bộ cung kính cúi đầu, đưa nước rửa mặt để bên cạnh gương đồng, sau đó mới xoay người, ngấm nam tử trước mắt.

Đây là lần đầu tiên nàng đứng gần Hạng Thiếu Hoài, thấy rõ chân mục của hắn. Không ngờ, hắn lại là một nam tử tuấn tú đến như thế. Mày kiếm đen, mũi cao thẳng, cùng với một đôi môi cân đối, phối hợp với một đôi mắt đen nhưng tinh anh, ngũ quan như khắc, lại tản ra một khí thế uy nghi khó ai có.

Nghe nói nam nhân này đã qua ba mươi, cứ nghĩ bộ dạng hắn thoát nhìn sẽ giống như nhà thông thái ròm, hay một lão hoi già, một gã có bộ dáng không tốt...nhưng hắn lại không giống như suy nghĩ của nàng, đại khái là ngoài ý muốn, khiến cho nàng ngờ ngác nhìn hắn. (^^ chị cũng đại chai gớm)

Hạng Thiếu Hoài rửa sạch mặt, nhưng lại không thấy An Thâm đưa khăn, hắn mở mắt nhìn nàng:

“An thâm, ngươi đứng đó phát ngốc gì sao?”

Quan Minh Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, chợt nhớ ra thân phận của mình, vội vã đưa khăn cho hắn

“Ách, đại nhân thỉnh dùng.”

Nàng cung kính cúi đầu, thừa dịp hắn dùng bố khăn, đem bọt nước lau khô đi, nàng vụng trộm lè lưỡi, cảm thấy buồn cười, Hạng Thiếu Hoài ngay trước mắt, lại không phát hiện nàng là giả, khiến cho nàng có chút đắc ý, Đạo lang quả thật tâm tư kín đáo, có thể dịch dung nàng thành An Thâm, nếu dịch dung thành người khác, chưa chắc đã tốt như bây giờ, khẳng định sẽ bị phát hiện, làm xong việc này, nhất định phải đãi Đạo lang một vô rượu ngon mới được.

Nàng đoán, một nam nhân không nói đạo lý liền niệm phong thanh lâu của nàng, cá tính chắc chắn rất khó hầu hạ.

Rồi lại buồn cười chính mình, tưởng tượng nhiều đến như vậy để làm chi? Dù sao nàng ở đây có một ngày, chờ mục đích đạt thành, ngày mai đưa chân bước ra khỏi Hạng phủ.

Hắn lau mặt xong, nàng cúi người nhận bố khăn, bung thủy bồn, xoay người rời khỏi phòng, thì phía sau truyền đến âm thanh trầm thấp của hắn.

“Chậm đã.”

Nàng dừng cước bộ, quay người lại nhưng vẫn cúi người thật thấp.

“Xin hỏi đại nhân còn có gì dặn dò?”

“Ngẩng đầu lên.”

Nàng cảm thấy cả kinh, cả người ngây ra, nhất thời có chút do dự.

Bảo nàng ngẩng đầu lên? Hắn phát hiện nàng là giả sao? Vậy thật sự rất nguy hiểm, nàng còn chưa thực hiện được kế hoạch, đã bị hắn phát hiện sao?

“Tại sao không ngẩng mặt lên?”

“Là.”

Nàng cắn răng, hít một hơi thật sâu, sợ hãi nâng lên mặt, đón nhận gương mặt uy nghiêm của hắn, mắt sáng như đuốc, giống muốn nhìn thấu lòng người, thẳng tắp nhìn vào nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tim Quan Minh Nguyệt càng lúc đập nhanh hơn, đoán rằng mình lần này chết chắc? Đang lúc nàng nghĩ bị phát hiện, không ngờ hắn lại mở miệng.

“Mẹ ngươi có khỏe không?”

Nàng giật mình nhìn hắn, xen lẫn chút kinh ngạc.

“Tổng quản nói mẹ ngươi bị bệnh, cần đi đại phu.”

Nguyên lai hắn là cùng nàng nói chuyện này nha! Nàng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, khiêm tốn đáp lại: “Là, hồi đại nhân, mẫu thân ta...nhiều ngày thân mình không khỏe.”

“Về sau nếu cần trở về, không cần xin chỉ thị, chỉ cần nói với tổng quản là được!”

“Là, cảm ơn đại nhân quan tâm.”

“Ta sẽ phân phó tổng quản, kêu phòng thu chi cho ngươi chút bạc, ngày mai ngươi đến phòng thu chi cầm bạc,, trở về nhà vài ngày, mang mẹ ngươi đi đại phu!”

Trong đáy mắt nàng hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, lập tức hạ mắt, cung kính trả lời: “Đa tạ đại nhân.”

"Đem đồ vào phòng trong đi!"

“Dạ.”

Nàng rời khỏi nội phòng, ra phòng khách bước ra cửa, nhớ lại những gì hắn vừa nói, khiến cho nàng phải suy nghĩ. Không thể nhìn ra hắn lại là người biết quan tâm tới người dưới như vậy, không giống như trong suy nghĩ của nàng, là một kẻ vô tình lãnh huyết.

Nàng lắc lắc đầu, vậy thì sao chứ? Chỉ cần nghĩ đến các ti muội vô tội ở Nguyệt Hoa phường, sự tức giận trong lòng nàng lại trở dậy, nàng không quên mục đích của mình khi bước chân vào đây, chính là muốn giáo huấn hắn cho tới nơi tới chốn.

Nàng đi vào phòng bếp, đã thấy đầu bếp nấu xong bữa tối cho đại nhân, phía trên còn phủ lên một tấm giữ nhiệt. Vừa thấy nàng, mọi người trừ đầu bếp đều mỉm cười " An tâm!" Nhìn thấy thức ăn, nàng không khỏi cảm giác kỳ quái.

“Đại nhân đều ăn những thứ này?”

“Đúng.”

Hai bàn ức ăn chay, một đĩa thịt, một chén canh, thoạt nhìn qua như là cấp cho hạ nhân ăn, đường đường Tuân phủ đại nhân đều ăn như vậy sao?

“Làm sao vậy?” Đầu bếp hỏi.

“Ăn những thứ này, đại nhân không nói gì sao?”

Hắn là một đại quan, cho dù không có son trên hải vị, ít nhất cũng phải có thù gì đó tinh xảo một chút, ngon lành một chút? Những đồ ăn này so với bữa cơm của người dân còn tệ hơn!

“Đại nhân hơn mười năm nay đều ăn như thế, người ngày nào cũng thấy, tại sao còn hỏi chứ?” Đầu bếp nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, giống như là một người nào đó đang hỏi chứ không phải An Thẩm.

Quan Minh Nguyệt không tin nhìn mâm thức ăn, mười năm qua đều ăn như thế sao? Trời ơi! Hắn không hề kén chọn thức ăn s, thức ăn đơn giản, nhẹ, không hề xa hoa, thoạt nhìn rất vô vị.

"Đại nhân cũng không chú ý đến, trừ phi là có việc vui, đại nhân mới thay đổi, còn không rất nghiêm khắc, ngài không muốn lãng phí. Chẳng lẽ người quên chuyện đầu bếp trước vì quá lãng phí nên cuối cùng phải cuốn gói ra đi sao?"

Nhìn thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt của đầu bếp, Minh Nguyệt gật đầu: "Ta đương nhiên nhớ rõ, ta chỉ là đau lòng cho đại nhân thôi."

“Người cứ an phận làm việc của mình, thì đảm bảo có thể an tâm ở trong phủ. Bằng không đừng trách ta nhiều chuyện."

Nàng không nói cái gì nữa, bụng thức ăn đi ra khỏi phòng bếp.

Nhìn thức ăn đơn giản của Hạng Thiếu Hoài, nàng có cảm giác hình như ấn tượng xấu của nàng dành cho hắn càng ngày càng ít đi.

Được rồi, cứ coi như hắn là một tên quan thích tự ái, cũng là một kẻ thích coi thường người khác, là một tên quan cố chấp, nàng muốn giáo huấn cho hắn một trận, nhưng hiện tại, hình như hắn không phải người xấu chỉ là cố gắng làm hết trách nhiệm phận sự của mình mà thôi. Có lẽ nàng có thể cùng hắn nói đạo lý một chút, khiến cho hắn tự mình thu hồi lệnh niêm phong Nguyệt Hoa Phường.

Giờ phút này trong đầu nàng đang suy nghĩ, có lẽ kế hoạch phải thay đổi một chút.

Trăng càng lên cao, trời càng trong và sâu hơn.

Hạng Thiếu Hoài nằm trên giường, không hiểu vì sao. đêm nay hắn cảm thấy rất bất an không thể ngủ được. Hắn đưa tay lên trán, chỉ thấy cơ thể lúc lạnh lúc nóng, lan ra cả tứ chi. Hắn xoay người sang một bên, nhưng không thể cử động được, giống như đó không phải là cơ thể của hắn vậy.

Nhìn xung quanh, hắn phát hiện trong phòng có người, một nữ tử đang ngồi bên mép giường, dung mạo cực kì diễm lệ xinh đẹp, nụ cười yếu ớt nhưng ánh mắt lại vô cùng quyến rũ, phảng phất là sự bướng bỉnh thông minh đang nhòm nhàng vào hắn.

Nằm mơ sao?

Hắn cảm giác mình hình như đã tỉnh, nhưng cơ thể lại không thể động đậy, mà hình ảnh tuyệt mỹ diễm lệ kia càng ngày càng rõ ràng.

Hắn giật mình, đôi mắt tròn to, phát hiện hắn không hề nằm mơ, có người đang ngồi bên giường hắn, mà đó lại là một nữ nhân.

Một nữ nhân đẹp đến khuynh thành, nàng mặc một thân sa y, yếu điệu động lòng người, hai má ửng hồng, miệng cười như hoa, ánh mắt như thủy linh trong suốt nhìn hắn.

“Đại nhân, người tỉnh rồi sao?.” Giọng nói như hoàng anh vang lên, nhẹ nhàng mà yếu đuối, khiến cho nam nhân khi nghe xong đều không khỏi mềm lòng.

Hạng Thiếu Hoài cảm thấy khiếp sợ. Bất kì ai cũng vậy, đang ngủ tự dưng cả người cứng đờ, không thể động đậy, bên giường lại có một nữ nhân, sẽ không sợ hãi sao? (tưởng ma seo?!!!hé hé)

“Người là ai?”

“Đại nhân thật xấu a! đã tuyên ta đến thị tẩm, bây giờ còn hỏi ta là ai? .” Quan Minh Nguyệt làm như oán trách, nhẹ nhàng nhìn hắn, vô tình hiện lên nét phong tình trên người.

Đêm nay trăng tròn lên cao, ánh trăng tràn theo cửa sổ vào phòng, tràn xuống cả giường, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt hắn, nàng có thể thấy rõ ngũ quan lạnh lùng như thạch của Hạng Thiếu Hoài. Nàng ngồi ở góc giường, âm thầm đánh giá thần thái của hắn. Người bình thường, ngủ một giấc, chột tỉnh dậy thấy một nữ nhân áo trắng trong phòng, chỉ sợ chạy không kịp chết, nếu không cũng thất kinh. Vậy mà hắn vận bình tĩnh, nàng quả thật rất phục tên này.

“Ta không có tìm người thị tẩm, cũng không biết người, người là ai? Nửa đêm vì sao lại ở phòng ngủ của ta?”

“Ta là ai?” ánh mắt dịu dàng, trong suốt nhìn hắn: " Nếu nói ta là nữ quý, người có sợ không?"

Lời này cũng không dọa được hắn.

“Cho dù người có là nữ quý, đã vào phòng của ta, vậy bản quan theo nếp sẽ làm bạn với người!", Cuộc đời hắn không thẹn với lòng, chưa bao giờ làm gì sao với trời đất, vậy Hạng Thiếu Hoài hắn cần chi phải sợ ma quỷ gỗ cửa không?

Nàng nghe xong ngẩn người, tiện đà thổi phè một tiếng, cười ha ha ngã vào người hắn.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, “Cười cái gì?”

Tay nàng đưa lên che miệng, không dám cười nữa, nhưng vẫn dán chặt mắt vào người đang bất động trên giường.

"Vi ta nghe tiếng Tuần phủ đại nhân thiết diện vô tư, trung can nghĩa đảm, sạ gian trừ ác, ngay cả quỷ cũng không sợ, nên Quan Minh Nguyệt ta đến để học hỏi!"

Con người đen lý hiện lên một tia quang mang kỳ lạ. “Người là hoa khôi Nguyệt Hoa phường Quan Minh Nguyệt?”

“Thì ra đại nhân đã nghe qua khuê danh của ta, thật sự rất vinh hạnh cho Minh Nguyệt!..” Nàng biến ngực hắn thành cái bàn, cả người dựa hẳn vào trên đó, hai tay chống lên ngực hắn, hai bàn tay đặt lên má, đưa người đến sát hắn. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc đang bị đe dọa của hắn, rõ ràng còn trẻ tuổi nhưng bây giờ lại giống như một lão tám mươi tuổi đang phụng phịu, nàng chợt cảm thấy rất thú vị.

"Mục đích của người là gì?" Hắn lạnh lùng hỏi.

“Người nói thử xem?”

Thân người mềm mại dán sát vào người hắn, những lọn tóc chảy dài trên vai nàng gần như nằm trong lòng khiến hắn có thể ngửi được hương thơm thanh nhã trên người nàng, cũng thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp đến mê người của nàng.

"Quả thật lá gan người rất lớn, đêm hôm dám đột nhập vào bản phủ, không sợ bị mất đầu sao?"

Nàng dùng sức gật gật đầu, bắt đầu làm nũng: “Đương nhiên là sợ nha, cho nên ta mới vụng trộm lên vào đây! người xem, vì sợ ảnh hưởng đến thủ hạ của người ngoài kia, ta còn cố ý ghé sát vào người người, lại còn phải nhỏ giọng nói chuyện, miễn cho người khác nghe được.. Ta nói cho người nha! biết bao nhiêu nam nhân ước được ta ghé sát người bọn họ, đều không thể được, vậy mà người lại là người có điểm phúc đó!”

Rõ ràng chính nàng ta dán sát vào người hắn, lại còn mạnh mẽ nói là hắn chiếm tiện nghi nàng ta, nữ nhân này quả thực rất làm càn !

"Người muốn làm gì?"

Nàng ha ha cười duyên, vỗ vỗ ngực hắn: “Yên tâm, độc không chết người, chỉ làm cho người toàn thân không thể cử động được mà thôi!”

Lúc tối, khi bụng đồ ăn cho hắn, nàng đã lén hạ được, thuốc này chính là do thể tử của Giang Hồ Thần y Minh Vương Hương Tịnh Tuyết cho nàng.

Tịnh Tuyết đã từng nói cho nàng, thuốc do phu quân nàng ta là Minh vương lấy hơn hai mươi loại dược thảo, dùng lửa thật lớn nấu trong bảy bảy bốn chín ngày mà thành, nếu ăn vào, tuy không ảnh hưởng gì đến cơ thể, không hề hôn mê, ý thức rõ ràng nhưng cả người không thể cử động. Minh Vương thường dùng thuốc này để trừng trị những thủ hạ không nghe lời, hiệu quả vô cùng cao.

"Người thật to gan, dám hạ được bản quan!"

“Đại nhân quá khen, ta không có sở trường nào cả, chỉ có mỗi lá gan to hơn người bình thường một chút thôi. Mà nói tới là gan của ta, phải ngàn lần cảm ơn đại nhân, nếu ngài không hạ lệnh niêm phong Nguyệt Hoa Phường của ta, ta sẽ không bao giờ có gan vào Hạng phủ, tìm đến đại nhân thương lượng nha!”

“Người dám uy hiếp bản quan!”

“Ai nha,ta không có uy hiếp nha, ta vừa mới nói là thương lượng, thương..... lượng.....” hai chữ cuối cùng nàng kéo thật dài, còn cố tình sửa lại cho hắn nghe. Hừm, mới chỉ nói như vậy mà đã gọi là uy hiếp, không biết khi nàng diễn hết đoạn sau, hắn sẽ chịu đựng như thế nào nha!

Ánh mắt giận dữ trừng trừng nhìn nàng, trong bóng đêm cũng không thể che giấu, ánh mắt đang khóa trụ con mồi, Minh Nguyệt có thể nhận ra, nam nhân này nếu có thể cử động, chắc chắn lửa giận ngút trời, đêm nàng chém thành trăm mảnh.

“Quân tử không nói dài dòng, ta nói thẳng, đại nhân vô duyên vô cớ niêm phong Nguyệt Hoa Phường của ta, khiến cho các tỉ muội của ta không có đường sống, nên hôm nay Quan Minh Nguyệt ta tới đây "lệ cầu" đại nhân thu hồi lệnh đã ban!”

“Không có khả năng.”

Ngay cả từ để hỏi cũng không có, liền quả quyết cự tuyệt, nam nhân này thật vô tình.

"Các cô nương ở Nguyệt Hoa phường không trộm không cắp, không giết người,, an phận sống cuộc sống của mình, tạo sao đại nhân lại muốn chặt đứt sinh lộ của họ?"

"Làm nữ tử thanh lâu, đòi phong bại tục, các quan lại hàng đêm đều đến đó, gây không lo chính sự, bản quan tuyệt đối không cho phép!"

“Đại nhân nói những lời này sẽ không đúng rồi, ngài muốn trị tội các quan lại ta không hề có ý kiến, nhưng chúng ta không hề dùng dao uy hiếp họ đến thanh lâu, lỗi là do bọn họ, tại sao đại nhân lại đổ hết lên đầu của chúng ta? Vậy có công bằng cho chúng ta sao?"

“Mệnh lệnh đã ký ra, làm gì có đạo lý nào thu hồi lại!”

Nàng nhìn đôi mi thanh tú. “Người đứng là không nói đạo lý mà! người đang cố ý làm khó chúng ta đúng không?”

“Hừ, xóm cô đầu sớm hay muộn cũng phải dẹp bỏ, niêm phong Nguyệt Hoa phường chỉ là bước đầu tiên thôi.”

Nàng không khỏi sùng sốt, mở to mắt. “Ý của người là, toàn bộ thanh lâu đều dẹp bỏ sao?”

“Chỉ cần bản quan còn tại vị một ngày, sẽ không cho phép thanh lâu còn tồn tại, làm cho các quan lại bỏ bê chính sự!”

Minh Nguyệt nhận thấy trog lời hắn nói đầy kiên định, không hề có chút hối lỗi, làm nàng nhẹn không được, nổi giận.

“Người rất bá đạo, những người vào thanh lâu, thân bất do ki, hầu hết đều là bị ép buộc, nhưng vì kiếm ăn, họ không thể làm khác được!”

" Vậy niêm phong thanh lâu, có thể ngăn chặn nữ tử phải lưu lạc vào chốn thanh lâu!"

“! Đó chỉ là ý tưởng ngu ngốc của người, huống chi cả nước, chỗ nào cũng có thanh lâu kĩ viện, người có thể xóa bỏ hết sao?”

“Bản quan đang có ý này, đang định viết tấu dâng lên Hoàng Thượng, nhờ người phê chuẩn!”

Nàng giương miệng, trừng mắt kinh ngạc, không thể nói thêm được nửa từ nào nữa. Sự ngang bướng của nam nhân này so với nàng chỉ có hơn chứ không hề thua kém, thật sự rất khó thuyết phục.

" Người muốn dâng sớ lên Hoàng Thượng?"

“Đúng.”

Nàng giận đến mức sắc mặt tái đi, hai bàn tay nắm chặt, nam nhân cổ chấp này muốn chọc cho nàng nổi điên thật mà.

“Hoàng Thượng? Hừ! Người cho là hắn giống người, đều muốn làm thánh nhân sao? Nói cho người hay, ngay cả Hoàng Thượng cũng yêu thích thanh lâu!”

“Làm càn, dám vũ nhục Hoàng Thượng thánh minh! Dựa vào những lời người vừa nói, người có thể chết rồi!”

Khuôn mặt kiều diễm của nàng bỗng nhiên thất sắc, vỗ về ngực sợ hãi nói: “Người, người đừng làm ta sợ nha, ta không chịu nổi đâu.”

Tốt lắm, còn biết sợ sao?

Hắn khước môi cong lên, nghĩ rằng đối phương là một nữ nhân thanh lâu, hắn không tin của lá gan có thể lớn như vậy, hắn đường đường Hạng Thiếu Hoài, đối mặt bao nhiêu gian nhân ác đồ, cũng không để vào mắt, sao lại bị một thanh lâu nữ tử dọa được chứ?

“Biết sợ, còn không mau đem giải dược ra! Bản quan lượng người vi phạm lần đầu, có thể giảm bớt tội!”

Khuôn mặt đang sợ hãi, bỗng phút chốc chuyển sang vui sướng. “Người nói thật sự sao?”

“Bản quan thân là Tuần phủ, một chữ ngàn vàng, há có thể tùy tiện nói ư.”

Nàng gật gật đầu. “Đúng, có lý... hảo, ta cho người giải dược, người chờ chút.” Nói xong, liền vội vàng lật tay áo, như lấy thuốc giải đưa cho hắn.

Hạng thiếu hoài âm thầm nhẹ nhàng thở ra, khước môi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Đáng tiếc hắn đã quên mất một chuyện cực kì quan trọng. Nàng - Quan Minh Nguyệt nếu đã dám trà trộn vào Hạng phủ, nửa đêm lại mạo hiểm xông vào phòng ngủ của hắn thì nàng không phải là người dễ bị dụ dỗ như thế!

“Đằng đẳng.” Nàng dừng lại động tác, làm như nhớ tới cái gì, đôi mắt hiện lên một tia tinh nghịch, chuyển hướng hắn, về mặt hồ nghi hỏi: “Nếu ta đem thuốc giải cho người, ta nhất định sẽ ngồi tù, nếu nhất định phải ngồi tù, ta vì sao phải cho người thuốc giải?”

Hắn sùng sốt, nụ cười trên khước môi cứng đờ, nhìn thấy trong đáy nàng nổi lên một tia phá quang, trong lòng nổi lên một dự cảm bất hảo.

“Không bằng ta giết người, như vậy ta sẽ không phải chết, cũng sẽ không ngồi tù, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Dung nhan xinh đẹp kiều diễm dần chuyển sang lạnh lẽo, đôi mắt nhìn hắn cũng không còn nhu nhược mà tràn đầy sát ý, làm hắn trong lòng cả kinh, thậm kê không tốt, định lớn tiếng gọi gia nhân, nhưng miệng nhanh chóng bị thứ gì đó chặn lại.

“Hừ, muốn gọi người đến cứu sao, không có cửa đâu! Người nghĩ rằng ta và người ngốc như vậy sao? Bánh ngô là ta chuẩn bị cho người ăn, để xem người làm sao kêu cứu đây?”

Hạng thiếu hoài miệng bị nhét rất nhiều bánh ngô, phần nộ nhìn nàng đến tóa lửa.

Toàn thân không thể cử động, miệng lại bị miếng bánh ngô chặn lại, mắt thấy tính mạng của mình lúc sáng lúc tối, thần sắc bình tĩnh cũng không còn trên mặt.

Ánh mắt nàng lạnh lùng, hung ác, vẻ mặt như băng nhìn hắn, không nhanh không chậm rút trong y áo một cây chủy thủ nhỏ.

“Đừng trách ta ngoan độc, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, không phải nguoi tử chính là ta sống, nguoi nạp mạng cho ta đi!”Giờ khắc này, nàng cười đến lạnh lẽo mà tuyệt mỹ, chậm rãi đưa chủy thủ đến trước mặt hắn.

Tâm nhĩ chấn động, thái dương nhện không được toát ra mồ hôi lạnh, xong rồi!

Không thể tưởng được hắn Hạng Thiếu Hoài sẽ chết trong tay một nữ nhân, hơn nữa là bị bức chết như thế, thật sự không đáng giá.

Mũi dao nhẹ nhàng lao về phía hắn. Hắn gần như không thể thở nổi, nhắm mắt lại, nghĩ rằng hôm nay chính mình chạy trời không khỏi nắng, chờ đợi bị kịch đang đến với hắn.

Kỳ quái là, hắn đợi cả buổi, cũng không cảm nhận được đau đớn thống khổ nào, chỉ cảm thấy ngực chấn động.

"Nhìn nguoi kia...phốc -- ha ha -- nguoi nghĩ rằng ta sẽ giết nguoi sao? Lừa nguoi thôi! Nàng cười đến nước mắt đều chảy ra .

Ánh nắt hắn chuyển sang phần nộ dữ dội.

Nữ nhân này thật to gan lớn mật, dám đùa giỡn hắn?

Nàng ngã hoàn toàn cơ thể lên ngực hắn, cũng không thèm để ý hắn đang cực kì tức giận, ngược lại nàng thấy bộ dạng hắn lúc sinh khí rất thú vị, bình thường nam nhân này cao ngạo, khẳng định chưa ai dám đối xử với hắn như thế, bây giờ đã có, là nàng- Quan Minh Nguyệt.

Hắn càng trừng mắt nhìn nàng, nàng lại càng dán sát ngực hắn.

Con nguoi đen của hắn lóe lên như gió lốc cuồng nộ, những đường cong trên lạnh lùng, lạnh liệt, thái dương hiện lên gân xanh, tất cả đều hiện lên sự cảnh cáo với nàng! Hắn hiện tại, phi thường, phi thường muốn làm thịt nàng.

Sợ hắn? Nàng sẽ không đến đây.

“Nguoi biết không? Mặc dù ta và nguoi không có quan hệ, nhưng nguoi đã khiến cho các tí muội của ta lâm vào chỗ khốn cùng, có thù tất báo, bằng không rất tiện nghi cho nguoi , cũng khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta, cho nên...” Nàng bỏ lửng câu nói, thu hồi chủy thủ, lấy trong túi áo một cây bút lông, đối mặt lại hiện lên sự bướng bỉnh, nhìn ẩn ngạo mạn thông báo: "Ta không thể giết nguoi, nhưng ta muốn viết chữ trên mặt nguoi!"

Hắn tròn to mắt, không dám tin trừng nàng!

Viết chữ trên mặt hắn? Nàng dám!

Hạng thiếu hoài bị miếng bánh ngô chặn lại, không thể nói ra mệnh lệnh cảnh cáo, chỉ có trừng mắt nhìn nàng, ngoài ra không làm được gì cả.

Sự thật chứng minh, nàng thật sự dám!

Nữ nhân chết tiệt này lại dám ngang nhiên đem văn phòng tứ bảo đặt ngay bên cạnh hắn.

(Mập: văn phòng tứ bảo: là bút, nghiên mực, gác bút và giấy)

Mực cực kì tốt, tay phải cầm bút lông, tay trái vén tay áo lên cao, khẽ chấm ngòi bút lông vào nghiên mực, sau đó nhích đến mặt hắn, hắn càng cảm phần, khoe môi nàng càng cong lên dụ dỗ.

Ngòi bút đang di động chuyển dần đến mặt hắn bỗng nhiên dừng lại.

“Ai nha, mặt nguoi đầy mồ hôi...như vậy thì mực không thể dính nha, để ta lau giúp nguoi!”

Bàn tay trắng hồng khẽ rút khăn tay trong áo, trên khăn thêu một bông hoa mẫu đơn rất tinh tế, mùi thơm nhẹ dịu cũng thoảng vào mũi. Lau hết mồ hôi, trên khuôn mặt trắng hồng hiện lên một nụ cười hài lòng, tiếp tục công việc bỏ dở của mình.

“Không nên cử động nha, nếu viết hồng, ta sẽ lau lại, viết cái mới cho đến khi đẹp mới thôi!”

Dùng ngòi bút lông mềm mại chấm vào nghiên mực, nàng ghé sát vào ngực hắn, biến khuôn ngực hắn thành bàn, giữ nửa thân trên của nàng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Không thể phủ nhận , người này mặc dù không phải quân nhân, nhưng lại có một khuôn ngực vô cùng rắn chắc. Ban đầu chỉ định dùng ngực hắn để làm phương tiện thực hiện kế hoạch nên mới nằm trên ngực hắn, không ngờ lại biết thì ra ngực hắn lại dày, rộng và ấm áp thế này! (sặc!! 1 chữ duy nhất: sắc nữ!!!)

Ngồi bết nhệ nhàng linh động trên mặt hấn, không những thế, thân người mềm mại của nàng dựa hoàn toàn vào người hấn, nàng lại chỉ mặc một bộ y phục đơn giản, khuôn mặt với ngũ quan tinh tế, làn da trắng mịn màng không tí vết, tất cả đều lọt vào đáy mắt hấn. Nữ nhân chết tiết! hấn không thể phủ nhận, người con gái đang nằm trên người hấn rất xinh đẹp. Tuy rằng hấn phần nộ không chịu nổi, nhưng cũng không có cách nào không nhìn vào khuôn mặt diễm lệ của nàng, mà nữ nhân chết tiết này có biết hay không là nàng ta đang dùng cả nơi mềm mại nhất của nàng ta đặt trên người hấn? Dù không thể động dục nhưng hấn vẫn có cảm giác!^^

Rõ ràng nàng đang làm chuyện khiến hấn nổi giận, nhưng biểu hiện của nàng bây giờ là biểu hiện của một tiểu hài tử, rất đáng yêu! Dù hấn rất giận, nhưng cũng cảm thấy trong lòng nổi lên một cơn ba đào gợn sóng.

Hiện giờ nàng còn nằm trên người hấn, bàn tay lay động đưa tới đưa lui. Ánh mắt hấn cũng gần như đi theo từng từng động tác của nàng, trên mặt lại có những biểu hiện vô cùng phong phú, khiến cho người đối diện không biết hấn đang nghĩ chuyện gì.

Nấn nót xong chữ cuối cùng, nàng ung dung nhìn lại một lần nữa, vừa lòng gật gật đầu.

“Ngươi có biết ta viết cái gì không?” Nàng bướng bỉnh tươi cười, nụ cười ngọt như nụ hoa mùa xuân.

Đôi mắt đen thâm trầm thủy chung trừng mắt nàng, không nói gì.

“Ai nha, ta hình như đã quên, miệng ngươi đầy bánh ngô, không thể nói chuyện...ha ha.”

Cả người Hạng Thiếu Hoài tản ra một luồng sát khí giết người!

Bàn tay mềm che miệng, ngáp một cái, cả thân người như một con mèo lười, đứng dậy đuổi người.

“Ân, ta mệt!, muốn ngủ quá, tối nay đến đây thôi, nếu ngươi đồng ý cho mở cửa Nguyệt Hoa phòng một lần nữa, ta sẽ cho ngươi thuốc giải? Nếu đáp ứng, thì gật đầu đi!”

Trừ bỏ một đôi mắt như dã thú ăn thịt người, trong bóng đêm tỏa sáng, hấn vẫn im lặng đến dọa người.

Mình Nguyệt đương nhiên biết có chết hấn cũng không gật đầu, nàng nhún nhún vai, sớm biết như thế, thà không hỏi còn hơn, lỡ như hấn gật đầu, đảm bảo nàng sẽ bị dọa cho chết mất.

“Không đáp ứng?.” Nàng nhẹ bước xuống giường, lúc gần đi, lại xoay người, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói: “Chờ đến sáng mai, ngươi có thể gọi người giúp ngươi đứng trước gương thì có thể thấy những gì Quan Minh Nguyệt ta vẽ!”

Bóng dáng thướt tha xoay người nghênh ngang rời đi, để lại trong phòng một người đang trừng trừng mắt, toàn thân không thể nhúc nhích, miệng lại đầy bánh ngô một đêm không thể ngủ, thẳng đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sở Hài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cuộc đời Hạng Thiếu Hoài chưa bao giờ gặp một sự sỉ nhục lớn đến như thế, cũng là lần đầu tiên khiến cho hấn không thể xử lý chính sự. Toàn bộ buổi sáng, hạ nhân trong phủ đều nhận được lệnh, không cho bất kỳ kẻ nào trong nội viện rời khỏi Hạng Phủ, trừ Ôn sư gia cùng Lưu tổng quản đi kiểm đại phu.

Đại phu thay phiên nhau bắt mạch, nhưng cuối cùng người nào cũng như nhau, cũng nhăn mày nhíu trán, rồi chụm nhau lại thảo luận, lần đầu tiên họ thấy loại độc được kì quái như thế. Có người dùng châm cứu, có người thử các loại giải độc, thỉnh đại nhân ăn vào, nhưng đều không có hiệu quả. Trời càng lúc càng trưa mà độc vẫn không thể giải, họ cuối cùng phải thừa nhận thất bại.

“Đại nhân.” Ngô đại phu là người lớn tuổi nhất, hướng Hạng Thiếu Hoài cúi chào thật sâu.

Hạng Thiếu Hoài được gia nhân nâng người dậy, dựa người vào giường, trên mặt ấn kí của Quan Minh Nguyệt để lại sớm bị lau sạch, hấn dùng ánh mắt uy lãnh nhìn Ngô đại phu.

“Như thế nào?”

“Bẩm đại nhân, chuyện này.....” Ngô đại phu nom nớp lo sợ, khẽ ngẩng đầu nhìn vị đại nhân uy nghiêm khiếp người kia, rồi lại hạ mắt, chậm chạp không dám nói ra một lời nào.

Lời chưa nói ra, nhưng nhìn bộ dạng áy náy của Ngô đại phu, Hạng Thiếu Hoài đã hiểu ra tất cả.

“Các ngươi không thể giải độc, đúng không?”

Ngô đại phu cùng nhóm đại phu toàn bộ quỳ xuống.

“Đại nhân thứ tội, chúng tiểu nhân đã thử rất nhiều biện pháp nhưng không có cách nào giải được độc trên người đại nhân!”

Tìm không được thuốc giải sao? Chẳng lẽ phải đến Nguyệt Hoa Phường bắt Quan Minh Nguyệt, tìm nàng lấy thuốc giải sao?

Hắn đã ra lệnh từ sáng là phải bắt cho được tội phạm, nhưng cả buổi sáng đã trôi qua, nữ nhân chết tiết kia vẫn vô tiêu vô tức, nàng ta đã trốn mất rồi sao? Mà hắn hiện giờ lại không thể cử động, giống như một phé nhân, ngồi phịch trên giường, không thể động đậy, mọi chuyện đều phải nhờ người giúp.

“Giải không được, không phải lỗi của các ngươi, lui ra đi. Việc này không cần nói ra ngoài, nếu ai hỏi cứ nói ta ra ngoài!”

"Dạ.. dám lão phu tuân mệnh, tạ đại nhân!" nhóm đại phu lại dập đầu vài hồi, mới dám đứng dậy, kinh sợ lui đi ra ngoài.

Chết tiết, nàng ta cuối cùng là cho hắn ăn thứ độc gì? Tại sao có thể khiến cho các đại phu thúc thủ vô sách? Hắn thề, Quan Minh Nguyệt nếu rơi vào trong tay hắn, hắn nhất định đem nàng ta giam vào đại lao, trừng trị thích đáng!

Ôn sư gia đứng một bên, cũng lo lắng độc trên người đại nhân nhưng hắn không thể thu lại nụ cười trên khuôn mặt, mày cũng nhíu lại suy nghĩ sâu xa.

Ôn sư gia vừa nhìn thấy sắc mặt âm trầm của đại nhân, biết hắn thập phần không vui, liền mở miệng khuyên giải an ủi:

“Đại nhân xin yên tâm, Vinh hộ vệ nhất định sẽ dốc hết sức, đem phạm nhân Quan Minh Nguyệt về phủ, lấy thuốc giải!”

Hạng thiếu hoài về mặt âm đều, trầm giọng hỏi:“Sư gia sao biết phạm nhân là Quan Minh Nguyệt?”

“Hạ quan là bằng.....” Hắn ngay lập tức cảm nhận nguy hiểm trong ánh mắt của Hạng Thiếu Hoài, hắn lập tức thức thời sửa miệng, “Hạ quan đoán, căn bản không biết là ai, nói lỡ,...nói lỡ thôi mà.”(há há mắc cười anh nì...)

Ôn Từ Nhận chẳng những là người thức thời, cũng giỏi về sát ngôn quan sắc, may mà hắn nhanh ngậm miệng, miễn cho đại nhân nổi cơn cuồng phong bão tố, sát hại ước đời đang tươi sáng của hắn.

Kỳ thật, mới lúc sáng, hắn đã nghe hạ nhân báo đại nhân đêm qua bị tập kích, hắn vội vàng chạy đến, thì thấy khuôn mặt gần như ngất ngốc của đại nhân, hắn đành đứng trước cửa cười cho hết cơn, rồi mới dám đứng dẫn bước chân vào phòng.

Đại nhân trừ bỏ tứ chi không thể động ở ngoài, lông tóc bình thường, nói chung tội nhân không làm hại gì tới đại nhân, chỉ là tội nhân để lại một thứ trên người đại nhân. Vừa nhìn thấy nội dung, hắn đoán ra ngay chuyện gì đã xảy ra, cũng có thể đoán ra ai là thủ phạm gây nên chuyện. (Mập: há há lông tóc bình thường! câu này em để nguyên văn nha!!! té chết thui!!^^)

Bây giờ đại nhân có sắc mặt rất khó coi, khiến hắn có thể khẳng định người đó chính là hoa khôi Nguyệt Hoa phường - Quan Minh Nguyệt giờ trò quỷ.

Hạng Thiếu Hoài cảm căng thẳng, trên gương mặt hiện ra uất giận, càng thêm phần khó coi vài phần; Hắn biết Từ Nhận tức trí đa mưu, nhưng có đôi khi, hạ nhân này quá mức thông minh, chuyện gì lọt vào mắt hắn, chỉ cần nhìn sơ qua, đã biết ắt biết gấp.

"Minh Nguyệt khi nào đến, nâng cốc hỏi thanh thiên"

Câu thơ trên, chính là Quan Minh Nguyệt đêm qua làm bày trên mặt hắn.

Minh Nguyệt, đương nhiên là chỉ Quan Minh Nguyệt.

Thanh thiên, ý chỉ thiết diện vô tư, mà người được thiên hạ gọi là thiết diện vô tư, là tấm gương sáng thì còn ai vào đây ngoài Hạng Thiếu Hoài?

Quan Minh Nguyệt xâm nhập vào phủ mà không ai biết, viết bày trên mặt đại nhân... Từ Nhận hắn phải làm sao đây?

Đường đường là tuần phủ đại nhân, há có thể để cho một nữ nhân chốn phong trần khi dễ giễu cợt sao?

Thấy đại nhân sắc mặt càng ngày càng khó coi, hắn biết chắc đại nhân đem lửa giận quăng cho hắn, hắn liền đổi chủ đề:

“Đại nhân, hạ quan suy nghĩ, có lẽ có một người có thể có thuốc giải!”

Lời này, quả nhiên thành công dời lực sát thương của Hạng Thiếu Hoài.

Hạng thiếu hoài trầm giọng mệnh lệnh. “Nói!”

Ôn Từ Nhận nghiêm nét mặt, tươi cười bẩm báo. “Nhân nghĩa Minh Vương giang hồ thần y, Vong Ưu cốc Diêm Vô Cực.”

Muốn bắt nàng? không có cửa đâu!

Mới sáng sớm, Hạng phủ bao phủ một không khí trầm trọng khảm trương, nghe nói đêm qua có người đột nhập vào phủ, lúc này quan sai đều bắt đầu đi các phòng hỏi thăm, sẵn có thể tìm chút dấu vết ngoại nhân để lại. May mắn biết đâu hần vẫn còn trốn trong phủ.

Nhưng có chết Hạng Thiếu Hoà cũng không bao giờ ngờ tới, người khiến hần như hiện tại chính là Quan Minh Nguyệt đang cải trang thành An Thảm.

Nhưng hiện tại không được tốt lắm, nhiều quan sai như vậy đi điều tra, thế nào cũng có nghi ngờ, nàng cũng cảm giác không an toàn, mà Đạo lang cũng đã nói qua ngày nàng phải rời khỏi Hạng phủ. Nàng đi dọc theo hành lang, đến chỗ gấp khúc, nghe hạ nhân đang quét rác thăm thì nói chuyện:

"Nghe lão Triệu bên sai phòng nói, Ôn sư gia muốn điều tra rõ, tại sao thích khách có thể trà trộn vào phủ chúng ta?"

Tên còn lại hỏi: "Tìm được cái gì không?"

"Bọn họ vẫn đang tìm, tám phần là không có."

Quan Minh Nguyệt đương nhiên hiểu được, thích khách trong miệng họ chính là chỉ nàng.

Nàng không lo lắng, bởi vì hần đã nói với tổng quản, chỉ cần nàng muốn về nhà, thì đến quân sự lĩnh bạc, rồi giả bộ như muốn về nhà đưa mẫu thân đi đại phu, cho dù là gác cổng Sâm Nghiêm, nàng cũng có thể thoát ra khỏi Hạng phủ, an toàn thoát thân. Trong phủ, rất nhiều quan sai được phân bố khắp nơi nhưng hai bên đường không có ai cản nàng, khiến cho Minh Nguyệt mừng thầm, nghĩ rằng chỉ cần ra khỏi đại môn thì sẽ không còn chuyện gì nữa.

Muốn bắt nàng? Hừ, mặc cho bọn hần tìm hết cả phủ, thậm chí lục tung cả thành cũng không thể tìm ra Quan Minh Nguyệt nàng.

"An Thảm, An Thảm."

Chưa tới cửa, phía sau có người gọi nàng, xoay người nhìn lại là một hạ nhân trong phủ.

"May mắn tới kịp, nhanh đi cùng ta." Hạ nhân nắm tay nàng lôi nàng trở về.

"A..khoan nha. người đưa ta đi đâu?"

"Tổng quản tìm người."

Không tìm lúc nào, lại nhằm lúc nàng đang bỏ trốn thì lại tìm, đáng giận mà!

Nàng mặc dù không muốn, nhưng không có biện pháp, dù sao hiện giờ thân phận của nàng vẫn là An Thảm.

Hạ nhân lôi nàng đến nhắm thẳng hậu viện, qua mấy chỗ gấp khúc, lại qua cổng vòm, qua khỏi hoa viên, cuối cùng mới tới nội viện.

Tổng quản thấy nàng đến, bước lên phía trước. "An thảm, mau đi cùng ta!"

"Tổng quản tìm ta có việc gấp gì sao?" Lưu tổng quản thần sắc ngưng trọng, nhìn nàng thấp giọng nói: "Tối hôm qua có thích khách, người cũng nghe nói rồi chứ?" Nàng gật gật đầu, ra vẻ quan tâm hỏi: "Đại nhân không có việc gì chứ?"

"Trên thực tế, đại nhân bị người hạ độc."

Nàng tỏ vẻ kinh ngạc, giống như không thể tin vào chuyện đó: "Trời ơi..."

"Chuyện này không thể lộ ra ngoài, cũng đừng nói ra, hiểu không?" Tổng quản thận trọng cảnh cáo nàng.

"Dạ, tổng quản." Nàng mặt ngoài nom nớp lo sợ gật đầu, trong lòng lại cười trộm

"Đại nhân muốn tắm rửa thay quần áo, người mau vào phục vụ đại nhân." Nàng sững sốt, trừng lớn mắt, chỉ vào chính mình.

"Ta?"

"Bình thường đều là người phục vụ đại nhân, bây giờ không tìm người thì tìm ai?"

Nàng trong lòng biết không ổn, vội hỏi: "Nhưng là ta phải trở về chiếu cố nương ta, đã xin ý kiến của tổng quản rồi!"

"Mẫu thân người, ta sẽ tìm người khác chiếu cố, người bây giờ nên đi hầu hạ đại nhân đi!"

"Không thể tìm người khác sao?"

"An Thảm, người cũng biết, đại nhân trừ người ra, không thói quen để cho người khác hầu hạ, nhiều như vậy năm qua đều là như thế, đại nhân chỉ tín nhiệm người, mau vào đi!"

Kêu nàng hầu hạ Hạng Thiếu Hoài tắm rửa? Không thể nào?!

Vốn dĩ kế hoạch đến đây là kết thúc, lại bị nắm đầu quay về, nàng cảm thấy từ bây giờ sự tình không tốt chút nào.

Nam nhân lửa thân nàng chưa bao giờ thấy, tuy rằng Từ Quý nương có cho nàng xem mấy thứ đó, như bây giờ tận mắt thấy nha, khiến nàng có chút khản trương.

Nàng trong đầu cố gắng kiếm ra một biện pháp thích hợp, chưa nghĩ ra đã bị tổng quản tổng vào phòng Hạng Thiếu Hoài.

“Là An Thâm sao?”

Nàng cả người cứng đờ đứng trong phòng khách, nghiêng người nhìn vào phòng trong, nhin không được hờ dãi một tiếng. Được rồi! bình đến tướng chặn, thủy đến thì thô dẫu....phải tiếp tục làm An Thâm, nếu không nàng không còn đường lui.

“Đừng vậy, đại nhân.” Nàng đi vào trong phòng, thấy Hạng Thiếu Hoài đang nằm trên giường. Hạng Thiếu Hoài vừa thấy nàng đến, liền mệnh lệnh nói:“Ngươi tới vừa lúc, mau giúp ta cởi áo, ta muốn tắm rửa!”

" Dạ!"

Cái này có được tính là làm bậy không đây ta? Trốn bắt thành, ngược lại biến thành vú già bình thường chăm hấn.

Mà chuyện hầu hạ, nàng chưa bao giờ làm qua, trước giờ toàn là Tụ Nhi giúp nàng, nhưng cũng nhớ chút ít, dù sao chỉ cần làm như Tụ Nhi hay làm thì chắc không có chuyện gì.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải kiên trì, vuron tay, ngây ngốc thoát y cho hấn.

Tối qua, dù ban đêm nhưng có ánh trăng chiếu vào, nàng vẫn có thể mơ hồ cảm thấy hấn rất có dáng người, hôm nay càng chứng minh lời nàng nói là sự thật.

Nhìn nửa người trên trần trụi của hấn,tự dưng trong lòng nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Nàng mặc dù sống trong thanh lâu, nhưng lại là bán nghệ không bán thân, nhìn ngực hấn rấn chắc, trong đầu nhin không được nhớ tới những bức tranh nam nữ Quý Nương cho nàng xem. Nàng có chút ngượng ngùng, nhưng cuối cùng lòng hiếu kì còn to hơn sự ngượng ngùng! ^^

Nàng vốn không giống những nữ tử bình thường, trời sinh tính đã lớn mật lại sánghoái, dù sao hiện tại nàng là An Thâm, không liếc không xem thật phí, thuận đường chứng minh xem tim có đập nhanh, mặt có đỏ hay không? Nàng cũng muốn xem " nơi đó" của hấn có giống như trên mấy bức hình nàng xem không?

Nàng nghe mấy người hầu nói qua, An Thâm theo Hạng Thiếu Hoài từ khi còn nhỏ cho đến tận bây giờ. Hạng Thiếu Hoài lại không giống những nam nhân khác, không tìm nha hoàn trẻ đẹp mà chỉ cần An Thâm giúp hấn. Hấn là một nam tử hán đại trượng phu mà không có hứng với nữ nhân sao? ngay cả một thị thiếp cũng không có?

Nhớ tới đêm qua, lúc nàng nằm trên ngực hấn, chỉ thấy hấn quắc mắt nhìn trừng trừng vào mắt nàng, phảng phất hận không thể đem nàng chém bậy tám nhát.

Ở thanh lâu, nàng đã gặp rất nhiều nam nhân vừa thấy nàng đã thất điên bát đảo, có người còn nhìn nàng với ánh mắt đầy tà niệm, nay thấy hấn nhìn nàng hoàn toàn khác với những kẻ kia, làm cho nàng đối với hấn có vài phần kính trọng.

Đạo lang cũng là ngoại lệ, hấn đối với sắc đẹp của nàng không hề động tâm, nhưng Đạo lang là thổ phi, mà thổ phi thì thường xuyên gặp nữ sắc, nên chẳng có gì lạ. Nhưng nam nhân trước mắt này, không đến thanh lâu, không có thị thiếp, cũng không cưới vợ, khiến cho nàng hoài nghi, chẳng lẽ hấn có "chỗ " có vấn đề? nên mới sống bao nhiêu năm nay mà không loạn?

Đối với nàng, hảo tâm dành cho hấn rất lớn.

Tuy nói nàng chưa từng hầu hạ một nam nhân nào, nhưng Quý Nương đã nói với nàng, một ngày nào đó nàng sẽ lập gia thất, cho nên kiên trì bắt nàng phải bần vệ bản thân cho thật tốt. Bất quá mặc kệ người ta có nói như thế nào, nàng cũng không quan tâm. Hiện tại nam nhân này đang trong tình trạng khỏa thân, chỉ bằng bây giờ nàng nâng cao kiến thức một chút, sau này khỏi phải lo lắng.

Nàng kéo bố khăn, chà lau thân mình cho hấn.

Hấn tuy là người thuộc giới văn nhân, nhưng màu da lại không trắng như vậy, ngược lại còn ngăm đen.Ngực hấn còn rất rấn chắc, nàng dùng khăn lau cho hấn, dù cách một lớp khăn vẫn có thể cảm nhận rõ khuôn ngực rộng lớn của hấn.

Quần áo không phải là quan phục nghiêm túc, không có mũ sa khiến cho ngũ quan lạnh lùng của Hạng Thiếu Hoài mềm mại hơn, đầu tóc tung xõa trên vai, làm cho hấn càng tuấn dật nhả nhặn, đồng thời cũng tăng thêm mị lực chết người...

Y! nàng đang nghĩ cái gì vậy?...

Trong phòng tại sao lại buồn như thế nhỉ? Nàng cảm thấy hình như trời càng lúc càng nóng thì phải.

Lơ đãng ngược mắt lên, phát hiện một đôi mắt thăm thẳm tinh nhuệ, đột nhiên ngực nàng gần như nhảy dựng. Đôi mắt đó, hình như nhìn nàng rất lâu khiến nàng mất tự nhiên, dời tầm mắt sang hướng khác, cảm giác như mình là người có lỗi? Mà vì sao nàng cảm thấy ánh mắt hắt hủi nhìn nàng ngày hôm qua với hôm nay không giống nhau?

Ông trời ơi, không phải hắt hủi nhìn ra điều gì rồi chứ?

“An Thâm.”

“Dạ, đại nhân.”

"Con trai người gần đây khỏe không?"

Nàng cười, dùng một thứ tiếng khàn khàn của An Thâm trả lời: "Vẫn thế, tạ ơn đại nhân quan tâm!"

Trong đáy mắt Hạng Thiếu Hoài hiện lên một chút quỷ quang, trên mặt ý cười càng sâu.

“Vắt vả cho người, bản quan tứ chi không tiện, chỉ có thể kiến cho người vắt vả!”

“Đại nhân nói quá lời, có thể hầu hạ đại nhân, là vinh hạnh của ta.” Hừ, may nhờ vận khí của nhà người tốt, chứ kẻ khác muốn Quan Minh Nguyệt ta hầu hạ, chờ kiếp sau đi!

Nhưng nàng không chú ý tới, do cái ngốc khi hầu hạ người khác của nàng nên không hề phát hiện ra trong mắt Hạng Thiếu Hoài hiện lên một tia thâm trầm khó đoán.

Giúp hắt lau toàn thân, rửa mặt, tẩy chân, chải đầu trát kẻ, mặc vào trường bào, đỡ hắt dựa vào đầu giường, quả thật khiến cho nàng mất đi không ít "công lực"

Hiện tại, nàng có thể đi rồi đi.

“Đại nhân, ta...” Nàng vừa mở miệng thỉnh cầu cáo lui, thì ngoài cửa có người thông báo, nàng đành phải đi mở cửa.

Người đến là Ôn sư gia cùng tổng quản, ôn sư gia mỉm cười.

"An Thâm hảo!"

Quan Minh Nguyệt cũng cúi mình chào hai vị khách mới tới. Trong cả phủ, người nàng cảm nhận thuận mắt nhất chính là Ôn sư gia, đối xử với người khác rất thân thiện, khó trách các ti muội trong phường luôn nhắc tới hắt, mà toàn dùng lời lẽ cao siêu để hoan nghênh.

“Sư gia mời vào.”

Nàng dẫn sư gia hướng vào phòng trong, thầm nghĩ Ôn sư gia là quân sư của Hạng Thiếu Hoài, có lẽ sẽ có những tin tức mới, nán lại một chút rồi đi cũng không muộn.

Ôn Tử Nhận thấy đại nhân, chấp tay tham lễ, Hạng Thiếu Hoài hỏi: “Sự tình làm được như thế nào?”

“Hạ quan phụng mệnh đại nhân, phái người đi Vong Ưu cốc, nhưng Minh vương Diêm Vô Cực không chịu xuất cốc.”

Hạng thiếu hoài lãnh nghiêm mặt. “Hắt dám cãi lời bản quan?”

“Đại nhân bớt giận, người này tính cách quái dị, hắt đã từng thề, mặc kệ ai cần y, hắt không bao giờ bước chân ra khỏi Cốc, may mà Diêm phu nhân tâm địa thiện lương, biết đại nhân trúng độc, nên tự mình đến đây giải độc cho đại nhân!”

Một bên làm bộ dọn dẹp, Quan Minh Nguyệt không khỏi sùng sốt.

Diêm phu nhân? Không phải là Tịnh Tuyết sao?

"Nàng ta đâu?"

“Đang ở bên ngoài”

"Bảo nàng ta vào đi!"

“Hạ quan tuân mệnh.”

Quan Minh Nguyệt thật sự rất kinh ngạc, Tịnh tuyết đến đây? Không tốt chút nào, thuốc cho Hạng Thiếu Hoài ăn chính là dược của Tịnh Tuyết cho

nàng, nên Tịnh Tuyết dĩ nhiên là có thuốc giải, nhưng hiện giờ, nếu cho Hạng Thiếu Hoài thuốc giải, thì mọi tính toán của nàng đều trôi sông trôi biển.

Chỉ chốc lát sau, có ba người đi vào, hai gã nam tử là tổng quản cùng sư gia, Nữ tử đứng giữa mi thanh mục tú, thủy nhan nhạ hiệt, khuôn mặt xinh đẹp, có tư thế oai hùng hiên ngang khí chất.

Nàng đi vào trong phòng, thấy Hạng Thiếu Hoài, thì cúi đầu thi lễ.

“Dân nữ Hường Tịnh Tuyết bái kiến đại nhân.”

Hạng Thiếu Hoài đánh giá đôi phương, nhẹ giọng :“Ngươi là thê tử Diêm Vô Cực?”

“Đúng vậy, đại nhân.”

Hắn không hồn giận hỏi:“Diêm Vô Cực vì sao không đến?”

“Thỉnh đại nhân thứ tội, phu quân mặc dù y thuật cao minh, nhưng đã từng thề cả đời ẩn cư trong cốc, rời xa phàm trần thế tục, không bước chân vào giang hồ, điểm này, mong rằng đại nhân bao dung, Phu quân cũng không ý định ngỗ nghịch đại nhân.”

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh một tiếng, tựa hồ như cũ không hồn giận, Hường Tịnh Tuyết tiếp tục nói:“Bởi vậy nên dân mới xuất Cốc đến đây giải độc cho đại nhân!”

"Ngươi có thể giải hết chất độc trên người ta?"

“Dân nữ tuy rằng không có y thuật cao minh như phu quân, nhưng khi nghe gia sư tả biểu hiện của đại nhân, phu quân đã điều chế giải được, bản dân nữ đưa đến đây cho đại nhân!”

Những lời này nàng cố ý nói cho xuôi tai thôi, chứ trên thực tế, trượng phu nàng rất xấu tính, không thể nói hai ba câu là đồng ý. Bất kì ai muốn cầu Minh vương chữa bệnh thì đều phải có điều kiện trao đổi, nhưng đối phương là Tuần phủ đại nhân, dân không thể đấu với quan; Mà nàng lại là chủ nhân của Vong Ưu Cốc, cũng nên vì các huynh đệ trong cốc mà suy nghĩ. Huống chi vị quan này lại là người thanh liêm, biết nghĩ cho dân chúng, nên cũng không cần phải đắc tội làm gì.

Những lời này được nói một cách cung kính khéo léo, quả nhiên làm cho hồn giận trên mặt Hạng Thiếu Hoài tiêu thất không ít.

“Hắn còn có ý này, bản quan sẽ không cùng hắn so đo , đứng lên đi.”

“Tạ đại nhân.”

Hường Tịnh Tuyết chân thành đứng dậy, tay lôi trên cổ một sợi tơ hồng, phía dưới dây là một bình ngọc được chạm trổ rất khéo léo. Mặc kệ có đi đến chỗ nào, một ngày mười hai canh giờ chưa bao giờ nàng rời khỏi nó; Bởi vì đó là lễ vật của trượng phu cho nàng, mang theo nó giống như trượng phu luôn bên cạnh nàng vậy.

Trên mặt hiện một nét ôn hòa, nụ cười ngọt ngào hiện lên khóe môi, tâm tư này của nàng không ai có thể hiểu được.

Đổ ra một viên dược đan, nàng đưa viên thuốc cho Hạng Thiếu Hoài.

"Viên thuốc này có thể giải độc trên người đại nhân!"

Đưa thuốc cho hắn, Hường Tịnh Tuyết cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn có thay đổi không.

Một phụ nhân giúp hắn bưng nước, lúc xoay người lại nhìn nàng nháy mắt, khiến cho hướng Tịnh Tuyết không khỏi sửng sốt. Phụ nhân vừa nháy mắt với nàng, liền đem khay trà quay đi, đứng ở giữa chờ đợi, nhìn cũng không có gì khác thường.

Hường Tịnh Tuyết chỉ cảm thấy kỳ quái, phụ nhân kia vì sao cứ nháy mắt với mình? Nàng xác định mình không hề quen người đó!

Hạng Thiếu Hoài nuốt thuốc giải, không bao lâu liền cảm thấy bản thân có phản ứng với thuốc. Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Tứ chi không thể cử động, dần dần có tri giác, một khắc đi qua, hai tay Hạng Thiếu Hoài đã có thể cử động.

Thấy đại nhân bắt đầu có thể hoạt động, lòng Hường Tịnh Tuyết đã có thể kết luận một điều.

Lúc đại nhân phái người đến Vong Ưu Cốc cầu y, nghe sư gia tả biểu hiện của đại nhân, nàng phát hiện ra, chuyện này có liên quan đến Minh Nguyệt. Lúc trước vào thành, nghe được tin Nguyệt Hoa phường bị niêm phong, càng khẳng định suy đoán của nàng. Do đó nàng đến đây, chủ yếu là vì Minh Nguyệt, muốn đưa thuốc giải cho đại nhân, cũng là vì sợ Minh Nguyệt mang chuyện vào thân.

"Dựa vào tình hình này, khoảng nửa canh giờ nữa là đại nhân có thể hoạt động như bình thường!"

Hạng Thiếu Hoài gật gù đầu, đối với việc hai tay có thể cử động, hắn rất hài lòng.

“Diêm phu nhân vì bản quan giải độc, bản quan rất cảm kích, Lưu tổng quản!"

“Có thuốc hạ.”

"Đến trước phòng cấp tiền thuốc cho phu nhân!"

“Thuốc hạ tuân mệnh.” Tổng quản cung kính đối hướng tịnh tuyết nói:“Phu nhân, xin theo ta đến.”

Hướng tịnh tuyết hướng đại nhân nói lời tạ ơn, lúc gần đi ra nhìn không được ngắm phu nhân thêm một lần nữa, vẫn thấy nàng ta nhìn mình .

Nàng về mặt hồ nghi rồi đi, nhưng vẫn không thể hiểu vì sao lại như thế. Vô duyên vô cớ nháy mắt với nàng? Nhưng điều khiến nàng nghi ngờ hơn là động tác đó vô cùng quen thuộc, giống như một ai đó rất hay làm.

Chuyến này đến đây, thật là thuận đôi đường, vừa giúp đại nhân giải độc, vừa đạt được mục đích của mình. Cũng tránh cho quy củ của phu quân: cứu một người, giết một người. Chuyện này nếu khiến cho Hạng Thiếu Hoài tức giận, quả không tốt chút nào.

Ngoài ra, nàng vào thành còn có một mục đích khác, đó là vì có quan hệ với Minh Nguyệt.

Nàng cùng quan Minh Nguyệt, đều là những kẻ hào khí hiên ngang, không câu nệ tiểu tiết, biết Nguyệt Hoa phường bị niêm phong, nàng muốn biết Minh Nguyệt hiện giờ như thế nào?

"Bang!" cả người chấn động...đó là...

“A!” Nàng đột nhiên hô ra một tiếng, làm cho Lưu tổng quản đi trước cũng kinh ngạc.

“Diêm phu nhân, làm sao vậy?”

“Ách..... Không có gì, ta chỉ là không cẩn thận, thiếu chút nữa té ngã thôi!.” Nàng tự trấn định, nhìn tổng quản có chút áy náy cười nhẹ..

“Không có việc gì là tốt rồi, thỉnh phu nhân đi cẩn thận!”

Tổng quản không hề nghi ngờ, tiếp tục ở phía trước dẫn đường, hắn mới xoay người, Hướng Tịnh Tuyết lập tức hiện lên về mặt kinh ngạc cùng lo lắng, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, cái nháy mắt kia nhìn rất quen...bởi vì Minh Nguyệt rất thường hay làm.

Mỗi lần Quan Minh Nguyệt có chủ ý quỷ quái nào, thì luôn dùng dung nhan quyến rũ, mềm mại cùng với cái nháy mắt đưa tình đó về phía nàng, ám chỉ hai người làm việc vô cùng ăn ý.

Chẳng lẽ vị kia phu nhân kia có liên quan với Minh Nguyệt ?

Nàng trong lòng không yên, hy vọng đó chỉ là trùng hợp.

“Lưu tổng quản.”

Người đằng trước vừa nghe, liền dừng cước bộ, đối với nàng vô cùng cung kính: "Diêm phu nhân có gì chỉ giáo?”

“Xin hỏi vị phu nhân trong phòng là...?”

“Đó là An Thắm, là người phụ trách hầu hạ đại nhân, đã đi theo đại nhân rất nhiều năm...từ khi đại nhân còn bé đến bây giờ!”

“Thì ra là thế.....”

Nếu theo đại nhân rất nhiều năm, hắn là không phải..

Nàng lắc đầu, có lẽ là chính mình suy nghĩ nhiều quá, vị tên An Thắm kia không nên cùng Minh Nguyệt có liên quan, chỉ là trùng hợp mà thôi!!!

Chỉ mong, đó là do nàng suy nghĩ quá nhiều mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Quan Minh Nguyệt ảo não , nàng lại quên mất một điều hay chính xác hơn là không ngờ tới Hạng Thiếu Hoài lại cho người đến Vong Ưu Cốc, càng không ngờ đến Tịnh Tuyết lại mang thuốc giải đến.

Nàng không trách Tịnh Tuyết, bởi vì nàng hiểu được, Tịnh Tuyết là vì các sư đệ của Vong Ưu Cốc mới đến.

Hạng Thiếu Hoài đã có thuốc giải, nàng không còn gì có thể uy hiếp hắn, cũng không còn lạc thú gì nữa, chỉ còn cách rời khỏi nơi này.

Hạng Thiếu Hoài phái người truy bắt nàng, nơi này không thể trốn. Mà đêm qua giáo huấn tên họ Hạng, nhiều đó cũng khiến cho nàng tiêu bớt hỏa hoạn trong người rồi. Có lẽ bây giờ nên ra khỏi đây, cùng các chị em Nguyệt Hoa phùng đến một nơi khác bắt đầu từ con số không.

“Đại nhân, ngài chắc đã đói bụng, ta đi lấy nước, sẵn đem chút gì cho đại nhân lót dạ!”

Hạng Thiếu Hoài ôn hòa tươi cười, ôn nhu nói:“An Thâm vất vả rồi, những việc nặng khác, bản quan sẽ phái người xử lý, sư gia, kêu Lí Trung cùng Trương Thành vào đây!”

Ôn sư gia vừa nghe, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, hắn trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Đại nhân cần người làm việc nặng, thì phải tìm gia nhân trong phủ mới đúng, tại sao lại gọi hai người đó? Hai người này không phải là người hầu mà là thị vệ trong phủ, tại sao lại gọi thị vệ làm việc?

Ôn Từ Nhận trong lòng biết khác thường, cũng không động thanh sắc, theo lời đại nhân phân phó, kêu Lí Trung cùng Trương Thành tiến vào.

Hai nam nhân vào phòng, dáng người cao lớn tinh tráng, thoạt nhìn qua là biết người có võ công không tệ.

“Đại nhân có gì phân phó?”

Hạng thiếu hoài bỗng dừng thu hồi nụ cười, chuyển thành đông lạnh.

“Đem nàng bắt lại.”

Di?

Nàng tức thì giật mình, nhất thời còn không hiểu được bọn họ muốn bắt ai, mà khiến cho ánh mắt Hạng Thiếu Hoài chuyển sang lạnh băng, hai gã thị vệ theo lời Hạng Thiếu Hoài đã giữ nàng lại.

“A, các người muốn làm cái gì?” Nàng cuống quýt lui ra phía sau, thị vệ trái một người phải một người, rút ra hai thanh đại đao kề sát cổ nàng, đem nàng đứng trước mặt Hạng Thiếu Hoài.

Hạng Thiếu Hoài gương mặt ác liệt, không chứa một tia ấm áp, lạnh lùng trừng mắt nàng.

“Người là ai?”

Nàng trong lòng cả kinh, nhưng vẫn giả bộ hồ đồ. “Ta là An Thâm nha, đại nhân không nhận biết ta sao?”

“Hừ, người không cần giả vờ nữa, An Thâm chỉ có nữ nhi, không có con trai.”

Nàng ngây dại, nhất thời á khẩu không trả lời được, kinh ngạc cho chính mình.. thì ra đã bị hắn nhận ra! Quái, hắn nghi ngờ nàng từ khi nào?

Hắn hơi hơi híp lại đôi mắt lợi hại, vươn đại chưởng, bỗng dưng nâng khuôn mặt nàng lên, chậm chậm đánh giá, hồi lâu sau, quả nhiên phát hiện trên nếp tóc nàng có dấu vết của mặt nạ.

Do nàng luôn cúi đầu, cho nên hắn không cẩn thận, cũng không chú ý, nếu không phải vừa rồi nàng lau người cho hắn khiến hắn cảm thấy không giống An Thâm, nên hỏi thử...không ngờ lại trúng.

Hắn nhẹ tay kéo lớp mặt nạ xuống, hé ra một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, khiến cho những người xung quanh không khỏi kinh ngạc mà ngay đến Hạng Thiếu Hoài cũng không thể ngờ...nhưng kịp thời bình tĩnh, trách không được...

“Trách không được nha!.” Ôn Từ Nhận tỉnh ngộ gật đầu, như là đã hiểu tất cả mọi chuyện. Đúng như hắn sở liệu, nữ nhân viết chữ trên mặt đại nhân, quả nhiên là Quan Minh Nguyệt, cũng hiểu ra lý do tại sao nàng có thể lên vào phủ, vì sao lại có thể vào phòng đại nhân.

Nhưng khi ánh mắt tóe lửa của Hạng Thiếu Hoài chiếu thẳng đến hắn, hắn lại lập tức thức thời ngậm miệng, làm bộ như cái gì cũng không biết.

Ánh mắt nguy hiểm của Hạng Thiếu Hoài quét qua người Ôn sư gia, dừng lại trên người Quan Minh Nguyệt, cũng khiến cho hắn có thể nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

“Người là gan không nhỏ, hiện tại rơi vào tay bản quan, người còn muốn nói gì không?”

“Nếu đã bị người bắt, ta còn muốn nói gì sao?”

Nàng ngay cả giấy dựa đầu lười giấy dựa, cầu xin tha thứ thì giảm tội được sao?

Khẩn trương sao? Tuyệt không, ngay từ đầu, khi nàng định kế hoạch thì cũng đã tính đến khoản là phải ngồi tù rồi.

“Ngươi không sợ?”

Nàng nháy mắt, đưa ánh mắt to tròn nhìn hắn: "Nếu nói sợ, ngươi sẽ thả ta sao?"

“Không có khả năng.”

“Vậy đúng rồi.” Nàng đưa ngón tay đẩy nhẹ đại đao ra, hứng thú nhìn hai thị vệ: "Muốn áp giải ta đến đại lao thì mau dẫn đường đi!"

Hạng Thiếu Hoài hừ lạnh một tiếng: “Muốn ngồi tù, ta sẽ thành toàn cho ngươi, An Thảm đâu, nàng ở nơi nào?”

“Yên tâm đi, nàng không có việc gì, nàng chỉ đang ngủ ở nhà, giờ này có lẽ đã thức dậy, sớm trở lại đây thôi! Ngay từ đầu nàng không muốn dả thương ách kì người nào dù là một người hầu.

Hạng Thiếu Hoài nhìn nàng trong chốc lát, liền trầm giọng mệnh lệnh.

“Đem nàng đi xuống.”

Một khoải mã, từ kinh thành chạy suốt đêm không ngừng nghỉ...

Tiếng chân dồn dập, từ xa đến gần, cũng không dám chậm trễ hướng phủ đệ của Tuần phủ đại nhân lao đi, vừa đến đại môn, người trên ngựa kéo chặt dây cương khiến con ngựa tung hai chân trước lên cao vài cái, mới chịu dừng lại.

Chủ nhân lưu loát nhảy xuống ngựa, chạy nhanh bắt lấy thiết hoàn trên cửa, đập mạnh vào đại môn.

Người gác cổng vừa mở cửa, thấy người gõ cửa liền chạy đi báo ngay cho đại nhân.

Trong thư phòng, Hạng Thiếu Hoài đang phê duyệt công văn, thì thấy một gã người hầu vội vàng lướt qua tiền viện, xuyên qua hành lang gấp khúc, chạy như bay đến thư phòng.

“Khởi bẩm đại nhân, kinh thành phái người đến.”

Hạng Thiếu Hoài vừa nghe, lập tức buông bút lông: “" Có nói tên không?"

“Người tới tự xưng là Trương công công.”

Trương công công? Chẳng lẽ là công công chuyên phụ trách hầu hạ bên người hoàng thượng?

Hạng Thiếu Hoài lập tức cảm thấy sự tình nghiêm trọng, bởi vì hắn biết, nếu không có chuyện trọng yếu hoặc cơ mật thì Trương công công không bao giờ tự thân xuất mã.

" Người đâu?"

" Ở phía trước!"

Hạng Thiếu Hoài giờ cao trường bào bước ra cửa, lập tức hướng phòng đi đến, trải qua hành lang gấp khúc, bước vào phòng. Người đang chờ hắn, quả nhiên là Trương công công, thuộc hạ thân tín bên người Hoàng Thượng.

“Trương công công.”

“Tuần phủ đại nhân.”

Hai người chấp tay áp lễ, nói chút chuyện ngoài lề, Hạng Thiếu Hoài thỉnh hắn vào phòng trong, phân phó hạ nhân: "Mang trà cho Trương công công!"

“Không cần, Hạng đại nhân, ta lần này đến kỳ thật là có việc rất trọng yếu!” Trương công công nói rất ngắn gọn, cũng ý bảo hắn, việc này quan trọng vô cùng, thấp giọng nói: “Là Hoàng Thượng phái ta đến.”

Hạng Thiếu Hoài gật gù đầu, trong lòng sớm đoán được, lập tức nhìn những người khác ra lệnh: “Các ngươi toàn bộ lui ra.”

" Dạ, đại nhân!"

Đám người hầu ra khỏi cửa, đóng cửa lại, Trương công công mới lấy từ vạt áo ra một tín hàm.

“Hạng đại nhân tiếp chỉ.”

Hạng Thiếu Hoài lập tức quỳ trên mặt đất, gấp mật chỉ giống như gấp Hoàng Thượng, cung kính tiếp nhận mật chỉ trên tay Trương công công.

Hắn mở ra mật chỉ, nhìn nội dung, quả nhiên là mật chỉ từ tay Hoàng Thượng viết, phía dưới còn có ấn chỉ của long ấn.

Nguyên bản khuôn mặt trầm ổn, nghiêm nghị của Hạng Thiếu Hoài vừa đọc xong mật chỉ, không khỏi sửng sốt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trương công công.

“Này.....”

Trương công công về mặt nghiêm nghị nói: “Đây là lý do vì sao Hoàng Thượng phái nô tài từ mình đi một chuyến”

Hạng Thiếu Hoài tuy rằng khiếp sợ, cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

“Bản quan hiểu được, cần tuân Hoàng Thượng thánh chỉ.”

Trương công công gật đầu. “Mọi chuyện đều giao cho đại nhân, ta còn phải lập tức về kinh thành, hướng Hoàng thượng phúc mệnh”

Hạng Thiếu Hoài xoay người phân phó. “Người đâu?”

Hắn vừa ra lệnh, một gã người hầu vội vàng đi vào, chấp tay trả lời. “Đại nhân.”

“Trương công công phải về kinh, kêu tổng quản chuẩn bị cho lương thực và trang bị cho Trương công công!”

“Dạ, Trương công công mời theo tiểu nhân!”

Trương công công gật đầu, hướng Hạng đại nhân chấp tay cáo từ, liền bước ra ngoài phòng.

Tiến bước Trương công công, Hạng Thiếu Hoài trừng mắt nhìn mật chỉ trên tay, cảm thấy kinh ngạc, trầm tư thật lâu sau, kéo trường bào, bước ra cửa, hướng về đại lao.

Bị nhốt trong đại lao tù túng đã ba ngày

Nàng bị nhốt trong đại lao, chờ ngày mai nghe thẩm, tuy rằng không thoát thân thành công, nhưng cũng không khiến nàng cảm thấy khổ sở.

Ít nhất, nàng đã cho Hạng Thiếu Hoài một trận giáo huấn, còn ở nhà giam ư? nàng đã liệu tất cả rồi.

Chẳng qua Quý Nương cùng các ti muội cứ làm quá lên mà thôi.

Ở nhà lao, nàng không hề sợ hãi, cũng không khổ sở. bởi vì đãi ngộ vô cùng tốt.

Ba ngày qua, trong đại lao lúc nào cũng có tiếng cười, nàng chẳng những không cảm thấy tịch mịch, bởi vì mỗi ngày luôn có người nói chuyện với nàng cực kỳ vui vẻ.

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Mắt đẹp kinh ngạc nháy lên mấy cái, một đôi mắt như thu thủy trong suốt nhìn hai vị ngục tốt đại ca, bí mật mang theo cười khê, giọng nói như hoàng ong vang lên: “Người thật sự nhảy xuống sông vào mùa đông sao?”

“Đương nhiên là thật, đánh đổ thì phải thù tã, thua là thua, cho dù có lạnh đến mấy nhưng lão Nhị cũng phải thực hiện nha!”

Tên còn lại vội đáp trên đầu tên vừa nói, trách cứ:

“Trước mặt cô nương thì không được nói chuyện thô lỗ!”

Bị đánh, cai ngục vừa rồi mới phát hiện chính mình nói lỡ.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng liền.....” Ngục tốt xấu hổ sờ sờ đầu mình.

Minh Nguyệt phốc một tiếng, che miệng cười khanh khách, lúm đồng tiền quyền rũ như đoá lan trong sương sớm, khiến cho hai vị ngục tốt tâm chấn động, thân hồn điên đảo.

Trong cảm nhận của họ, hoa khôi Nguyệt Hoa phường Quan Minh Nguyệt cô nương không phải là người thường mà là một tiên nữ hạ phàm, nay vị tiên tử này đang trước mắt họ, dù ngồi trong lao tù tối tăm, vẫn mỹ lệ như cũ, tán ra sự phong tình động lòng người.

Vì tranh thủ có được một nụ cười của giai nhân, hai vị ngục tốt không ngừng nói chuyện với nàng.

Phía ngoài lai, bước chân trầm ổn của Hạng Thiếu Hoài đi đến, không thấy cai ngục ở trước cửa đại lao.

Người đâu? Chạy đi đâu hết rồi?

Một bước tiến đến cửa đại lao, Hạng Thiếu Hoài nâng mày kiếm, nhìn một đám người đang túm lại cái cửa sổ nhìn vào đại lao.

Có tiếng cười?

Hạng Thiếu Hoài không khỏi giật mình, hắn cũng đến gần những cái ngục đang chụm người chuyên chú nhìn vào thủ vệ trong đại lao, hoàn toàn không phát hiện ra Tuần phủ đại nhân tới.

“Đang nhìn cái gì?” Hắn hỏi.

"Nhìn Minh Nguyệt cô nương." Có người trả lời, hồn nhiên không biết người hỏi là ai, ánh mắt vẫn dính trên cửa sổ nhỏ.

Xuyên qua cửa sổ, thấy phụ trách thủ lao cùng hai vị huynh đệ, đang cùng Minh Nguyệt cô nương nói cười rôm rả, làm cho bọn họ hăm mộ muốn chết, hận không thể cùng bọn họ trao đổi trách nhiệm, đến bên trong bồi chuyện cùng tiên tử.

“Chỉ cần có thể cho Minh Nguyệt nhìn ta cười một chút, muốn ta cả ngày canh giữ ở đây cũng đáng!” Một người trong bọn nói.

"Thật là...ta muốn ngày mai cùng đám bọn họ đổi ca!!!"

Hạng thiếu hoài nhíu nhíu mi, hỏi:“Thay ca cùng Minh Nguyệt cô nương nói chuyện phiếm sao?”

"Đúng nha!"

“Không sợ bị đại nhân phát hiện?”

“Sợ cái gì, đại nhân ngày thường ngày bận rộn, sẽ không đến đại lao đâu!”

“Phải không? Đối với người hôm nay vừa lúc có rảnh.”

Thủ vệ sững sốt, hướng mắt nhìn lên, thì thấy gương mặt của Tuần phủ đại nhân, sợ tới mức toàn thân cứng đờ, miệng hận không thể ngậm lại được.

“Đại..... Đại nhân!”

Đám thủ vệ không ngờ đại nhân đến...liền vội và bật dậy tìm vị trí nghiêm trạm hảo, Hạng Thiếu Hoài lạnh lùng nhìn họ, nghiêm mặt:

"Mở cửa!"

Thủ vệ nhóm không dám trì hoãn, vội vàng rút chìa khóa, đẩy cánh cửa nặng ra, kinh ngạc nhìn Tuần phủ đại nhân bước vào trong, chậm rãi hướng đến hai người còn không hiểu được tai vạ đang đến, một lòng chỉ muốn cho giai nhân nở nụ cười.

Nguyên bản cười đến cười run rẩy hết cả người, như một nụ hoa mới chớm đầu xuân, vừa thoáng nhìn thấy thân ảnh cao khiết chậm rãi hướng về phía họ, không một tiếng động, nụ cười Minh Nguyệt cũng dần bị thu hồi, đôi mắt đầy mỉa mai cũng phủ một tầng băng lạnh lùng.

Hai vị ngục tốt nhìn thấy giai nhân cười thoải mái, lại không biết đại họa đang chờ phun trào trên đầu mình. Chỉ đến khi phát hiện giai nhân sắc mặt khác thường, bọn họ mới chậm rãi quay đầu, thấy tuần phủ đại nhân liền đứng ở sau lưng từ lúc nào, bọn họ kinh hãi, sắc mặt giống y như xác chết, trắng bệch.

Hạng thiếu hoài hai tay chấp sau lưng, đứng thẳng đứng, quét mắt về phía hai người. Không cần mở miệng, đôi mắt gần như không giãn đủ kia cũng khiến cho hai người mồ hôi túa ra ướt đầm lưng.

Nhìn ánh mắt nàng không hề sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, khiến tâm tư hắn cực kì phức tạp.

Trương công công đưa tới mặt chỉ của Hoàng Thượng, muốn hắn thả Quan Minh Nguyệt.

Hắn vụn vụn lần không thể tưởng ra được, đằng sau Quan Minh Nguyệt có chỗ dựa chính là Thánh Thượng? Việc này khiến hắn cực kì kinh ngạc.

Một ca kĩ thanh lâu, nhưng lại có quan hệ với Hoàng Thượng, bất quá nàng mới chỉ bị bỏ tù có ba ngày, Hoàng Thượng liền tự mình hạ mật chỉ, ra lệnh cho hắn không thể thương tổn nàng.

Có ngọc cũng nhìn ra, quan hệ của nàng cùng Hoàng Thượng không phải là nhỏ, nếu không thì sẽ không có chuyện Trương Công Công phải tự mình đưa mật chỉ, nếu không vì thế, hắn đã tin đó là mật chỉ giả mạo.

Nay tình thế chuyển biến, hắn chẳng những phải thả nàng, còn phải bảo vệ nàng, nếu nàng thiếu một sợi tóc, mũi trên đầu hắn cũng khó giữ...đó là lí do tại sao bây giờ hắn lại có mặt tại đại lao.

“Hôm nay có ngọn gió nào đưa đại nhân đến đây vậy? Đại nhân cao quý tự mình đến đại lao thăm Minh Nguyệt, ta thật sự thụ sủng nhược kinh quá!”

Nàng cười đến quặn rũ động lòng người, cùng sắc mặt khó coi kia tạo thành hai mảng đối lập, cứ như người đang ngồi trong đại lao chính là hắn.

“Mở cửa lao.” Hạng Thiếu hoài lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ, đại nhân."

Đám ngục tốt bị dọa cho mồ hôi chảy ròng ròng, vội vàng mang chìa khóa mở cửa, rồi thối lui sang một bên, cúi đầu nom nớp lo sợ.

Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn Hạng Thiếu Hoài, hẳn đang có chủ ý gì sao?

Đang lúc nàng lòng tràn đầy nghi hoặc, hắn đã mở miệng: “Ngươi có thể đi rồi.”

Lúc này trên khuôn mặt như trăng của nàng tràn đầy nghi hoặc.

“Ngươi muốn thả ta đi?” Nàng có chết cũng không tin hắn lại tốt bụng thả nàng đi, khẳng định trong này nhất định có quỷ!

“Ta nói ngươi có thể đi, thì ngươi có thể đi!”

Nhìn hắn như đang làm tròn phận sự của mình, nàng thật hoài nghi người này đang tìm cách trả thù mình.

Nàng nhìn hắn, đôi mi thanh tú nhíu lại. “Tại sao thả ta đi?” Ngoài miệng nói muốn thả nàng, nhưng nhìn biểu hiện trên mặt, rõ ràng là không tình nguyện nha.

“Không vì cái gì cả.”

Thực tế rõ ràng, nàng Quan Minh Nguyệt tuy rằng không phải thông minh tuyệt đỉnh, nhưng không ngu ngốc, Hạng Thiếu Hoài đột nhiên thả nàng, nhất định có nguyên nhân, hắn càng không chịu nói, làm nàng càng thêm tò mò.

Hôm nay nếu là đổi thành một người khác thả nàng, nàng nhất định lập tức bỏ của chạy lấy người. Nhưng đối tượng là hắn, nàng càng muốn hỏi xem cuối cùng là vì sao hắn lại chịu thả nàng?

“Ngươi không nói, ta không đi.”

“Ngươi..”

Nàng không sợ đón nhận hắn trừng mắt nhìn nàng. Nghĩ rằng trừng mắt thì nàng sợ sao? Hắn càng làm dữ thì nàng sẽ càng cứng rắn lại, nàng phụng phịu, còn cô ý nhìn hắn, nháy mắt, dùng dáng vẻ vô tội nhìn hắn.

Xem ra, không nói cho nàng nguyên nhân, nàng là sẽ không chết tâm, vì thế hắn mệnh lệnh mọi người.

“Các ngươi lui ra.”

Đại nhân ra lệnh một tiếng, ngục tốt không dám trì hoãn, lập tức vội vàng rời khỏi ..

Mọi người vừa chạy ra khỏi cửa, chỉ còn lại hai người, hắn mới trầm giọng mở miệng: “Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng!”

Đáp án này khiến cho nàng kinh ngạc nhưng không phải là không thể.

Nàng sớm nên nghĩ đến, cũng chỉ có một người có đủ tài năng, quyền lực khiến cho Hạng Thiếu Hoài mặt sắt ngoại lệ phóng thích nàng.

"Thì ra là tử lão nhân đó giờ trò quỷ? Hừ, ta đã nói mà, cũng chỉ có hắn mới có quyền lực....." Nàng thì thào nhắc đi nhắc lại.

Tử lão nhân?

Hạng Thiếu Hoài trừng lớn mắt, hắn mơ hồ nghĩ rằng mình nghe lầm, nàng dám kêu Hoàng Thượng là tử lão nhân?

Nàng ngẩng mặt, nhìn thấy biểu tình quái dị của hắn, nhận không được đôi mi thanh tú khinh ninh.

"Tại sao ngươi lại nhìn ta như vậy?"

"Ngươi và Hoàng Thượng có quan hệ như thế nào?"

Đôi mắt đẹp bỗng sáng lên: "Như thế nào? Hoàng Thượng không nói cho ngươi ư?"

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của hắn, nàng cảm thấy...thì ra Hoàng Thượng lão cha không nói cho hắn biết, nàng là nữ nhi của hoàng đế. Năm đó, Hoàng Thượng lão cha đi tuần, một lần đến thanh lâu gặp mẫu thân, sau đó sinh ra nàng.

Chuyện này không ai biết, trừ Hoàng Thượng, mẫu thân cùng với Trương công công bên cạnh hoàng thượng.

Một chút giao hoạt hiện lên đầy mắt, trên môi liền hiện lên một ý cười cũng rất sâu sắc .

“Ta là thanh lâu nữ tử, mà Vạn Tuế Gia lại ra lệnh cho người thả ta, vậy theo người, ta và hoàng thượng sẽ có quan hệ như thế nào?” Nàng không nói rõ ràng, nhưng trong giọng nói lại âm muội vô cùng.

Hạng thiếu hoài mím môi không nói, chẳng lẽ đúng như hần đoán, Quan Minh Nguyệt, đúng là nữ nhân của Hoàng Thượng? Mà Hoàng Thượng, lại đi đến thanh lâu sao?

Quan Minh Nguyệt nhìn ánh mắt của hần, nàng biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Sống ở thanh lâu nhiều năm, nàng chỉ ít cũng học được cách nhìn mặt đoán tâm trạng, cũng có thể đọc được suy nghĩ gì dựa vào biểu hiện trên mặt.

Nàng trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Nam nhân đem nàng trở thành nữ tử thanh lâu bí mật của Hoàng Thượng! Cũng khó trách, bất luận kẻ nào khi đặt vào tình huống này đều nghĩ như vậy , mà nàng cũng không thêm giải thích, cứ để cho hần hiểu lầm đi!

Bỗng nhiên, linh quang chợt lóe, một khi đã như vậy, chi bằng lợi dụng cơ hội này không phải tốt hơn sao?

“Ta hiểu, cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng thốt tha ra khỏi phòng giam. Có thể ra tù, nàng đương nhiên làm. “Như vậy Nguyệt Hoa phò mã cũng có thể mở cửa lại đúng không?”

Không có do dự, hần trả lời như trăm nghìn tiết thiết. “Không thể.”

Quan Minh Nguyệt dừng cước bộ, xoay người nhìn về mặt kiên quyết của hần, khẽ nhún nhún đôi mi thanh tú, vừa khỏi phòng giam được vài bước, nàng quay người, bước vào phòng lao.

Lần này, đến phiên Hạng Thiếu Hoài ngạc nhiên.

“Người đang làm cái gì ?”

“Ngồi tù, người đã không chấp nhận cho Nguyệt Hoa phò mã mở cửa, mà ta vẫn còn muốn kháng nghị, nên chắc chắn sẽ bị người bắt lại, thôi thì bớt việc cho người, ta trực tiếp quay lại khỏi mất công người nhọc sức!”

Nàng còn cố ý ngáp một cái, tính ngu một giấc.

Hạng Thiếu Hoài mày đại nhãn mặt.

Đừng nói giong, nàng nếu tiếp tục ngồi tù, hần sẽ khóc không ra nước mắt, cuộc đời lần đầu tiên, hần gặp một vấn đề không thể tháo gỡ.

Nàng làm như vậy, tương đương với việc khiêu khích quyền uy của hần, nhưng lại không thể nổi giận với nàng ta, đơn giản vì nàng ta chính là nữ nhân của Hoàng Thượng.

“Quan cô nương, người đang định làm khó bản quan?”

“Là người làm ta khó xử mới đúng, Nguyệt Hoa phò mã mở cửa lại, ta mới đi ra, còn không ta sẽ ở trong này!”

Lời nàng vừa nói ra, khuôn mặt lạnh tanh của hần lại một lần nữa căng thẳng, nàng vờ như không thấy, tiếp tục cùng hần đối chất, nếu hần không đáp ứng nàng, nàng nhất định không bỏ qua.

Lúc trước dám giáo huấn hần, nàng còn không sợ, bây giờ không nghe chính miệng hần cam đoan, nàng sẽ không chết, vẫn sẽ tìm hần tính sổ. Nhìn sắc mặt hần thì hần có thể làm gì nàng?

Hạng Thiếu Hoài nắm chặt quyền, nữ nhân này thực sự làm hần tức giận.

Bên trong đại lao là một mảnh yên tĩnh, hai người giằng co, trầm mặc một hồi lâu, hần rốt cục phải cắn răng thoái nhượng.

“Hào, ta đáp ứng người”. Mỗi một từ, đều chạy từ kẽ răng của hần đi ra.

Ánh mắt đẹp nháy lên vài cái, nàng nhẹ nhàng nhắc vẩy, thốt tha đứng dậy, nhìn hần. “Cám ơn đại nhân, ta thay mặt các tỉ muội trong Nguyệt Hoa phò mã, nói lời cảm tạ đến đại nhân!”

Nàng đi ra khỏi đại lao, tâm tình khoái trá cực, lúc đi ngang các ngục tốt, nàng cố ý nở một nụ cười như hoa, lúm đồng tiền ẩn hiện:

“Cám ơn hai vị đại ca đã nhiều ngày cùng Minh Nguyệt nói chuyện, làm Minh Nguyệt rất vui vẻ, ta cảm kích ở trong lòng, có anh nhớ đến Nguyệt Hoa phò mã ủng hộ chúng ta nhé!”

Lời nhẹ nhàng bay ra nhưng khiến hai ngục tốt sợ tới thần hồn đều bay lơ lửng.

Đi thanh lâu cổ động? Đại nhân ngay trước mặt, bọn họ nào dám đáp ứng, trừ phi không muốn sống nữa!

Đáng thương cho hai người, chỉ có thể cười khổ, nhắm chặt môi, đứng thẳng tắp, bộ dáng đó khiến cho nàng không khỏi bật cười.

“Các người sợ cái gì, đại nhân vừa rồi chính miệng đã đáp ứng, đồng ý cho Nguyệt Hoa phường mở cửa lại, có phải hay không? Tuần phủ đại nhân.”

Ngực tốt kinh ngạc nhìn đại nhân, nhưng đôi mắt sắc như dao cạo quét tới, khiến cho hai ngực tốt tội nghiệp cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám.

Hạng thiếu hoài biết nàng đang cố ý, có Hoàng Thượng là chỗ dựa, lá gan của nàng cũng lớn đến trời rồi, hẳn còn có thể làm khó nàng sao?

Cáo biệt các vị ngực tốt đại ca, Quan Minh Nguyệt đi ra khỏi đại lao.

Hôm nay trời rất đẹp, gió thổi nhẹ, ánh nắng chiếu vào người khiến nàng cảm thấy rất dễ chịu, nàng cuối cùng cũng không phụ mong đợi của mọi người, cũng đã thành công.

Một kiệu bốn phu đến trước mặt nàng, Minh Nguyệt ngạc nhiên vô cùng, nhìn vào cỗ kiệu tinh xảo, lại nhìn qua Hạng Thiếu Hoài bên cạnh.

“Đây là.....”

“Thỉnh lên kiệu, bọn họ sẽ đưa Quan cô nương hồi Nguyệt Hoa phường.”

A, chẳng những thả nàng ra khỏi lao, còn sai người nâng kiệu đưa nàng trở về, đãi ngộ này thật lớn nha!

“Đa tạ đại nhân.”

Nàng phong tình vạn chủng cúi nhẹ người, trên mặt cười duyên càng thêm quyến rũ động lòng người, Nguyệt Hoa phường có thể một lần nữa mở cửa, cuối cùng là chuyện tốt, nên không tiếc cho hẳn một chút tiện nghi.

Lên kiệu, rời khỏi cái chỗ quái quỷ này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Quan Minh Nguyệt đã trở lại, đối với các ti muội Nguyệt Hoa phường cùng Từ Quý nương mà nói, đây đúng là không có chuyện nào vui bằng.

Đồng thời, Minh Nguyệt cũng báo cho biết Nguyệt Hoa phường có thể một lần nữa mở cửa, khiến cho cả đoàn người kinh hỷ không thôi.

Từ lúc Minh Nguyệt bị áp giải vào nhà lao, cả đoàn người như có mây sương mờ bao phủ, thấy tương lai ngày càng mịt mờ, không biết phải sống những ngày tiếp theo như thế nào? Các ti muội thì hoang mang lo sợ, Từ Quý nương cũng buồn rầu đến mức không muốn ăn.

Đối với mọi người mà nói, Minh Nguyệt chính là trụ cột tinh thần của mọi người.

“Minh Nguyệt nha, người có thể trở về thật sự là quá tốt, chúng ta lo lắng gần chết!” Từ Quý nương nắm chặt tay của nàng, muốn nhìn xem nàng có gầy đi chút nào không, có chịu ủy khuất nào không?

“Ta không phải đã nói rồi sao, ta không sao?”

Từ Quý nương nhìn không được nhắc đi nhắc lại: “Còn nói ư, người gạt ta, lại đi tìm Tuần phủ đại nhân nói lý, rồi bị áp lao, người có biết cái mạng già của ta bị người dọa chết một lần, nếu người nếu có chuyện gì gì không hay xảy ra, ta không biết phải ăn nói sao với mẫu thân người dưới suối vàng?”

“Vì nghĩ cho mẫu thân, ta mới liều đi gặp họ Hạng đòi công đạo, nếu mẫu thân còn tại thế, tin tưởng người nhất định cũng sẽ làm như vậy!” ti muội trong Nguyệt Hoa phường, có người vì trượng phu cưới tân nương khác đuổi ra khỏi nhà; cũng có người bị thủ vào nhà làm thiếp, chịu đủ cực hình từ các thế thiếp khác, sống không nổi đành phải bỏ trốn khỏi nhà; còn có người trượng phu chết, vì phải nuôi sống những người còn lại trong gia đình, đành phải đi theo con người không quang minh chính đại này, cũng còn những người phải chịu những rủi ro, đau khổ khác mới đến được đây.

Tóm lại, sau lưng mỗi người đều có một quá khứ đau khổ, không nói chuyện thương tâm, ở Nguyệt Hoa Phường mọi người đã tìm được một nơi có thể yên ổn sống một cuộc sống bình dị. Cuộc sống các ti muội ở đây nếu tìm được một nam nhân tốt thì gả đi, còn không thì ở lại đây kiếm một chút bạc làm vốn ban đầu, cho dù không có nam nhân cũng có thể sống sót qua ngày.

Lúc trước mẫu thân của nàng cũng là hoa khôi Nguyệt Hoa Phường, cũng rất chiều chuộng đến các ti muội khác. Trong cảm nhận của Minh Nguyệt, mẫu

thân nàng là một nữ nhân đặc biệt. Không thích vàng bạc tài bảo, nhưng lại là người hiểu rõ nhất sự quan trọng của vàng bạc, châu báu, vì thế những lễ vật các công tử tặng, mẫu thân luôn tặng chúng cho các ti muội khác, đặc biệt chiếu cố cho những ty muội thể trạng yếu đuối nhiều bệnh.

Quan Minh Nguyệt không chỉ thừa hưởng dung mạo tuyệt đẹp của mẫu thân, mà ngay cả tư tưởng phải bảo vệ các ty muội Nguyệt Hoa phường cũng trở thành mục tiêu trong cuộc đời của nàng.

"Tốt lắm tốt lắm, có thể bình an trở về là tốt rồi, ngươi nhất định mệt mỏi, ta lập tức gọi người chuẩn bị nước tắm cho ngươi, tẩy đi điều không tốt, cũng kêu đầu bếp nấu chút đồ ăn ngon cho ngươi. Ngày mai đi chùa cảm tạ Bồ Tát phù hộ cho ngươi!" Nàng gật gật đầu, ba ngày nay không được tắm rửa. Tuy ba ngày không chịu bất kỳ một ủy khuất nào, nhưng địa lao dù sao cũng không thể bằng chiếc giường mềm mại trong Minh Nguyệt Lâu của nàng, mà nàng cũng cần phải tắm rửa nghỉ ngơi.

Noãn Dương Dương đẩy nhẹ tấm lụa mỏng, chậm chậm bước vào Minh Nguyệt Lâu.

Cửa lầu được chạm trổ vô cùng tinh tế nhẹ nhàng đẩy ra, Tụ Nhi bưng canh hạt sen ngân nhĩ đặt trên bàn, nhìn người đang ngủ trên nhuyễn tháp, ngủ say sưa, trên miệng còn hiện lên một nụ cười nhẹ như hoa hàm tiếu, khiến cho người đối diện không nỡ đánh thức nàng dậy.

"Minh Nguyệt tỷ!!" mỹ nhân nằm trên nhuyễn tháp, khẽ giật giật, xoay người lại cho thoải mái, rồi tiếp tục ngủ.!!!^^

"Minh Nguyệt tỷ, nên dậy đi, hôm nay là ngày phải đi đến Bạch Dương Ốc!" Quả nhiên, nghe đến đây, người trên nhuyễn tháp bỗng nhiên mở mắt, ngồi dậy.

"Giờ nào rồi?"

"Một khắc nữa thì đến giờ Ty!"

"A!! giúp ta rửa mặt, thay quần áo, ta còn phải đến Bạch Dương Ốc, hôm nay đã hứa với lũ trẻ!"

"Mấy đứa nhỏ hàng tháng đều chờ tiểu thư, chắc sẽ rất vui về!" Quan Minh Nguyệt ngồi dậy, đỡ lấy chén canh từ trong tay nha hoàn. Từ Quý Nương biết nàng không ăn nổi bữa sáng nên cho nhà bếp làm chút đồ ăn nhẹ cho nàng. nhà bếp liền dựa vào thời tiết mà nấu cho nàng: trời lạnh thì nấu chè hoa quế, trời nóng thì nấu cho nàng chút canh ngân nhĩ hạt sen.

Rửa mặt chải đầu xong xong, Quan Minh Nguyệt ra trước cổng Nguyệt Hoa phường, nha hoàn nhanh nhẹn mở ô, che bớt cái nắng gay gắt đang chiếu xuống.

Kiều phu đứng bên ngoài, vừa thấy Minh Nguyệt, liền vén rèm cho nàng lên kiệu, nha hoàn liền thu ô, cũng trèo vào kiệu, dặn kiệu phu có thể xuất phát.

Cổ kiệu thẳng hướng tây mà đi, qua một đường cái lớn, qua thêm một cái cầu hình vòm, rồi đi men theo con đường nhỏ dọc hồ sen. Một hàng liễu rủ chạy dọc bên đường, khiến cho cảnh đẹp như tranh vẽ.

Bầu trời đang trong xanh, bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, không bao lâu sau, tiếng sấm ầm ầm vang lên, rồi những hạt mưa rơi xuống hồ sen, tạo thành những vòng tròn gợn sóng trên mặt hồ.

"Ai nha, Tại sao lại mưa vào lúc này?" Tụ Nhi vén rèm kiệu, lo lắng nhìn trời mưa càng lúc càng lớn.

"Tìm một chỗ trước tránh mưa, đừng làm cho kiệu phu cũng bị ướt."

"Dạ, tiểu thư." Tụ Nhi nhìn kiệu phu đứng trước, hô: "Uy, tiểu thư nói tìm một chỗ tránh mưa, sợ các ngươì gặp mưa rồi bệnh!"

Kiều phu cảm kích nói: "Không quan hệ, chúng ta là người thô thiển, chịu gió mưa quen rồi!"

Thói quen của các ngươì, Minh Nguyệt tiểu thư không quen, nhanh đi đút mưa đi, bằng không các ngươì bị phong hàn, thì tiểu thư lại khổ!"

Kiều phu vừa nghe, lập tức đáp ngay: "Dạ..dạ,,chúng ta lập tức tìm chỗ đút mưa!" Nhóm kiệu phu của Nguyệt Hoa phường đều biết Quan Minh Nguyệt tâm địa thiện lương, tuy chỉ là những kẻ phu kiệu, nhưng nàng vẫn quan tâm bọn họ, khiến cho bọn họ vô cùng vinh hạnh.

Kiều phu nâng cổ kiệu, vội vàng tìm một chỗ có thể đút mưa, vừa lúc nhìn thấy đằng trước bên hồ có cái đình, kiệu phu nhanh nhẹn hướng về phía đình.

Lúc này từ một hướng khác, trùng hợp cũng có một cỗ kiệu đi đến phía đình này, cũng là trú mưa.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, đình lại nhỏ nhưng may mắn vừa đủ cho hai cái kiệu, nếu không có đình nhỏ này, chỉ sợ giờ này, cả đoàn người đã ướt sũng như chuột lột rồi.

Tụ Nhi nhắc rèm kiệu, đỡ Minh Nguyệt ra khỏi kiệu.

Chủ nhân hai bên kiệu đồng thời bước ra, nhìn thấy người kia đều ngẩn ngơ.

Là hần!

Quan Minh Nguyệt tức thì giật mình, nàng không bao giờ nghĩ tới, ngay chỗ này lại gặp Hạng Thiếu Hoài, hiển nhiên bên kia, đối phương cũng có suy nghĩ y như nàng.

Những người khác khi thấy uy vũ của Tuần phủ đại nhân, đều kinh sợ không biết phải làm như thế nào cho phải. Tất cả đều quỳ xuống, khiếp sợ thiên uy của hắn, không người nào dám ngẩng đầu lên. Chỉ có một mình Quan Minh Nguyệt vẫn đứng một bên nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, rồi khẽ cúi nhẹ thân người.

“Dân nữ bái kiến đại nhân.” Hạng Thiếu Hoài mặt không chút thay đổi, đôi mắt sắc đen lướt qua khuôn mặt trái xoan tinh xảo cùng ngũ quan động lòng người của nàng, bất động thanh sắc mở miệng.

“Đứng lên đi.”

“Tạ đại nhân.” Mọi người đứng dậy, nhưng ai cũng nom nớp lo sợ.

Ngày thường thật khó có thể thấy Tuần phủ, nhưng bây giờ trong cái đình nhỏ này, đại nhân lại đứng ngay trước mặt. Trên người hắn tỏa ra một loại khí chất vô cùng cao uy, làm cho những người xung quanh cảm thấy thần kinh như dây đàn căng ra, không dám lơ đãng.

Duy chỉ có một người nào đó tâm tình rất thoải mái, tự tại, thậm chí còn dùng khăn tay lau nước mưa dính vào người, thuận tiện đánh giá nam nhân đang đứng cạnh Hạng Thiếu Hoài.

“Vị này hẳn là chính là Vinh Ưng đại nhân nổi tiếng trong phủ đúng không? Nghe nói Vinh đại nhân võ công cao cường, nghe Đạo lang khen ngợi võ công của ngài xuất quỷ nhập thần!”

Đôi mày kiếm của Hạng Thiếu Hoài bỗng nhiên nhíu lại, ánh mắt lạnh băng quét về phía nàng, trầm giọng hỏi: “Người biết Đạo lang?”

“Đạo lang là tri ki của ta.” Nàng cười duyên nói, không hề giấu diếm ý tứ chút nào.

Rốt cuộc có bao nhiêu nam nhân, từng là tri kỷ thân thiết của nàng? Hoàng Thượng cũng có, Đạo lang cũng có.

Trong phút chốc, đáy mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Ánh mắt Quan Minh Nguyệt đẹp như có nắng, nhìn khuôn mặt uy凛 không chút dấu vết của hắn, rồi sau đó lại trầm thấp xuống, nhin không được cười nhẹ.

Hắn nhất định đang nghĩ đến Đạo lang cũng là một trong những tình nhân của nàng. Hắn cũng giống như những nam nhân khác, tự cho mình là thanh cao, không thể chấp nhận chuyện nữ tử thanh lâu vì nam nhân mới bán rẻ tiếng cười. Hắn cũng giống như thế, sợ có quan hệ với nữ nhân thanh lâu sẽ ảnh hưởng tới danh dự, thanh danh của hắn.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Hoàng Thượng lão cha lại ra mật dụ buộc hắn phải bảo vệ nàng, cho dù hắn không muốn, nhưng không thể kháng chỉ, đã vậy bên ngoài còn phải có thái độ cung kính với nàng.

Hắn thực sự đang nghĩ như thế, mà đã nghĩ như thế thì nàng sẽ làm cho nó thành như thế!!! nếu như hắn đã biến nàng thành một hồ ly tinh cao tay, ngay cả vạn tuế gia cũng có thể mê hoặc thì cứ để như vậy đi!

“Đại nhân nghe được ta và Đạo lang là tri kỷ hình như không được cao hứng cho lắm thì phải?” Nàng tò mò nháy mắt mấy cái, theo dõi hắn nhìn mình, cũng cảm nhận được hắn có chút hờn giận, mà nàng rất ngạc nhiên, hắn ở không lại hờn giận cái gì?

Hờn giận trong mắt, cùng với sự lạnh lùng thường có, Minh Nguyệt còn thấy được cả sự khinh thường.

“Đạo langà thổ phỉ, hy vọng cô nương nên cẩn thận với người này!” Hạng Thiếu Hoài chưa bao giờ quên, Đạo lang từng lớn mật dùng đao hướng về phía hắn, trước mặt mọi người chém một đoạn tóc của hắn, thù này với Đạo lang, hắn còn chưa tính đầu.

“Đạo lang tuy rằng là thổ phỉ, nhưng hắn nhưng là một kẻ rất có nghĩa khí, là nam tử hán đại trượng phu, chỉ là đại nhân không biết hắn thôi.”

Trong thành ai cũng biết Đại nhân và Đạo lang có thù với nhau, cũng từng đấu với nhau. Từ khi Đạo lang đem thuộc hạ đắc lực nhất của Đại nhân Mộ Dung công tử đi, chưa ai thấy thêm một lần nào nữa. Và cũng không có ai dám trước mặt đại nhân nhắc tới hai chữ Đạo lang, mà nàng lại không hề kiêng kỵ, giống như đang nói chuyện về thời tiết hôm nay, thậm chí trước mặt đại nhân còn dám khen Đạo lang, rõ ràng là cố ý mà.

Nàng không vội, nhẹ nhàng định tiếp tục, bọn gia nhân bên cạnh chưa muốn chết bây giờ, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng.

“Minh Nguyệt tỷ.....” Tự Nhi len lén kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng trăm ngàn lần đừng khiêu khích đại nhân.

“Ai nha, các ngươi khản trương cái gì, cứ thoải mái đi, đại nhân nổi tiếng công chính liêm minh, nên chắc chắn sẽ không làm gì chúng ta, có đúng không đại nhân?” Nói xong, còn cố tình nghiêng người về phía Hạng Thiếu Hoài nở một nụ cười đẹp đến động lòng người.

Hạng Thiếu Hoài vẫn thủy chung duy trì một bộ dạng lạnh lùng, giống như không bị chọc giận, bên ngoài rất thờ ơ, nhưng thực tế trên không hề có phút nào rời khỏi lúm đồng tiền diên đảo chúng sinh, cùng với khuôn mặt ửng hồng say lòng người kia.

Cả thành chỉ có một mình Quan Minh Nguyệt dám nói chuyện như vậy với hắn. Hắn bình tĩnh trầm mặc, nghĩ bản thân mình đừng đường một quan Tuần Phủ, lại đi chấp nhặt với một nữ tử thanh lâu sao?

Ngay cả cùng nàng nói chuyện hắn cũng không nguyên ý? Xem ra, hắn vẫn còn mang thù nha! Lần trước đem hắn bắt động tứ chi, toàn thân không thể nhúc nhích, lại dám viết chữ trên mặt hắn, hắn không hận nàng thấu xương à?

Những người khác xung quanh chỉ cầu cho cơn mưa này mau mau ngừng, còn Minh Nguyệt lại không một chút lo lắng, "có gì phải sợ chứ?"

Từ lúc Đạo Lang mang theo thê tử rời khỏi nơi này, nàng không còn ai đấu võ mồm. Mãi đến bây giờ mới gặp hắn, nhưng nàng rất ngạc nhiên, người này lúc nào cũng trung ra bộ mặt nghiêm nghị, "Hắn không cười sao? Hắn có mặt hay không à?"

"Đi? Tiểu thư người nhìn xem, kia không phải Kỉ thúc sao?" Ánh mắt trong suốt hướng theo tay Tụ Nhi, chỉ thấy xa xa một người mang áo toại chạy về phía bọn họ, nhìn kĩ thì quả nhiên là Kỉ quân sự Nguyệt hoa phường.

"Thật tốt quá, thật tốt quá, tiểu thư, cuối cùng tìm được người!" Kỉ quân sự thở phò, tựa hồ như chạy từ rất lâu, nhìn thấy Minh Nguyệt đứng dưới mưa trong đình, hắn liền chạy đến, lại phát hiện có cả Tuần Phủ đại nhân, vội vàng dập đầu quỳ lạy.

"Tiểu nhân khấu kiến đại nhân." Hạng Thiếu Hoà liếc liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Miễn lễ." Kỉ quân sự chân mềm nhũn không dám đứng dậy.

"Nhìn người y như vừa thấy Diêm La vậy!, đại nhân chỉ đến đến dưới mưa, sẽ không ăn thịt người, đứng lên đi." Quan Minh Nguyệt đỡ Kỉ quân sự. Nhìn qua quần áo, thấy cả người hắn ướt đầm, có lẽ hắn đi trong mưa rất lâu mới tìm thấy nàng, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra nên Kỉ quân sự mới gấp gáp như thế?

"Phát sinh chuyện gì? Có chuyện gì xảy ra?."

Kỉ quân sự thấp giọng nói: "Bạch Dương Ốc xảy ra chuyện!"

Nụ cười trên môi biến mất, chuyển sang vô cùng nghiêm túc "Thật ra là có chuyện gì? Nói!"

"Phòng học bị sập!"

"Cái gì?" Minh Nguyệt đột nhiên biến sắc, ngực thoáng chốc thu nhanh. "Như thế nào lại như vậy? Không phải vừa mới xây sao?"

Phòng học là nơi cho lũ trẻ trong Bạch Dương Ốc có chỗ học tập. Nàng tốn rất nhiều bạc mới có thể xây nên, dự định ngày hôm nay sẽ hoàn thành, lại không thể ngờ rằng chưa kịp nhìn phòng học, thì đã bị sập.

"Bọn nhỏ đâu?"

"Phòng đổ quá nhanh, một vài đứa trẻ..." Khuôn mặt đang trắng hồng bỗng nhiên tái xanh, không hề nhớ trời đang mưa rất to, xóc vẩy nhào chạy về phía Bạch Dương Ốc.

"Tiểu thư ...!" Tụ Nhi hét đến chói tai, ngay cả Kỉ quân sự cũng bị dọa. Cả đoàn người không kịp phản ứng, chưa ai thấy tiểu thư lại quýnh như thế, cổ kiệu cũng không thêm ngời, lại xóc vẩy chạy trong mưa.

Nàng mặc kệ phía sau có nói cái gì, bây giờ trong đầu nàng chỉ có lũ trẻ ở Bạch Dương Ốc.

Phòng học bị sập?

Tại sao?

Mấy đứa nhỏ có bị thương nặng không...

Quá mức sốt ruột, cũng bất chấp mưa càng lúc càng mạnh, đánh thẳng vào người nàng, trong đầu nàng bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm là bọn trẻ như thế nào mà thôi!

Nàng chỉ vừa chạy được vài bước, thì ai đó giật ngược tay nàng lại.

"Tụ Nhi, đừng kéo ta!" nàng gắt trong cơn mưa éo ta nha!" Nàng sốt ruột mệnh lệnh nha hoàn, tưởng bỏ ra nàng, cũng không thêm để ý tại sao hôm nay, lực tay của Tụ Nhi lại mạnh như thế, có thể giữ chặt tay nàng không buông ra.

"Ta nói mau buông ra, người nghe không hả? " Mới vừa quay đầu lại, nàng liền gặp người ra.

Người đang nắm chặt cánh tay nàng, không phải là Tụ Nhi, mà là Hạng Thiếu Hoà!

Hắn đứng trước mặt nàng, cơn mưa to làm cho y phục của hắn ướt đầm.

"Người làm gì à?" Nàng giống như gặp quỷ hỏi hắn.

Nàng gấp mưa, là vì có việc gấp, còn hấn chạy trong rừng mưa làm chi? Ắn no không có chuyện gì làm sao? Còn vô duyên vô cớ giữa chặt tay nàng?

Hạng Thiếu Hoài bây giờ rất muốn đánh vào mõng nữ nhân này, có kiêu không ngời, lại tự mình chạy băng băng trong mưa, bây giờ còn hỏi hấn vì sao lại chạy trong mưa ?

Đám tùy tùng của Hạng Thiếu Hoài cũng vội vàng chạy nhanh đến chỗ hai người, vội vàng bung dù che cho hai người.

“Ngươi mau thả ta ra nha! muộn sẽ không kịp , buông tay ra!” Nàng sốt ruột giắt tay ra khỏi bàn tay của hấn, trong tâm chỉ mong thật nhanh đến Bạch Dương.

“Chuyện gì không kịp? Ngươi muốn đi đâu?”

“Không liên quan ngươi nha, mau buông tay!” Nàng ra sức vịn tay mình ra khỏi tay hấn, nét d- dăng diễm lệ trên khuôn mặt nàng đã không còn, thay vào đó là sự bất an, lo lắng...

Ánh mắt hấn đảo nhanh, từ lúc bắt lấy cổ tay nàng, chỉ đơn thuần hấn muốn hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại vô tình phát hiện nữ nhân này cứ cố tình giắt tay ra khỏi hấn; ngày thường bàn tay mềm mại, cứ như một cánh bướm đang bay, thì giờ lực tay lại vô cùng mạnh, động tác càng lúc càng thô lỗ... vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hấn.

Đêm hôm đó khi nàng đột nhập vào phòng hấn, tuy rằng nàng có nghịch ngợm, quậy phá hấn, nhưng trong mắt hấn, nàng vẫn là một cô nương hiền lành, quyến rũ, nhiều lắm chỉ là có chút trẻ con.

Đôi mắt đẹp đầy lửa giận trừng trừng nhìn hấn: “ Ngươi không buông tay sao? Được!” Được chuyện gì đây?

Nàng nhấc váy, nâng chân lên, hướng bụng hấn, đập một phát thật mạnh, khiến hấn không kịp phản ứng, hứng trọn cú đá của nàng.

Hạng Thiếu Hoài bị một cú đá mạnh như vậy, cả người ngã về phía sau, mõng ngập trong nước, từng giọt mưa chảy trên người hấn.

Đầy hấn ngã xuống đất là nàng dùng hết sức lực của mình. Thoát khỏi sự kìm hãm của hấn, thân hình mảnh mai của nàng lập tức xoay người, nhấc váy tiếp tục chạy về phía trước.

Ngã ngời trong nước, Hạng Thiếu Hoài không thể tin vào mắt mình, ghen hống trần trối nhìn thân ảnh đang hấp tấp chạy đi.

Nàng đá hấn?

Nàng dùng chân đá hấn?

Nàng thật sự dùng chân, đá văng một Tuần phủ đại nhân như hấn? ư hấn này đường đường tuần phủ đại nhân cấp đá văng ra?

Không chỉ có hấn ngây người, ngay cả những người chung quanh đều bối vì kinh hách quá độ, mà tất cả đều không thể động dậy.

Một trận lửa bỗng nhiên bùng lên, theo các tế bào của hấn dâng tràn lên, Hạng Thiếu Hoài không đợi người đến đỡ mình, thẳng người bật dậy.

Hai nắm đấm càng lúc càng siết chặt trong tay hấn, gân xanh hiện lên rần trên trán. Con mưa to cũng không thể nào hạ bớt lửa giận chực trào ra khỏi người hấn. Hấn...bây giờ rất...rất muốn đánh vào mõng nữ nhân này..Nàng ta khiến cho cuộc đời của hấn chưa bao giờ làm qua chuyện này, đó là bốn ba trong mưa đuổi theo nữ nhân đáng giận kia.

Minh Nguyệt bất chấp đoàn người ngăn cản, cũng chò không kịp mưa tạnh, mặc kệ cho y phục ướt đẫm, đôi hài tinh xảo đầy bùn đất, chúng không thể làm chùn ý chí đang dâng tràn mãnh liệt trong nàng.

Nàng có thể đi theo đường chính, cũng có thể đi đường mòn, nhưng chúng rất tốn thời gian, không bằng trèo tường Liễu gia, đi sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nàng trước đây cũng vụng trộm đi vài lần, nên biết đó là đường nhanh nhất.

Đúng, phải như thế thôi!

Nàng xóc váy, không bao lâu sau bức tường quen thuộc của Liễu gia cũng thấp thoáng hiện lên, nàng cũng không thèm nhìn quanh xem có ai nhìn thấy không, chuẩn bị trèo tường.

Khi nàng còn chưa trèo lên hết tường, eo của nàng bỗng nhiên có một lực mãnh giữa chặt, lôi nàng lại, khiến cho nàng mất đà buông tay ra khỏi tường, cả người cũng thừa dịp đó ngã về phía sau.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, cả người ngã vào một khối gì đó ..nàng chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì bên tai nghe một tiếng nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ:

“Ngươi thật quá đáng, làm sao lại có thể trèo tường hả?” nạng ngẩng mặt lên, kinh ngạc nhìn Hạng Thiếu Hoài, có chết cũng không tin được hấn có thể đuổi theo tới tận đây, người này làm cho nàng liên tưởng tới âm hồn không tiêu tan a!

“Ngươi như thế này là không đúng a! ta đi tường của ta, có liên qua gì tới ngươi sao? Mau thả ta ra- Hạng Thiếu Hoài!” Nữ nhân này hét đánh lại đá

hắn, mà lực tay thì không nhỏ chút nào. Đây là tay thiếu nữ trói gà không chặt sao? Đi lừa quỷ thì có! Nàng ta căn bản chính là một nha đầu thô lỗ thì đúng hơn!

Đám người hầu hồng học chạy theo, thấy một cảnh tượng cũng ‘hoàng tráng’ không kém đại nhân nhà bọn họ đang ôm tiểu thư, tiểu thư thì liều mạng giãy dụa, thậm chí còn oanh liệt đánh đại nhân. Bọn họ đứng bên ngoài không biết nên làm như thế nào.

Muốn nữ nhân này mở miệng nói nguyên nhân, chỉ là lãng phí thời gian, vì thế Hạng Thiếu Hoài trực tiếp quay người hỏi Kỉ quản sự:

“Rối cuộc chuyện gì xảy ra?” “Quản sự không dám mất thời gian, mang toàn bộ sự tình kể cho Hạng Thiếu Hoài nghe. Vừa nghe xong, hắn lập tức biến sắc, phản phó ngay lập tức cho thủ hạ.

“Lập tức dẫn người đi Bạch Dương Ốc xử lý, ta sẽ đến sáu” Tùy tùng của hắn đều là những kẻ được đào tạo rất bài bản, cả một thời gian dài đi theo đại nhân khắp nơi, nên họ có thể hiểu được chuyện ở Bạch Dương Ốc là chuyện khẩn cấp, không dám chần chừ, nhanh chóng thực hiện.

“Hạng Thiếu Hoài, người mau thả ta ra!”

‘Quan Minh Nguyệt, người an phận cho ta!’ Hắn phẫn nộ ra lệnh, nữ nhân này nên trừng phạt một chút.

Khi biết được nguyên nhân kích động của nàng, hắn càng thêm tức giận, không phải vì nàng vô lễ, ngộ nghịch mà hắn giận vì nàng thà rằng mình bị mưa dầm cũng không thêm nhờ hắn giúp đỡ.

Nắm chặt tay nàng như đang kiềm chế một con ngựa hoang, hắn gần từng chữ một:

“Không có lệnh của ta, người không được phép đi đâu cả!”

“Người dựa vào cái gì làm như vậy?”

“Người đi cũng không giúp được gì cả!”

“Người đừng xem thường người khác như thế, đó là do ta xây nên, phòng học là do tiền của ta xây, bây giờ nó sập đổ, ta dĩ nhiên phải có trách nhiệm!”

Hắn chau mày nhìn nàng, ngăn không cho nàng đi chính là muốn tốt cho nàng, nhà vừa sập vô cùng nguy hiểm, huống chi còn có người bị thương. Xử lý những chuyện đó là chuyện của nam nhân, nữ nhân không nên tham gia, mà mưa thì chưa có dấu hiệu dứt.

Nắm cổ tay nàng, hắn cảm nhận được thật sự rất mềm mại, thậm chí còn có thể ngửi được mùi thơm thanh nhã phảng phất từ người nàng.

Dung mạo xinh đẹp kia không thích hợp với sự u sầu kích động, nó chỉ hợp với nét tinh nghịch tươi cười của một tiểu yêu tinh mà thôi.

Nhưng hành vi nhất thời tức giận của nàng, Hạng Thiếu Hoài không hề để ý, nếu hắn chịu lệnh bảo hộ nàng, đương nhiên sẽ không để cho nàng dầm mình trong mưa gió.(thật là chỉ vì lệnh thôi se0?)

Không để ý tới kháng nghị của nàng, hắn trực tiếp nhìn những người khác mệnh lệnh.

“Đưa nàng trở về Nguyệt Hoa phường, không được phép rời khỏi đó, nếu nàng tự tiện rời đi, các người chuẩn bị nhận phạt đi!”

“Cái gì! Họ Hạng, người dám!”

“Bản quan nói được thì làm được, người nếu không hy vọng những người khác bị áp nhập đại lao, tốt nhất nghe theo mệnh lệnh.” Ý tứ chính là, nếu nàng có ý định trốn theo, hắn sẽ không phạt nàng, mà sẽ phạt những người bên cạnh nàng.

Nàng giương miệng, trừng mắt hắn, không thể tin được, hắn dám làm như vậy?

“Hạng Thiếu Hoài, người càng ngày càng quá đáng!” Hắn không để ý đến nàng, trừng mắt nhìn những người khác ra lệnh, kiêu phu nhanh chóng đưa nàng về Nguyệt Hoa Phường, sau đó Kỉ quản sự dẫn đường đưa hắn cùng Vinh hộ vệ đi đến Bạch Dương Ốc.

“Họ Hạng, người đứng lại!” Nàng đuổi theo nói lý với hắn, thì ngay lập tức những người đằng sau tiến lên vội vàng giữ nàng lại, cả đoàn ai cũng chỉ có một lá gan, không dám cãi lời đại nhân, làm nàng cuối cùng không còn cách nào khác, bực bội dậm chân tại chỗ, thậm chí rửa họ Hạng.

Họ Hạng khẳng định là đang trả thù nàng, mới có thể làm như vậy, nhất định chỉ có như thế ...!

Hắn đủ ngoan, đủ gian trá, dùng những người khác đến uy hiếp, làm cho nàng tức giận đến đều tổn hại thừa lời.

Vì những người khác, nàng phải an phận trở về Nguyệt Hoa Phường chờ đợi tin tức, rõ ràng hắn muốn nàng lo lắng, tâm bị cắt thành mảnh mới hả dạ mà.

Thật đáng hận...nàng oán hận trong lòng, Hạng Thiếu Hoài chết tiệt, người nhớ kỹ cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sơ Hài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bạch Dương Ốc, có một đám trẻ nhỏ.

Những đứa trẻ đó, là các tí muội trong thanh lâu không cẩn thận mà mang thai, cũng đôi khi những tí muội trước khi vào thanh lâu mang theo chúng, hoặc là những đứa trẻ lưu lạc đầu đường xó chợ được nàng mang về.

Bọn chúng không có cha, chỉ có mẹ, hay đúng hơn chúng chính là cô nhi, Quan Minh Nguyệt ngoài việc chiếu cố những tí muội trong Nguyệt Hoa phường, thì lũ trẻ chính là mối quan tâm tiếp theo của nàng.

Bạch Dương Ốc là do mẩu thân nàng khi còn sống đã tốn rất nhiều tiền nhờ người xây cất, có chỗ cho bọn trẻ sống một cuộc sống an bình, nàng cũng phải người chuyên trách nơi này, cho các tí muội có thể an tâm làm việc kiếm tiền.

Khi phòng học bị sập, làm vài đứa trẻ bị thương, nhưng cũng thật may mắn trời mưa cho nên hầu hết những đứa trẻ đều ở trong phòng, trừ vài cậu bé hiếu động chơi đùa trong mưa nên bị tường sập làm bị thương, nhưng may là chỉ bị thương nhẹ.

Lúc ấy, nàng lo lắng, vạn phần chờ đợi, cứ muốn lao ra ngoài chạy thẳng đến Bạch Dương Ốc, nhưng lại nhớ tới những nha hoàn vô tội, chỉ vì nàng mà bị Hạng Thiếu Hoài xử phạt, nàng không thể nhẫn tâm, đành phải về Nguyệt Hoa Phường chờ đợi tin tức.

Đến chạng vạng, quản sự rốt cục đã trở lại, vội vàng chạy đi tìm nàng thông báo.

“Tình huống như thế nào? Bọn nhỏ đâu?” Vừa thấy đến quản sự, nàng liền khẩn cấp hỏi.

“Bọn trẻ bị thương, đều được đại phu chữa hết rồi vết thương không có gì nguy hiểm, tiểu thư yên tâm!” Quan Minh Nguyệt nghe xong, tảng đá to trong lòng cuối cùng cũng buông ra, may mắn không có chuyện gì phát sinh, nếu không nàng sẽ hung hăng tự trách mình.

Vết thương của lũ trẻ, cũng không còn đáng lo ngại, tuy rằng an tâm không 9 tìm hiểu lí do thì chắc chắn sẽ lấy không ít tâm trí của nàng.

“Quái, phòng học tại sao lại sập?” Từ lúc nàng mười lăm tuổi, từ một tiểu cô nương trở thành một thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành, trong lòng nàng đã có một chí hướng bất thành văn.

Mười bảy tuổi, nàng chính thức bước ra sân khấu của Nguyệt Hoa phường, đem tài nghệ cầm vĩ ra cho mọi người chiêm ngưỡng, chỉ sau mấy tháng, nàng trở thành hoa khôi tuyệt nhất Nguyệt Hoa Phường.

Chỉ một năm, nàng đứng trên đỉnh cao của thanh danh hoa khôi, nàng quảng kết thiện duyên, kết bạn không ít kỳ nhân dị sĩ.

Nàng không muốn mãi làm một hoa khôi chốn thanh lâu, trên thực tế, thân phận hoa khôi chỉ là một trong những phương tiện để nàng thực hiện kế hoạch của mình mà thôi!

Vì yêu mến nàng mà không biết bao nhiêu công tử phú quý dâng lễ vật cho nàng. Những lễ vật đó, một phần nàng chia lại cho các tí muội, phần còn lại nàng nhờ Từ Quý Nương bán đấu giá, đổi thành tiền và ngân phiếu, gửi ngân hàng tư nhân. Đến khi có kha khá, nàng nhờ người xây phòng học trong Bạch Dương.

Nàng nguyên bản chỉ muốn có một chỗ nào đó trong Bạch Dương Ốc, nhờ một phu tử đến dạy chữ cho bọn trẻ, cho bọn trẻ có chỗ yên tâm tập viết, học chữ.

Minh Nguyệt trong lòng hiểu được, chỉ có thông qua thân phận hoa khôi, nàng mới có cơ hội xuất đầu lộ diện, kết bạn được với các chuyên gia nhân sĩ, giúp nàng thực hiện kế hoạch.

Phòng học bị sập, đối với nàng mà nói, là một sự suy sụp không nhỏ, tâm huyết một năm của nàng giờ đây xem như đổ sông đổ biển.

Nay, chỉ còn có cách kiểm thật nhiều ngn lượng, xây lại phòng học cho lũ trẻ.

Hai hàng lông mày nhíu lại, sự lo lắng trong mắt nàng Kì quản sự thấy, ông chỉ có thể an ủi: “Tiểu thư, người đừng lo lắng, lúc này may mắn có đại nhân!”

Con mắt sáng bừng lên, nghi hoặc nhìn quản sự. “Ác? Là sao?”

Vì nếu chính chúng ta đến đó xử lý, quả thật thiếu rất nhiều người, nhưng đại nhân vừa đến đã lập tức triệu tập tập nhân mã, đem chuyện ở phòng học giải quyết vô cùng nhanh chóng.”

“Ý của ngươi là, cho dù ta đi, cũng vô dụng?”

“Không, tiểu thư, tiểu nhân không phải có ý này, lần này phòng học bị sập là do công tượng ăn bớt nguyên vật liệu!”

“Tại sao ngươi biết?”

“Là quan sai đại ca nói cho tiểu nhân nghe!” thế quần sự đem sự tình trải qua, nhất ngữ nhất thập nói cùng nàng nghe.

Chuyện phòng học bị sập, Tuần phủ đại nhân lập tức điều tra kỹ càng, công tượng cùng những người có liên quan toàn bộ bắt lại, thẩm vấn truy cứu nguyên nhân, cũng nhờ những người có kinh nghiệm kiểm tra xem xét chỗ nào xảy ra vấn đề, đồng thời tự mình chỉ huy, dọn dẹp sạch sẽ phòng học.

Từ Quý Nương cùng các tỉ muội khác trong Nguyệt Hoa phường đều đi đến Bạch Dương Ốc chăm sóc cho lũ trẻ. Lâu lắm rồi Nguyệt Hoa phường mới đóng cửa không tiếp khách, chỉ còn một mình nàng cùng vài cô nương trẻ ngồi bất an trong này, chờ tin tức của Kì quần sự mang về thông báo.

“Tiểu thư, Kì thúc nói có lý, từ lúc Tuần phủ đại nhân tới phụ trách xử lý, quả thật còn có ích hơn so với chúng ta đến đó!” Quan Minh Nguyệt liếc xéo về phía Tụ Nhi, làm Tụ Nhi không dám ngẩng đầu nhìn nàng cũng không nói câu nào nữa...

“Hắn là Tuần phủ đại nhân, hắn có thể phái người đi chỉ huy điều hành, nhưng không nên ngăn cản ta đi đến Bạch Dương!”

Kì quần sự vội vàng thanh minh: “Ta đến nói cho tiểu thư, đại nhân nói hiện giờ tiểu thư có thể đến Bạch Dương Ốc xem bọn trẻ!”

“Trời ạ, sao ngươi không nói sớm, Còn chờ gì nữa, đi nhanh thôi!” Nàng tuy rằng diễn tiết việc bị hấn ngăn cản nàng lúc ấy không cho đến Bạch Dương Ốc, nhưng vấn đề chính là chỉ cần có ích cho Bạch Dương Ốc, nàng có thể đem mọi tức giận ấy biến thành không khí.

Tuy phòng học bị sập, nhưng Quan Minh Nguyệt nàng không hề thất vọng, nàng cũng sẽ không nản lòng tang chí.

Nhà sập thì xây cái mới, tiền không đủ thì nghĩ biện pháp để kiếm được tiền.

Việc bây giờ là đến Bạch Dương xem tình hình bọn trẻ, nhiều ngày nay nàng bị buộc ở Nguyệt Hoa phường, không thăm chúng được.

Năm ngày sau, nàng gọi Tụ Nhi mời Từ Quý Nương đến Minh Nguyệt Lâu có việc cần phải thương lượng.

Từ Quý Nương vừa đến, nàng nói ý định của mình cho Từ Quý Nương nghe. Chưa nghe hết câu, Từ Quý Nương đã lập tức cất lực phản đối.

“Không được.”

“Quý nương.”

“Ta không đồng ý, rất nguy hiểm!”

“Không sao đâu! Chỉ là đánh một điệu nhạc trong thọ yến Đồ lão gia thôi mà!” Vì hiện giờ nàng rất cần tiền để xây lại phòng học, Quan Minh Nguyệt quyết định nhận những việc xướng ca mà bình thường có đánh chết nàng cũng không thêm đi.

Nàng cũng biết, cũng hiểu nàng phải làm gì để lợi dụng tên tuổi ‘hoa khôi’. Nam nhân quý nàng, bỏ cả đồng bạc chỉ để nhìn thấy phương dung cả nàng, nghe nàng đánh đàn, xướng khúc, hoặc hiển vũ, nhưng như vậy còn chưa đủ, nàng muốn kiếm nhanh hơn, nhiều hơn.

Các đại gia đình phú quý thường có thói quen trong những ngày đặc biệt nào đó, mời thật nhiều quan khách, lại mời hoa khôi đến phủ làm khách. Điều này có thể khiến cho tân khách có thể làm quen với các hoa khôi, tận hưởng tài nghệ cùng dung mạo của họ, Đồng thời gia chủ cũng có thể khoe tài vận gia sản nhà mình.

Mà thanh danh hoa khôi lớn chừng nào, có thể mời vị hoa khôi đó, đủ thấy mặt mũi gia đình đó lớn như thế nào.

Ngoài ra, đôi khi, các nhà đại thế gia đó bỏ một số tiền không nhỏ để mời các danh ca từ nhiều phường khác nhau, nhằm cho các vị hoa khôi âm thầm tranh cao thấp.

Nếu đối phương là kẻ hào hoa phong nhã, hành vi của một nam tử hán. Minh Nguyệt đương nhiên nguyện ý đi.

Trái lại, nếu đối phương là kẻ không ra gì, lại ý thể hiếp người, nàng liền cáo ốm không đi, hoặc là sẽ gặp hắn tại Minh Nguyệt Lâu, ít nhất lúc ấy bên cạnh nàng còn có người bảo vệ mình.

Đối với những loại người như thế, Minh Nguyệt có cả một danh sách phân biệt cho từng loại người nói trên.

Người nào tặng lễ gì?

Người nào xuất thủ khoát xước?

Có lịch sự hay không?

Nàng đều ghi nhớ từng cái một, trong danh sách chết của nàng có tất cả thông tin ủa những người như vậy. Cái gã Đỗ Văn Kỳ kia, chính là một kẻ ăn chơi trác, được nàng liệt vào danh sách đen của mình.

“Đỗ Văn kỳ, chuyên đùa giỡn với nữ nhi, đáng về lưu manh, tính tình vô cùng tồi tệ, tháng trước vừa hưu thể, liền lập tức nạp ba thể thiếp mới; là một tên hám rượu, người như vậy, làm sao người có thể đồng ý lời mời của hắn?” Từ Quý Nương đem những điều mình biết về tên đó nói cho nàng nghe, hy vọng nàng có thể khước từ lời mời đã tâm đó.

Minh Nguyệt bất vì sờ động, trái lại khuyên Quý nương.

“Đỗ Văn Kỳ gia tài bạc triệu, lúc này vì chuẩn bị mừng thọ cho phụ thân nên mời ta đi hiến xướng một khúc, chỉ cần ta đi một đêm, số bạc chúng ta cần có thể đủ!”

“Ai cũng biết hắn là người nói không thể tin, là một gã sắc quỷ. Ngày trước cho dù phụ hân hắn mới như thế nào, chúng ta cũng không đi, buôn bán mà cảm thấy không có lời, còn ảnh hưởng đến bản thân, tuyệt đối không đi!” Nói cái gì, Từ Quý nương cũng không đồng ý, biết rõ trên núi có hổ, mà vẫn lao về phía hổ. Giống như Đỗ Văn Kỳ - loại công tử con nhà giàu, ý bản thân có chút tiền, liền giờ trò cường bức, áp đảo người khác, loại người như hắn Từ Quý Nương thấy nhiều lắm rồi. Minh Nguyệt dù thông minh, nhưng nàng còn quá trẻ, chưa hiểu đời được bao nhiêu, nên không hiểu hạng người như Đỗ Văn Kỳ có ban nhiều mưu ma chước quỷ. Từ Quý Nương không thể để cho Minh Nguyệt đi vào chỗ nguy hiểm được.

“Quý nương, ta hiểu được người lo lắng cho ta, ta cũng không phải là đứa con nít ba tuổi, không phải không hiểu được tên Đỗ Văn Kỳ kia muốn gì? Nhưng vì phòng học của bọn trẻ, ta muốn thử một lần, hơn nữa cái giá ba ngàn lượng của hắn, ta đã đồng ý!”

“Minh Nguyệt!!!”

“Người yên tâm, ta đã tính cả rồi, nhất định không để cha con họ Đỗ chiếm tiện nghi, mà chuyện này, ta đã quyết định!” Cuối cùng sau một hồi cố gắng, Quý Nương không chịu nổi phải miễn cưỡng đáp ứng nàng.

Minh Nguyệt trong lòng sớm đã có tính toán, cũng hiểu được chuyện này nguy hiểm, nhưng ba ngàn bạc vô cùng lớn, cho nên chỉ cần chuẩn bị thật tốt nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hạng Thiếu Hoài đi tuần phía nam mười ngày, bởi vì mấy ngày trước đây tự nhiên mưa lớn, nước sông trên thượng nguồn chảy xuống vô cùng lớn, khiến cho hạ nguồn xảy ra tai nạn. Hắn được báo lại, đề điều phía nam chịu không nổi bị vỡ, ảnh hưởng đến công tác nông nghiệp ở đây, nên hắn không chần chừ, lập tức sai người chuẩn bị, về phía nam cứu hộ.

Tuy rằng nước sông rất nhanh rút, tổn thất không nghiêm trọng lắm, nhưng lượng nước lại quá lớn, khiến cho đề một lần nữa bị vỡ. Bởi vậy Hạng Thiếu Hoài quyết định thay đổi cách trị thủy mới, muốn dâng số lên triều đình, mong triều đình chi viện.

Lúc này một gã sai nha chạy về phía hắn thông báo.

“Cái gì? Nàng không trở lại Nguyệt Hoa phường?”

“Dạ!, Quan cô nương theo Đỗ gia, rồi không thấy trở ra!”

“Chuyện khi nào?”

“Hôm qua, thuộc hạ vừa được biết, suốt đêm chạy đến đây thông báo cho đại nhân!”” Hạng Thiếu Hoài thần sắc thiếu biến, vừa nghe đến không thấy nàng, ngực hắn như bị một cái gì đó đâm một nhát cực mạnh.

Không chút do dự, hắn lập tức mệnh lệnh cho Ôn Tử Nhận thay hắn chỉ huy công việc cứu thủy, sai người chuẩn bị ngựa, hắn muốn ngay lập tức trở về thành.

Người hầu nói cho hắn, Quan Minh Nguyệt đến Đỗ gia dự tiệc, đi đã hai ngày nay, dự định ngày thứ ba sẽ trở về Nguyệt Hoa phường, nhưng cho đến bây giờ vẫn không thấy tung tích của nàng.

Hắn ra roi thúc ngựa, suốt đêm chạy về trong thành, hơn nữa phái một số đông người điều tra, đồng thời đem toàn bộ Đỗ gia, mặc kệ nam nữ già trẻ, toàn bộ nhất nhất đều điều tra nghi vấn.

Muốn tìm đến chỗ Minh Nguyệt cũng không khó, bởi vì hắn đã sớm âm thầm phái người theo sát nàng. Tuy rằng hắn đi tuần về phía nam, nhưng việc Minh Nguyệt đến Đỗ gia hắn đã được thông báo, nên khi nghe tin nàng biến mất, hắn lập tức khẳng định chuyện này cùng cha con Đỗ gia có liên quan.

Nếu là những người khác, hắn sẽ không khẩn trương như vậy, nhưng đây là chuyện của nàng...

Những gì hắn dự liệu, quả nhiên là đúng, chỉ một ngày sau, có tin tức của Minh Nguyệt.

Sự mất tích của nàng, quả nhiên là có dính dáng tới Đỗ Văn Kỳ. Chuyện này, là từ một người hầu vì chất hận với Đỗ Văn Kỳ nên nhân cơ hội này trả thù, thật thà khai báo người bắt nàng đi chính là Đỗ Văn Kỳ. Nàng hiện bị giam trong một biệt viện nhỏ cách thành khoảng mười dặm.

“Đáng chết!” Hạng Thiếu Hoài xanh mặt, tức khắc tự mình giục ngựa, mang theo thủ hạ chạy tới ngoài thành, hắn trong lòng cầu nguyện, hy vọng hết thảy tới kịp.

Thực đáng giận! Nơi này rốt cuộc là chỗ nào, hai ngày trôi qua rồi!

Quan Minh Nguyệt nằm ở trên giường, giờ phút này nàng vừa đói vừa mệt, choáng váng, hai ngày nay nàng chưa ăn cái gì vào bụng.

Đôi môi đỏ tươi ướt át giờ khô khốc, nàng khó chịu liếm liếm môi, hai ngày vừa rồi một giọt nước cũng không có, thật sự rất khát!

Hiện tại nàng chỉ dùng ý chí để chống đỡ. Lúc Đỗ Văn Kỳ đem nàng tới đây, theo nàng phán đoán, nơi này có lẽ cách thành khoảng mười dặm.

Nàng bắt đầu hối hận vì không chịu nghe lời Quý Nương, chỉ vì ba ngàn lượng bạc, vào Đỗ phủ chúc thọ Đỗ lão gia, xướng một khúc nhạc... Cứ nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi, từ đầu đến cuối Đỗ Văn Kỳ không có bất cứ một cử chỉ vô thố nào, ngược lại còn bày ra một phong thái lễ độ, biểu hiện chính mình rất yêu thương thể diện.

Ngay từ đầu nàng còn thập phần đề phòng, tuyệt đối không ở chung một mình với hắn, Tụ Nhi luôn đi theo bên cạnh nàng không rời. Và nàng cứ ngỡ chỉ cần không cùng một chỗ với Đỗ Văn Kỳ thì có thể bình an.

Huống chi trong Đỗ phủ, tân khách nhiều như thế, mặt mũi Đỗ văn kì có dày đến mấy cũng không dám gây chuyện với nàng.

Một khắc trước khi nàng rời khỏi Đỗ gia, Đỗ Văn Kỳ vẫn như cũ một điệu bộ vô cùng đạo mạo, không có một điểm gì khác thường.

Có lẽ chính là bởi vì như thế, nàng mới có thể mất cảnh giác, không nghĩ tới cổ kiêu bị người nào đó động thủ, cũng không biết trong kiêu có người ẩn, nửa đường nàng liền cảm thấy buồn ngủ, cả người rơi vào trong một cái túi.

Trong lúc hỗn loạn, nàng bị giam lỏng ở trong phòng, mặc dù hàng ngày có người đem thức ăn đến, nhưng nàng một chút cũng không động đũa, chỉ sợ trong đồ ăn đó có hạ dược. Nàng không dám nghĩ đến cảnh khi mình ăn cơm, rồi ngủ một giấc, đến khi tỉnh dậy, thấy mình trần như nhộng, bị Đỗ Văn Kỳ ăn sạch!!

Cô lỗ lỗ lỗ

Nàng đói bụng đến mức không thể làm gì được, đã là ngày thứ ba nàng hiện tại không những toàn thân vô lực, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Thật sự rất rất đói mà...

Nàng ghé vào trên giường từ từ nhắm hai mắt, chịu đựng sự tra tấn của cái bụng rỗng. Đột nhiên cửa bị đẩy ra, nàng đang nhắm mắt bỗng nhiên bật dậy, toàn bộ tinh thần cảnh giới bao nhiêu năm nay được huy động, nàng trừng mắt nhìn người đang đi vào.

“Minh Nguyệt, ta đến xem ngươi!” Đứng ở cạnh cửa, Đỗ Văn Kỳ trên tay bưng một mâm thức ăn. Trong ánh mắt hắn không chút che giấu sự dâm tà nhìn nàng, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười đầy sắc dục.

Quan Minh Nguyệt lạnh lùng theo dõi hắn, tuy rằng giờ phút này nàng đói đến mức toàn thân vô lực, nhưng vẫn phải vững vàng tinh thần, hết sức chăm chú nhìn đôi phương, ánh mắt sắc bén nhìn hắn cảnh cáo, thanh thủy thủ trong tay hướng về phía hắn.

Vì dự phòng vạn nhất, nàng luôn mang theo bên người thủy thủ phòng thân. (Mập: cái thanh ý là lần trước chị dùng để hù bạn Hoài đó!!) Chỉ cần hắn có bất kỳ ý đồ nào, nàng sẽ giả vờ tự sát để uy hiếp hắn.

Đỗ Văn Kỳ khó nén trong mắt ái mộ cùng thương thức, cho dù khuôn mặt nàng lạnh băng, vẫn đẹp như một tiên nữ, lại thâm trầm điểm lệ phong tình.

“Minh Nguyệt, ngươi nghe ta đi, không ăn không uống chính là tra tấn bản thân mình, cơ thể không có tội! Đỗ Văn Kỳ đem thức ăn đặt lên bàn, bưng chén canh cùng thìa, ôn nhu nhìn nàng: Lại đây uống chút canh cho ấm bụng!”

“Ngươi dám lại đây, ta sẽ rạch mặt mình!” trong mắt Đỗ văn kì trong mắt hiện lên một chút uẩn giận, nhưng lập tức rất nhanh biến mất, tiếp tục đôi cười, hết sức ôn nhu khuyên can.

“Ta nếu muốn nàng, thì đã sớm thực hiện. Vì ta đối với nàng là sự chân thành, tại sao nàng không nhận ra sự chân tình của ta?”

“Muốn ta nhận sự chân tình của ngươi? Có thể nha, thả ta ra, ta liền tin ngươi chân thành!”

“Ngươi nói những lời này, chẳng phải là gạt ta? Ngươi nếu rời khỏi đây, chắc chắn sẽ không quay lại!”

“Cái đó là ta học từ ngươi nha! Ngươi bảo ta ăn canh, không phải là định mê dược ta sao?” Đỗ Văn Kỳ lộ ra bộ mặt vô tội “A! làm sao lại có thể như vậy?”

“Muốn chứng minh ngươi không kê đơn, rất dễ, ngươi uống hết bát canh trước mặt ta, ta lập tức tin tưởng ngươi!” Hắn sợ run nhìn nàng, cử động càng lúc càng chậm chạp. Nếu uống bát canh này, thì sẽ chứng minh suy đoán của nàng là đúng, còn hại mình uống canh dược.

Minh Nguyệt lắc đầu thờ dài, lạnh lùng trào phúng: “Không dám uống sao? Muốn gạt người khác, trước hết chính bản thân mình phải uống thuốc giải rồi hãy diễn trò gạt người, mới có thể chống đỡ được, cũng không làm thành trò hề trước mặt người khác! Đỗ Văn Kỳ sắc mặt cứng đờ, nháy mắt đem bát canh ném thẳng lên tường, “ choang “ một tiếng, bát canh bị vỡ vụn thành nhiều mảnh, nước canh văng tung tóe khắp nơi.

“Ai nha.” Nàng nháy mắt mấy cái, nở một nụ cười mềm mại đáng yêu vô cùng, nhưng thoáng trong đó là sự khinh miệt, trẻ con cũng có thể nhìn ra: “Chỉ như vậy mà đã trở mặt rồi sao? Ngay cả sự độ lượng cũng không có, vậy mà dám nói đến chân thành sao?” Bị nàng nói đúng ra tâm tư của mình, sắc mặt hắn từ hồng đôi sang trắng rồi tái xanh, có thể nói là thẹn quá hóa giận.

“Người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, như vậy đừng trách ta!” Nói xong, hắn giống như một con sói đói lâu ngày lao về phía nàng.

Quan Minh Nguyệt vội vàng né tránh, một cái xoay người, lăn xuống giường, làm cho hắn chỉ ôm được một khoảng hư không.

“Đừng tới đây!” Nàng hai tay gắt gao cầm chủy thủ, chỉ vào hắn cảnh cáo, hành vi này làm cho hắn không hề hồn giận nở một nụ cười.

“Nàng cho là đã nhiều ngày ta không ép nàng, là vì con dao nhỏ đó sao? Làm gì có chuyện đó chứ, chỉ là đại gia ta thương hoa tiếc ngọc, không muốn làm nàng sợ... Một cây trủy thủ bé nhỏ theo nàng có thể làm được gì?”

“Đương nhiên là có thể dùng, ít nhất ta có thể giết chết chính mình, không để cho người làm nhục!” Nói xong nàng xoay trủy thủ về phía cổ mình.

Đỗ Văn Kỳ cười mỉa một tiếng, hoàn toàn không có chút lo lắng. Lúc đùa giỡn với các cô nương khác, các nàng ta đều đem cái chết ra uy hiếp. Hắn cười cười một nụ cười thâm trầm, tiến từng bước về phía nàng.

“Người không tin? Được!” Nàng không nói hai lời, dùng dao rạch một đường trên cánh tay mình một đường, máu đỏ nhanh chóng tràn ra, ướt đầm cả vạt áo.

Hành động này của nàng của nàng khiến hắn không thể tin vào mắt mình, kinh hãi.

“Người làm gì? Dừng tay!”

“Người nếu bước thêm một bước, ta liền rạch mặt mình!” Nói xong nàng đẩy dao về phía mặt mình như muốn làm thật.

“Đừng..Đừng..ta ngừng...nàng đừng rạch...!” Hắn không dám bước thêm một bước nào nữa, hai tay mãnh liệt phe phẩy, ngăn cản nàng tiếp tục thương tổn chính mình.

Hắn mặc dù háo sắc đã thành thói quen, nhưng chỉ là đối với những cô nương phi thường xinh đẹp, hắn không thể chịu được trên khuôn mặt trắng hồng có bất kì vết nào. Việc trên khuôn mặt như sứ của nàng có vết thương giống như một bình ngọc trị giá vạn lượng bị nứt.

“Lập tức lui ra phía sau cho ta!” Nàng cảnh cáo.

“Được! ta lui ra, nàng trăm ngàn lần đừng làm thương tổn mình!” Đỗ Văn Kỳ liền tiếp lui dần về phía sau, chỉ cần nàng đừng phá hủy khuôn mặt mình, chỉ cần nàng ta không vung một dao phá dung. Với hắn, yêu cầu về mỹ nhân vô cùng hoàn mỹ, nếu như nàng ta một nhát trên mặt, tựa như ngực hắn bị một nhát dao, thật sự không thể chịu được.

Hừ! muốn nàng rạch một nhát mới biết sợ sao?

Đôi mắt hạnh đầy lửa hận nhìn hắn. Đừng nghĩ nhìn nàng nhu nhược, dáng người dịu dàng mà nghĩ nàng yếu đuối, nhưng đến khi nàng nổi giận lên, thì tính tình của nàng giống như một con sói hoang dã, không thua nam nhân.

“Đi ra!”

“Được!! ta đi ra, nàng đừng kích động!!” Đỗ Văn Kỳ sốt ruột trấn an nàng. Một bên lui dần về phía cửa, thẳng đến khi hắn vừa rời khỏi phòng, đóng cửa lại, Minh Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra, trong miệng rủa vài câu.

Vì muốn dọa hắn, bắt dắc dĩ nàng mới rạch tay mình, tuy không sâu, nhưng máu ra khá nhiều khiến nàng có chút cảm giác đau nhức.

Nàng ngồi xuống, quăng trủy thủ về một bên, nhẹ đẩy tay áo lên cao, khuỷa tay trắng nõn hiện lên một đường máu dài, tay áo nàng cũng bị nhiễm đỏ thẫm.

Cạch! cửa lại một lần nữa bị đẩy ra làm nàng sợ tới mức bật cả người nhảy dựng lên, cứ nghĩ rằng lần này tên Đỗ Văn Kỳ chết tiệt lại nhào vào.

“Ta nói người cút...” Lời đang hét bỗng dừng ngừng lại.

Nàng ngây ngốc nhìn người xông cửa không phải Đỗ Văn Kỳ... mà... là... Hạng Thiếu Hoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Người bị thương!” Hấn đột nhiên rống to, dọa nàng sợ hãi người. Lúc nàng còn đắm người trong kinh ngạc, thì thần sắc hấn đã xanh mét, giống như bộ dạng chuẩn bị đi giết ai đó, bước về phía nàng. Nàng đứng là bị hấn hù cho chết mà, chưa kịp nói câu gì, tay đã bị hấn nắm chặt, hơn nữa còn vén cao tay áo của nàng, trừng trừng mắt nhìn vào vết thương đang rỉ máu. Nàng ngây dại, tròn to mắt đẹp ngây ngốc nhìn hấn.

Về mặt của hấn giống như có thù oán với vết thương trên tay nàng, đôi mắt rậm nhủ lại, y như hấn chính là người bị thương, làm cho ngực nàng có chút áy náy.

“Ta không sao.” Không biết tại sao, nhìn biểu hiện của hấn, nàng cảm thấy nên nói với hấn một chút.

“Máu nhiều như vậy, còn nói là không có chuyện gì sao?” Khẩu khí của hấn tựa hồ như vừa ăn mười cân thuốc súng, làm nàng á khẩu không nói thêm được câu nào nữa. Máu chảy nhiều? Vết thương không hề sâu, chỉ là sâu qua da một chút thôi mà! Máu có chảy ướt tay áo, nhưng không nhiều nha, hấn nhìn sao mà thành “nhiều”! Hấn kích động như vậy làm gì? Kì lạ là nàng không hề trách hấn mắng nàng, cũng không hiểu vì sao trong lòng dâng lên một cảm giác rất ngọt ngào.

Hấn mắng nàng...là vì quan tâm nàng sao?

Hấn nổi giận như vậy, là vì lo cho nàng sao?

Nàng không có tranh luận..., cũng không có phản kháng, mặc hấn kéo xuống giường, cầm máu cho nàng.

Hình như hấn rất khẩn trương đến cứu nàng. Nhưng nếu nàng nhớ không lầm, thì hình như hấn đang ở phía Nam lo cứu dê kia mà!

Hạng Thiệu Hoài điều tra ra sự mất tích của nàng, liền lập tức mang theo một số binh mã tinh nhuệ nhất đi đến biệt viện, trong lòng hấn vô cùng sốt ruột, nhưng bên ngoài vẫn một bộ dáng trầm ổn như cũ, nhưng khi đẩy cửa ra, thấy bàn tay đầy máu của nàng, thì mọi sự bình tĩnh của hấn thoáng chốc bỗng nhiên biến mất.

Chuyện này, không nên xảy ra trên người nàng!

Quan sai bao vây toàn bộ biệt viện, đồng thời cũng bắt chủ mưu Đỗ Văn Kỳ, Vinh Úng lôi hấn đến trước mặt Hạng Thiệu Hoài, hấn thấy sự việc bị bại lộ, hai chân run rẩy không đứng vững, quỵ xuống đất.

“Là hấn làm người bị thương?” Ánh mắt đầy lửa giận ném về phía Đỗ Văn Kỳ.

Đỗ Văn Kỳ vừa nghe xong, sợ tới mức vội vàng xua tay: “Không không không! Không phải ta! Ta không có làm bị thương nàng ta!”

Quan Minh Nguyệt nhìn ánh mắt hoảng sợ của Đỗ Văn Kỳ, gật gật đầu, chỉ vào hấn cáo trạng: “Hấn lấy dao chém ta!” (xạo!!!)

Lời này, làm cho khuôn mặt xanh mét của Hạng Thiệu Hoài nổi lên một tầng sát khí, Làm cho họ Đỗ sợ đến mức trắng bệch.

“Im miệng!” Hạng Thiệu Hoài phát tay áo mệnh lệnh: “Đem hấn giam lại, chờ ngày xét xử!”

Nhóm quan sai liền lập tức lôi Đỗ Văn Kỳ xuống, mặc cho hấn kêu la thảm thiết, đến khi bóng hấn không còn, nhưng tiếng ai oán thê lương của hấn vẫn còn vang vọng trong gió.

Hừ, ác giả ác báo thôi mà!

Minh Nguyệt trong lòng mừng thầm, lần này quả thật làm cho Đỗ Văn Kỳ sáng mắt ra, ngày thường dám khi dễ nữ nhân, làm kẻ ác thì bây giờ phải chịu mà thôi. Mà trước khi hấn bị tống vào tù, nàng còn kiếm được ổi bạc từ hấn. Quả nhiên là ông trời có mắt, ha ha ha!!!!

Sai người đem Đỗ Văn Kỳ tống vào đại lao. Áp giải toàn bộ đồng phạm về quy án, Hạng Thiệu Hoài mang nàng về phủ, mời đại phu đến băng bó vết thương cho nàng.

Ngồi trong phòng khách, đại phu cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, lại cẩn thận bôi thuốc. Bởi vì vết thương không sâu, nên Minh Nguyệt không để ý, nhưng đại phu thì vô cùng đề ý.

Lúc này Hạng Thiệu Hoài từ bên ngoài đi vào trong phòng khách,, yên lặng đứng một bên, không nói câu nào.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn hấn một cái.

Từ lúc đi vào cho đến bây giờ, về mặt của hấn mặc dù đã khôi phục lại lãnh diễm ban đầu, nhưng nàng vẫn cảm nhận thấy hấn đang mất hứng.

Đại phu băng bó xong, Hạng Thiệu Hoài mới mở miệng hỏi: “Đại phu, vết thương như thế nào?”

Đại phu đứng lên, kính cẩn trả lời: “Bầm đại nhân, chỉ là vết thương ngoài da, cũng không có gì đáng lo!”

“Sẽ để lại sẹo sao?”

“Miệng vết thương rất nông, chỉ cần làm theo như thuốc mỡ mà lão phu đưa, cũng bôi thuốc đầy đủ, một thời gian là vết thương sẽ khép miệng, không để lại chút sẹo nào, thỉnh đại nhân và Minh Nguyệt cô nương yên tâm!”

“Đại phu, khiến cho ngài lo lắng.” Minh Nguyệt ôn nhu cười yếu ớt nói lời cảm tạ.

“Không dám, đây là chuyện lão phu nên làm.” Đại phu nói vài lời, liền cúi chào đại nhân cùng Quan Minh Nguyệt.

Hạng Thiệu Hoài sai người đưa đại phu đến phòng trưởng phòng lĩnh tiền, cũng sai người cẩn thận tiễn đại phu ra tận cửa.

Đại phu cùng người hầu vừa rời khỏi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, không khí đột nhiên yên tĩnh đáng sợ. Hắn quay người, đôi mắt thăm thẳm nhìn nàng, nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng vừa thấy ánh mắt đó, nàng không tự chủ quay người tránh đi.

Trong quá khứ, nàng đã từng đấu võ miệng với hắn vài lần, cũng đấu mắt không ít, nhưng cho dù có như thế nào, nàng cũng chưa từng thua khi dùng công phu mắt. Nhưng hiện tại, cho dù có cố, nàng cũng không thể nhìn vào tầm mắt lệ duệ kia, chỉ là bản năng mách bảo nàng không nên nhìn vào đó. Nàng cũng cảm thấy có một dòng nhiệt tràn lên mặt.

Hai người liền như vậy, không ai nói tiếng nào. Nàng cúi mặt thấp xuống, cảm thấy hơi xấu hổ.

Không khí thật ám muội, không có chút tự nhiên nào.

Trong thanh lâu, các nàng phải bán tiếng cười là vì hai chữ sinh tồn. Tuy rằng nàng không giống như Từ Quý Nương, xem cuộc đời vô tình, không động tâm với nam nhân. Nhưng nhìn cuộc đời các vị ti muội, chính bản thân cũng chứng kiến biết bao nhiêu vở kịch oan trái, nàng luôn tự nhủ với mình phải nhìn cuộc đời bằng đôi mắt vô tình, lúc nào cũng phải cảnh giác, không được có một chữ tình, không được yêu bất kỳ một người nào.

Rất nhiều người đã đến gặp Từ Quý Nương cầu hôn nàng, hy vọng vì nàng chuộc thân, đem nàng cưới hỏi đàng hoàng, nhưng nàng chưa từng động tâm với bất kỳ ai.

Những người đó không hiểu được, nàng tự nguyện sống tại thanh lâu, nên cần gì phải chuộc thân? Nàng đang kế thừa di chí của mẫu thân, ở lại Nguyệt Hoa Phường.

Những nam nhân đó chỉ là ái mộ nàng nhất thời, hoặc có thể có chút tình, nhưng căn bản vẫn là vô tình. Cho đến bây giờ, nàng chưa từng động tâm với bất kỳ nam nhân nào.

Nay ý thức được trên mặt mình có chút xấu hổ, ngực đập không liền mạch, nàng thầm than không tốt chút nào.

Chẳng lẽ mình bất tri bất giác thích tăng đá này sao?

Không, không thể, nàng luôn giữ tâm rất giỏi, sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà tình duyên ý loạn.

Người này chán ghét nàng, không phải sao?

Trên mặt lúc nào cũng lạnh lùng, lộ vẻ xa cách. Chỉ vì lệnh của Hoàng Thượng nên mới bảo vệ nàng, hết thấy chỉ vì thánh chỉ của Hoàng thượng, hắn mới khẩn trương như vậy, hắn lo sợ nếu nàng xảy ra chuyện gì, cái nón trên đầu hắn cũng tự động biến mất.

Đúng, chỉ có thể là như vậy mà thôi!

Tự giải thích cho mình xong, sự ngượng ngùng trong nàng không còn. Nàng đôi mắt quẹo rũ, nở một nụ cười diễm lệ nhưng lạnh lùng vô ba, nàng đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Đại nhân trăm việc, còn không quản ngại cứu Minh Nguyệt, ta vô cùng cảm kích!” Nói xong nàng cúi đầu về phía hắn ra chiều cảm tạ.

Đem toàn bộ dung mạo của nàng cùng nụ cười kia vào đáy mắt, hắn hoàn toàn không thấy một cô nương bình thường đang sợ hãi, nàng vẫn bình tĩnh. Lá gan nàng càng ngày càng lớn, vô cùng bướng bỉnh.

“Tại sao lại tự rạch tay mình?” Nụ cười trên môi bỗng chốc cứng đờ.

“Đại nhân?”

“Vết thương trên tay ngươi, không phải là do Đỗ Văn Kỳ làm!” Haizzzz...lời ra rồi nha!!

Nàng chẳng những không chột dạ, vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn hỏi: “Tại sao ngươi biết?”

Thân ảnh tuần lững từng bước tiến về phía nàng, thu lại khoảng cách của hai người. Cũng làm cho tâm đang bình tĩnh vô ba của nàng một lần nữa lại gọn sóng.

Hắn đứng trước mặt nàng, cúi mặt xuống nhìn nàng, đôi mắt tối đen khóa trụ người nàng khiến cho tim trong ngực đập liên hồi, càng lúc càng nhanh.

“Làm gì vậy? Ra về thần bí quá.” Nàng cố ý giữ ngữ khí, biểu hiện ra một bộ dáng chẳng hề quan tâm.

Một thanh trủy thủ đến trước mặt nàng” Đây là của ngươi, đúng không?”

Nàng nhắm chủy thủ, ra vẻ hồ đồ. “Cái gì á? Đột nhiên lại lấy dao ra, định hù ta à?”

“Trủy thủ này, ta thấy trên giường, mà lúc ấy ngươi lại đang ở trên giường, Đỗ Văn Kỳ lại đang ở ngoài, đến khi ta bắt hắn mới vào lại trong phòng, bản quan nghĩ thế nào cũng không thông. Lúc ấy Đỗ Văn Kỳ rõ ràng đang ở bên ngoài, vậy làm sao có thể làm ngươi bị thương?”

“Rất đơn giản nha, hắn đoạt chủy thủ, rồi làm ta bị thương!”

Câu trả lời của nàng làm hắn nhíu mày, khóe mi nhíu lại.

“Hắn đoạt chủy thủ, rồi làm ngươi bị thương, xong thì đi ra ngoài?”

“Đúng vậy.” Nàng đương nhiên gật đầu.

“Ngươi cho là bản quan dễ dàng bị mấy câu nói này lừa sao?” Lúc ấy, hắn đẩy cửa bước vào, thấy nàng bị thương, nhất thời tức giận tin lời nàng. Nhưng khi quan sai kiểm tra, trình trủy thủ cho hắn, hắn mới cẩn thận cân nhắc từng chi tiết, liền phát hiện trong đó có gì không thích hợp lắm.

Hắn nghiêm túc nhìn nàng, giống như muốn nhìn xuyên thấu lòng người. Nàng biết bây giờ có đối gì đi nữa cũng uống công, đơn giản nhún nhún vai nhận tội: “Được rồi! ta thừa nhận, là ta tự rạch tay mình! Được rồi chứ?”

“Tại sao?”

“Bởi vì Đỗ Văn Kỳ rất đáng ghét, chỉ thêm một tội danh, cho hắn một chút trừng phạt không được sao?”

“Ngươi không nên làm như vậy.” Hắn lạnh lẽo nói.

Nàng trừng mắt hắn, ngữ khí trách móc này làm nàng không nhịn được tức giận, dù sao nàng vừa mới thoát khỏi hang ổ, ba ngày nay chưa hề có hạt cơm, giọt nước nào trong bụng, chỉ là trước mặt người khác ngang bướng chống đỡ mà thôi!

Cứ tưởng hắn là thật tâm quan tâm nàng, là khẩn trương khi thấy nàng bị thương.

Nàng chẳng qua chỉ nói thêm Đỗ Văn Kỳ cho nàng một dao. Y muốn nhúng chàm nàng, so với vết thương trên tay còn đáng sợ hơn.

Lúc này hắn lại lạnh lùng chất vấn nàng, nàng chưa khóc nháo lên là tốt lắm rồi, hắn không thể khoan dung thêm một chút sao?

Chịu không nổi bộ dạng cao cao tại thượng của hắn, dùng khẩu khí tra khảo tội nhân khi nói chuyện với nàng, Minh Nguyệt không còn chút kiên nhẫn nào, trừng mắt nhìn hắn, lửa giận ngút lòng nàng, cả người bật dậy.

“Có làm hay không? Người bị bắt là ta, người bị giam lỏng cũng là ta!” Nàng thật sự sinh khí, ngẩng đầu ưỡn ngực, trái lại chỉ trích hắn không nói đạo lý.

“Bị giam lỏng đã nhiều ngày, kêu trời trời không thấu, kêu ai cũng không thấy đến. Ban đêm không dám ngủ, chỉ sợ thừa dịp tên khốn họ Đỗ sẽ giờ trò. Ban ngày không dám ăn, e hắn lại lợi dụng thả mê được, sợ bản thân bị vấy bẩn. Ta chỉ là một nữ tử, chỉ có cách đó mới bảo vệ được bản thân mình!” Nàng càng nói càng hăng, càng kích động, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, hai má cũng bùng bùng vì tức giận.

Trong mắt hiện lên chút hồng hồng, nếu không nói ra hết, chắc chắn nước mắt sẽ rơi xuống.

“Ngươi cho là ta làm sao ta có thể vượt qua ba ngày vừa qua? Nếu không có trủy thủ đó, làm sao có thể khiến hắn không giờ trò, làm sao có thể bảo vệ sự trong sạch của chính mình? Ngươi nghĩ rằng ta không sợ sao? Nói cho ngươi biết, ta sợ muốn chết, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi!!!” nàng không phục kháng nghị, đột nhiên một đạo lực từ trên chụp xuống.

Nàng cả người ngậy đại, bởi vì Hạng Thiếu Hoài đang... hôn nàng.

Nụ hôn này không hề báo trước, đến vô cùng đột ngột, làm cho Minh Nguyệt không kịp phản kháng, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn chậm rãi chiếm môi mình.

Hắn đang hôn nàng?

Trời ơi! Hắn...hắn thật sự hôn nàng!!

Đôi môi đầy nam tính bá đạo giữ chặt chiếc miệng nhỏ nhắn đang nói của nàng, nhiệt năng từ lưỡi hắn truyền qua, quấy lấy lưỡi mềm mại ngọt ngào của Minh Nguyệt, mà hai tay hắn cũng không an phận giữ chặt eo nàng.

Bên trong phòng yên tĩnh chỉ còn hơi thở của hai người.

Một cảm giác xa lạ, nóng chảy ngược vào người nàng, làm cho cả người Minh Nguyệt gần như vô lực, không còn chống đỡ nổi.

Nàng biết cảm giác khi được người khác bày tỏ tâm ý thì như thế nào, biết rõ mị hoặc của cổ tay, nhưng cũng chỉ mới đến mức độ như thế mà thôi, ngay cả ngón tay như ngọc của nàng cũng chưa từng cho bất kì nam nhân nào sờ qua.

Vậy mà...

Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng.

Sách về những chuyện như thế nàng đã từng xem qua, còn được các tí muội nhiệt tình mô tả, nhưng chưa thử qua bao giờ.

Thì ra... hôn là như thế này à... Mơ màng, có cảm giác như cả cơ thể đang trôi bèo bọt vô định, giống như bay lên thiên đường... lại giống như đang đắm lên một đám mây, rất nguy hiểm... có thể say người đến mơ hồ...

Khi nhìn thấy trong mắt nàng có nước, mọi bức tức trong hân dường như lay động, nhưng vẻ lãnh cảm trên khuôn mặt vẫn hiện lên. Hân nhin không nổi nữa.

Nàng là một tiểu yêu tinh biết mê hoặc lòng người, nhìn nàng mềm mại đáng yêu, lúc lại kiêu diễm động lòng người, khi thì thô lỗ bướng bỉnh, hân đã sớm nhận ra nàng hoàn toàn khác với những nữ nhân khác. Nữ nhân này to gan lớn mật luôn làm những chuyện khiến người ta giận sôi, lúc nàng vì những cô nương trong Nguyệt Hoa phường mà cả gan dám lên vào phủ, vì bọn trẻ trong Bạch Dương Ốc mà quên cả bản thân... đã hấp dẫn hân.

Mỗi khi nàng chống đối lại hân, lại luôn làm bộ như một cô nương phong tình. Những lúc ấy, mặc dù hân giận răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, đồng thời chính bản thân hân cũng đang âm thầm thương thức nàng.

Hân đã từng hỏi bản thân hân, vì sao lại không hỏi nàng vì sao nàng vu oan cho Đỗ Văn Kỳ, vì sao lại tự làm mình bị thương, hân muốn hỏi... nhưng khi mình bức nàng đến mức nước mắt chực trào ra, hân mới hiểu nàng làm vậy chỉ vì bất đắc dĩ, chỉ muốn giữ bản thân được trong sạch.

Hân không thể kiềm chế được khát vọng, ôm nàng vào lòng, hôn nàng... vì hân đã lỡ lời, cũng không muốn nàng nói thêm một lời nào nữa.

Mỗi khi nhìn thấy nàng, nụ cười yếu ớt, khiến cho người đối diện cảm thấy muốn âu yếm, dụ hoặc.

Hân ngầm cho người điều tra, mới hiểu được làm sao một nữ nhân nhỏ bé như thế lại có thể bảo vệ được Nguyệt Hoa phường, cũng biết nàng vì sao một mực yên lặng bảo hộ bọn trẻ trong Bạch Dương Ốc.

Nàng là người duy nhất dám xúc phạm hân, nhưng hân lại không thể đ5ng vào nàng, đơn giản chỉ vì nàng là nữ nhân của Hoàng Thượng.

Hân đột ngột đẩy nàng ra, giống như vừa bị ai đó bỏ trên tay một cục than hồng, làm cho nàng không kịp trở tay, yếu ớt thờ ra, trên khuôn mặt là sự kinh ngạc lẫn vui sướng, đồ bưng nhìn hân.

“Đại nhân?” Hân lui ra phía sau từng bước, dục vọng trong nháy mắt bỗng nhiên biến mất.

“Không được, ta không nên hôn người.” Lời này như một cái tát vô hình, đánh thẳng vào mặt nàng khiến cho nàng đang mơ màng bỗng dưng bừng tỉnh.

Một khắc trước, hân bá đạo làm càn, ngang nhiên hôn nàng, ngay sau đó lại phân rõ sở song ngăn giới, tạo khoảng cách với nàng.

Về mặt của hân, lời hân nói... tất cả đều biểu hiện một điều, hân vô cùng hối hận, hối hận vì hôn nàng, như thế sẽ làm bản thân phạm cao quý như hân.

Vì nàng là nữ tử thanh lâu!

Hân cho rằng thân phận của nàng không xứng với Tuần phủ đại nhân tôn quý sao?

Nàng vỗ về ngực, cảm thấy chưa bao giờ mình nhục nhã như thế!

“Thất lễ.” Bỏ lại câu này, hân xoay người rời đi, cừ chỉ “đào tẩu” này càng khiến cho nàng thêm tức hận, không thể tin nổi hân đang dùng cách vứt một củ khoai lang nóng xuống đất đối đãi với nàng.

“Người đứng lại đó cho ta, hạng Thiếu Hoài! Người...” Nàng muốn đuổi theo, nhưng bỗng dưng trước mắt chỉ toàn là màu đen, hai chân mềm nhũn, nàng vô lực đổ người trên mặt đất.

Hạng Thiếu Hoài vừa bước ra khỏi cửa, quay đầu lại thấy Minh Nguyệt nằm dưới đất, đột nhiên kinh hãi, nét mặt hoàn toàn thay đổi.

“Minh Nguyệt!” Hân chạy tới đem nàng nâng dậy, ôm vào lòng, sốt ruột nhìn nàng: “Người làm sao vậy, Minh Nguyệt?” Sắc mặt của nàng rất kém, dọa hân xanh mặt.

“Ta rất đói!!!”

Sau tai kiếp trở về, Nguyệt Hoa Phưởng đều cảm kích Bồ Tát phù hộ cho Minh Nguyệt trở về bình an, tảng đá to trong lòng mọi người cuối cùng cũng được hóa giải, sẽ không làm cho họ thêm lo lắng nào nữa.

Một tháng trôi qua, Từ Quý Nương đã sửa sang lại lầu các, sắp xếp cho Minh Nguyệt an dưỡng, còn tự mình dẫn dò đầu bếp mỗi ngày mang thức ăn cho nàng. Hơn nữa lại không cho bất kì kẻ nào quấy rầy, ngoài trừ Tự Nhi hàng ngày hầu hạ bên cạnh, còn những tỉ muội khác trong Nguyệt Hoa phưởng, Từ Quý Nương cũng hạn chế các nàng vào Minh Nguyệt Lâu.

Đã qua bữa trưa, màn sa nhẹ nhàng bay trong gió, tiếng gió thổi qua lá cây, ngẫu nhiên trong gió thoảng tiếng chim thanh thúy.

Dưới mái hiên, trên nhuyễn tháp, nhưng mềm rũ xuống. Minh Nguyệt mặc một bộ sa mỏng, dáng người mạn dịu tình tế, mái tóc dài rồi thả chằm đất, tựa như một bức hương khuê mỹ nhân đồ.

Tự Nhi lặng lẽ đi vào cạnh nàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tiểu thư, Quý Nương đến!”

“Àn.” Minh Nguyệt nhẹ giọng, từ từ nhắm mắt lại, cả người cuộn tròn trên nhuyễn tháp, không có ý định đứng dậy.

Từ Quý Nương vào phòng, nhìn thức ăn trên bàn vẫn chưa ăn, nhìn không được nàng cảm thấy cả người thật sự căng thẳng. Minh Nguyệt từ khi trở về, hình như có sự thay đổi rất lớn.

Nàng ngồi xuống bên cạnh nhuyễn tháp, nhìn Minh Nguyệt bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu: “Minh Nguyệt, tại sao lại không ăn? Không hợp khẩu vị sao? Nếu không thích, ta sẽ gọi đầu bếp đổi món ăn cho ngươi!”

Trên giường, Minh Nguyệt mở tròn mắt, nhìn Quý Nương khẽ lay động trán:

“Không có chuyện gì cả, hương vị rất tốt, chỉ là ta không đói mà thôi!”

“Có chỗ nào không thoải mái sao? Ta gọi đại phu nhé!”

“Ta tốt lắm, người ta cũng tốt lắm, chỉ là lười thôi!”

Quý Nương nhìn nàng muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, trong lòng như có điều khó nói. Minh Nguyệt một tay chống má, nghiêng người nhìn Quý Nương.

“Quý nương, có chuyện gì, nói đi!”

“Kỳ thật cũng không có gì! Minh Nguyệt, ngươi cũng biết ngươi là nữ nhi ta yêu thương nhất, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Quý Nương ta cũng đều yêu thương ngươi, nếu ngươi có chuyện gì, cứ nói cho ta biết!”

Minh Nguyệt nháy đôi mắt sáng tỏ mờ: “Ta làm gì có tâm sự?” Ngược lại, nàng cảm giác Quý Nương đang có một tâm sự chất chứa trong lòng mà không thể giải bày cùng ai!”

“Đừng gạt ta, Quý Nương mà ta quen dù trên mặt có cười tươi như thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu ngươi có tâm sự, một cọng tóc không thoải mái, ta cũng cảm giác ra. Người nhất định phải cho ta biết, rốt cục chuyện gì đã xảy ra?”

Minh Nguyệt thấp giọng nghiêm mặt, đôi mắt trượt qua bên trái, rồi đảo qua bên phải. Nàng trong lòng hiểu rõ, tính tình của nàng có nhiều điểm rất giống Quý Nương, nếu như không biết nàng nhất định mỗi ngày sẽ đi heo người đi o hỏi cho kì được mới thôi. Nàng biết Quý Nương thương nàng, nên nàng phải tìm cách khiến Quý Nương nói ra một cách tình nguyện.

Quý nương thờ dài, dùng ngữ khí yêu thương nhìn nàng: “Ngươi biết những lời đồn đạo gần đây đúng không?”

Ánh mắt đẹp hiện lên một chút linh quang, có ý gật gật đầu.

Quý Nương thờ dài, nàng quả nhiên đoán ra. Đúng vậy, Minh Nguyệt khi nghe được lời đồn này, có chút thương tâm.

“Ai nha! Mọi người đều nói, ngươi bị Đỗ Văn Kỳ bắt đi ba ngày, đã không còn là thanh nữ. Ta nghe xong quả thật rất tức giận, rõ ràng là chuyện không có, lại cố tình làm như là chuyện đã xảy ra, thiên hạ càng ngày càng nhiều chuyện mà!”

Việc này, Từ Quý Nương rất phiền não. Minh Nguyệt tuy rằng bình an trở về, nhưng không biết tên khốn nào ác ý thổi ra tin nàng bị Đỗ Văn Kỳ xâm hại lan ra khắp ngõ lớn đường nhỏ, có người còn nói họ Đỗ đã hái được đóa hoa đẹp nhất trong Nguyệt Hoa phưởng.

Từ xưa đến nay, chuyện tốt không ra đến cửa, chuyện xấu lại đồn ngàn dặm, lại bị người có ý thêm răn vẽ râu, khiến cho lời nói càng ngày càng khó nghe, càng nói càng giận.

“Bọn họ thích thì cứ để cho họ nói!”

“Sao có thể chứ, ngươi rõ ràng còn trong sạch, lại bị nói là hoa tàn bại liễu!” cục tức này Quý Nương làm sao có thể nuốt trôi.

“Miệng nằm trên người họ, muốn nói gì thì cứ nói, ta không thể ngăn cản, huống chi chúng ta đang sống chốn thanh lâu, người đời khinh thường chúng ta cũng đúng thôi!” Nàng không khỏi nhớ tới Hạng Thiếu Hoài.

Người khác nói như thế nào nàng, nàng căn bản không cần quan tâm, nhưng nam nhân kia. . . rõ ràng thích nàng, nhưng lại khinh thường nàng! Nàng khổ sở, phiền muộn. . . tất cả cũng chỉ vì Hạng Thiếu Hoài!

Cho dù khắp thiên hạ nể nàng là hồ ly tinh, là tàn hoa bại liễu, nàng đều chấp nhận. Bởi lẽ từ ngày nàng chấp nhận sống ở thanh lâu, thì nàng đã chuẩn bị tâm lý, không để trong lòng.

Nhưng nay, trong lòng nàng có hình bóng của một người, lại là cái tên đáng giận Hạng Thiếu Hoài, chỉ là nàng không nói cho Quý Nương nà thôi!

Để ý một người, ưu sầu tự nhiên tùy theo mà đến, tháng qua, nàng tâm phiền loạn ý, nhưng bên ngoài lại giả vờ như không có việc gì xảy ra.

Cũng từ lần đó về sau, một tháng qua nàng không gặp Hạng Thiếu Hoài, chỉ có thể vô tình nghe tin của hắn từ những người khác mà thôi!

Hắn là Tuần phủ đại nhân, chính vụ nhiều như núi, hết thu thuế, lại quản mọi chuyện trong phủ, còn phải đến phía nam cứu tế, bận tới mất tới mũi, còn thời gian đâu mà nghĩ đến nàng.

Nếu hắn có thể buông nàng, như vậy nàng thì sao?

Nàng tự nói với chính mình, nàng còn rất nhiều chuyện phải làm, một tháng qua nghỉ ngơi cũng đủ lâu rồi, phải bắt đầu làm việc kiếm tiền xây lại phòng học thôi!

“Quý nương, người yên tâm, ta không sao. Ta nghĩ hôm nay có mở cửa đón khách, đem danh sách tân khách cho ta!”

“.....” Gặp quý nương chần chờ, nàng nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Quý nương muốn nói lại thôi, trái lo phải nghĩ, ai một tiếng.

“Việc này dù sao người sớm hay muộn cũng sẽ biết, ta nói cho người nghe, Minh Nguyệt, một tháng nay không có bất kỳ một công tử nào đến!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sở Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nàng không khỏi ngẩn ra, đôi mi thanh tú khinh tặc.

“Không ai đến? Tại sao lại như vậy? Trước đây đại thiếu gia nào, vì nàng nguyện ý chờ mấy tháng cũng được.

“Như thế nào chỉ một người cũng không có. Chuyện gì xảy ra? Nàng kinh ngạc, nguyên bản tinh thần thoải mái bỗng nhiên chuyển sang nghiêm túc.

“Lòng người vô thường Minh Nguyệt, vì ngươi bán nghệ không bán thân, nên các danh hào nam nhân mới nguyện ý đem một số lượng lớn ngân phiếu đến cửa phò mã. Nhưng hiện giờ bọn họ cho rằng ngươi đã bị Đỗ Văn Kỳ xâm phạm, không còn là thanh quan nữ tử, cho nên...” Quý Nương không nói nữa, như nhìn sắc mặt của nàng, Minh Nguyệt cũng có thể đoán ra phần còn lại trong ý của Quý Nương.

“Bọn họ cho rằng đến gặp một hoa khôi bị vấy bẩn, là làm nhục thân phận mặt mũi của họ, đúng không?” Nàng vẽ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngữ khí đậm nhạt.

Quý Nương bất đắc dĩ gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu thờ dãi.

Nàng chưa từ bỏ ý định: “Liễu công tử, Trương công tử, Lý công tử đâu?” Lúc trước ba người này, là những công tử tích cực nhất theo đuổi nàng.

“Nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi, người sống trong thanh lâu đã nhiều năm, chắc hẳn đạo lý này người hiểu!” Quan Minh Nguyệt kinh ngạc, nàng một hoa khôi nổi danh được bao nhiêu người theo đuổi, bây giờ so ra còn kém hơn một ca kỹ bình thường.

Khổ sở sao? Không, nàng sớm đã nhìn thấu từ lâu, chỉ là... nàng đang lo lắng một chuyện khác.

Không có khách, đồng nghĩa với việc không có tiền, như vậy nàng làm xây lại phòng học đây?

Giờ này khắc này, nàng rất cục ý thức được vấn đề thực sự rất nghiêm trọng.

Từ Quý Nương còn nói cho nàng nàng biết, Nguyệt Hoa Phường không còn nhiều tiền nữa, cảnh thanh lâu đông như trần hội chỉ còn trong dĩ vãng.

Vì các tỉ muội trong Nguyệt Hoa phường đều là những nữ tử có tư sắc bình thường, đại bộ phận là do nàng và Quý Nương tìm thấy, do đó tư sắc, tố chất cũng không có gì đặc biệt, Nguyệt Hoa phường sở dĩ thịnh vượng như ngày hôm nay là do Minh Nguyệt.

Nay, khách càng ngày càng ít, cũng ảnh hưởng không nhỏ đến Nguyệt Hoa phường.

Lại thêm mấy tháng trôi qua, Nguyệt Hoa phường cũng không có gì khởi sắc, không những thế càng ngày càng kém, các cô nương trong phường vô cùng hoảng sợ, Minh Nguyệt vì thế cũng buồn rầu không kém.

Cuối cùng, nàng ra một quyết định vô cùng trọng đại.

“Chúng ta bán Nguyệt Hoa phường, rời khỏi nơi này, đến một nơi khác, bắt đầu lại từ đầu!” Lời Minh Nguyệt vừa nói xong, Quý nương cùng các tỉ muội đang ngồi cùng nhau đều giật mình kinh hãi nhìn nàng.

“Bán Nguyệt Hoa phường?”

“Đúng!”

“Rời khỏi nơi này?”

“Không ly khai, không có cơ hội.”

“Như vậy được không?”

“Mặc kệ như thế nào, nhất định sẽ tốt hơn so với hiện tại!” Các cô nương ngẩng đầu nhìn nhau, các nàng tụ tập trong đại sảnh, thương nghị nên làm gì. Bấy giờ Minh Nguyệt đưa ra một quyết định trọng đại khiến các nàng có chút sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn, đại sảnh nháo nhào rùng rục.

“Ta tán thành.” Từ Quý nương đứng lên, dẫn đầu đoàn người tán thành. Lần trước, khi Nguyệt Hoa phường thiếu chút nữa bị niêm phong, nàng đã bắt đầu tính cho Nguyệt Hoa phường làm lại từ con số không.

Đoàn người người một câu ta một câu tiếp tục thảo luận, Minh Nguyệt thuyết phục mọi người, không thể chống đỡ thêm được nữa, Nguyệt Hoa phường sớm muộn gì cũng bị suy sụp, miệng ăn thì núi lở, chỉ ngồi không thì không thể nào tồn tại, chỉ bằng rời khỏi nơi thị phi này, đến một nơi bắt đầu lại, như vậy chẳng phải tốt hơn ư?

Mọi người căng thẳng thảo luận, cuối cùng cũng có một nhận thức chung, đem toàn bộ Nguyệt Hoa phường cả Bạch Dương Ốc đến một nơi mới, bắt đầu lại. Minh Nguyệt đi đâu, các nàng sẽ đi theo đến đó!

Mọi người là hảo tỷ muội nhiều năm như vậy, người trẻ chiều cổ trẻ nhỏ, trẻ nhỏ lớn lên chăm sóc lại người già; người có năng lực bảo hộ kẻ yếu, giúp đỡ lẫn nhau, có như thế Nguyệt Hoa phường mới tồn tại được đến ngày hôm nay.

Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kiên định.

Đúng vậy, nàng quyết định rời khỏi nơi này, nàng tuy là nữ tử, bên ngoài có vẻ nhu nhược yếu đuối, nhưng nàng lại vô cùng cứng đầu, hào khí và nghị lực không thua kém bất kỳ nam nhân nào.

Bởi vậy, nàng muốn rời khỏi nơi này, vì các tỉ muội, còn có thể đem phiên muộn vứt bỏ.

Nàng không phải là nữ nhi chỉ biết cả ngày nhốt mình trong phòng than thở, đau khổ cho cuộc đời, mà nàng là Quan Minh Nguyệt, một nữ nhi không câu nệ tiểu tiết.

Trời đất bao la rộng lớn, tất sẽ có chỗ cho các nàng dung thân.

Hai tháng sau, Nguyệt Hoa phường được bán đi.

Trong phường, các cô nương vội vàng dọn dẹp, đem quần áo tư trang đóng gói. Từ Quý nương đem bạc trả lương cho người hầu, cho họ hồi hương hoặc tìm một nơi nào đó làm việc.

Đám người hầu lớn tuổi, đều đã sống trong Nguyệt Hoa phường nhiều năm, lúc gần đi đều lưu luyến không rời, Từ Quý Nương cũng không nhận được, nhưng chỉ có thể an ủi mà thôi.

Các cô nương vội vàng sửa sang lại hành lý, Kì quản sự chỉ huy mọi người đem đồ đạc vào trong rương, chuẩn bị ba ngày sau lên đường.

Dù sao phải rời đây, cũng không còn buôn bán, cho dù có mở cửa cũng không có khách nào, nên đoàn người vội vàng dọn dẹp, không chú ý đến một cỗ kiệu đang đứng trước Nguyệt Hoa phường.

Kiểu phụ cung kính đem kiệu liềm xốc lên, một thân hình tuấn cử bước xuống kiệu, không thanh sắc bước vào Nguyệt Hoa phường, đôi mắt sắc bén quét một đường toàn bộ đại sảnh.

Có người vội vàng thét to chỉ huy, có người vất vả khiêng hòm rương, trong đại sảnh một cảnh hỗn loạn diễn ra, không người nào chú ý tới thân ảnh vừa đi vào.

“Tránh ra tránh ra, đừng chặn đường, nếu bị ta đập trúng chân, ta không chịu trách nhiệm a!” Kỵ quân sự một bên chỉ chỉ tay, hò hét, phát hiện có người chặn đường liền tức giận chỉ trích.

“Uy, ngươi là kẻ điếc sao? Đừng chặn đường người khác... Vừa thấy tướng mạo đối phương, Kỵ quân sự lập tức im miệng, còn không tự chủ từng bước lùi dần về phía sau, tay vô thức đánh lên người một nô sai nào đó, làm cho thùng gỗ hân đang khiêng rơi xuống đất.

“Đại... đại... nhân!!!” Kỵ quân sự bất chấp thùng đồ bị rơi, hân nghẹn họng trên trời trùng trùng mắt nhìn Hạng Thiếu Hoài.

Cả hiện trường đang âm ỉ, bỗng nhiên đều dừng động tác, toàn bộ mắt đều ngạc nhiên nhìn tuấn phủ đại nhân Hạng Thiếu Hoài đang đứng trong đại sảnh.

Đôi mắt đen âm trầm, nghiêm nghị nhìn Kỵ quân sự: “Minh Nguyệt đâu?”

“Nàng..... Ở Minh Nguyệt Lâu.....”

“Đi như thế nào?” Kỵ quân sự một tay chỉ vào hướng nội viện, chưa kịp phun ra hết câu, đã không thấy bóng dáng hân đâu nữa.

Trong khuê phòng Minh Nguyệt Lâu, lúc này bận tới mắt tới mũi, chủ tớ hai người vội vàng đi tới đi lui, sắp sửa lại quần áo, đóng gói hành trang\

“Tiểu thư, có lấy cái này không?”

“Không cần.”

“Vậy cái này?”

“Mang đi.” Quan Minh Nguyệt một bên sửa sang lại vật phẩm, một bên trả lời Tụ Nhi. Chính nàng cũng vắt tay áo lên, dọn dẹp hành lý. Những thứ đáng giá, nàng sớm đã cho người đổi thành bạc, bây giờ chỉ cần mang theo ít quần áo và vật dụng hàng ngày mà thôi.

“Tiểu thư, ta rất luyến tiếc!” Tụ Nhi không khỏi thở dài, cho đến bây giờ vẫn không tin được nàng lại sắp phải rời xa Nguyệt Hoa phường.

“Ta cũng vậy!” Trong ánh mắt đẹp nhìn khắp căn phòng, nàng buông tay tất cả, nhưng nàng không thể buông tay nam nhân kia...

Ai, không nghĩ, bởi vì càng nghĩ thì càng tức giận, nàng không muốn nhớ đến hân, huống chi nhớ cũng vô dụng, càng nhớ thì càng thương tâm. Nàng phải nhanh chóng đem hình ảnh của hân loại ra khỏi cuộc đời nàng, nhưng không nghĩ đến chính bản thân lại rơi vào trong cõi đau xót.

Dọn dẹp một chút! Tinh thần nàng nhanh chóng khôi phục, còn có rất nhiều chuyện phải làm nha! Nghĩ như vậy, lại bắt đầu làm tiếp công việc, nhưng không thấy đồ đạc trong phòng được xếp loạn xạ. Đột nhiên chân bị vướng tà váy, nàng cả người đổ vào đồng đồ đạc, Minh Nguyệt cơ hồ như lộn nhào xuống.

“A! Tụ Nhi... cứu ta...! nàng bối rối giãy dụa, cả người chập vạt trong đồng đồ, chỉ còn đôi giày thêu còn thấy được bên ngoài, khiến Minh Nguyệt không ngừng loạng choạng.

“Ai nha, tiểu thư!” Tụ Nhi kinh hãi la lên, vội vàng nhào người tới đỡ tiểu thư, nhưng có người còn nhanh hơn. Nhìn thấy người đó, Tụ Nhi không khỏi ngậy người.

“Cứu ta...” Bị đồng đồ đè lên, nàng ra sức giãy dụa, lại bị một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy eo, dễ dàng ôm nàng ra khỏi chỗ đổ nát.

Minh Nguyệt mở to miệng hồng hộc thở, cứ tưởng mình bị biến thành ma rồi chứ. Trong lòng còn sợ hãi, nhất thời không chú ý đến người vừa cứu mình, mãi đến khi phát hiện ra mình đang nằm gọn trong một bờ ngực rộng lớn mới ngẩng mặt lên, nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy đang nhìn mình, cả người giật mình kinh hãi.

Cứu nàng... không phải là Tụ Nhi, mà là Hạng Thiếu Hoài.

Nàng đầu tiên là kinh ngạc trừng lớn mắt, nhưng nháy mắt, trên khuôn mặt chỉ còn sự lạnh lùng, nàng ra lệnh:

“Ngươi đến làm gì? Buông ta ra!” Nàng giãy dụa, cố tình thoát ra khỏi người hân, nhưng Hạng Thiếu Hoài cũng chưa từng có ý định buông tay, trái lại còn hỏi nàng:

“Tại sao lại muốn rời đi?”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, ai cho ngươi vào, mau buông ta xuống!” Tránh không được đôi tay cứng như thép, nàng xoay người qua Tụ Nhi: “Tụ Nhi, đuổi hân ra ngoài!”

Tụ Nhi nhìn thấy Tuần phủ đại nhân tự mình đến thanh lâu, hồn phách sớm đã không còn, sợ hãi đại nhân còn không kịp, bảo nàng đuổi hẳn ra ngoài? Nàng chưa muốn chết nha!

“Ngươi còn đứng đó phát ngốc làm gì? Mau giúp ta?”

“Tiểu thư !” Tụ Nhi khóc không thành tiếng, không biết phải làm như thế nào cho phải!

“Ngươi lui trước đi!” Hạng Thiếu Hoài không nhìn Tụ Nhi ra lệnh. Một câu của hắn, ai dám không nghe sao?

“Dạ! đại nhân!” Tụ Nhi nhắc váy, vội vàng lui ra ngoài! Quân tử chính là người biết thức thời.

“A, Tụ Nhi.. mau quay lại!” Thấy Tụ Nhi như chạy trốn chết ra khỏi phòng, Minh Nguyệt thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Hoài: “Ngươi dám ra lệnh cho nha hoàn của ta, ngươi muốn gì?” Nàng vừa nói, tay vừa chỉ chỉ vào ngực hắn.

Người này chẳng những không buông ra nàng, bạc thân lại gọi lên một nụ cười tuấn đạt nhưng yếu ớt.

“Ngươi tinh thần rất tốt!” Hắn cứ tưởng những lời đồn bên ngoài sẽ khiến nàng không thể gượng dậy nổi. Nhưng hiện tại, thấy nàng chẳng những có đủ tinh lực mắng hắn, thần khí cũng vô cùng sáng lạng, hắn quả thật rất yên tâm

“Ta đương nhiên tốt, ngươi muốn ta không tốt sao? Thực xin lỗi, khiến cho đại nhân thất vọng!” Giây không được, nàng đành phải nằm trong lòng hắn, phát hiện khuôn mặt hắn vẫn rất anh tuấn, làm cho tâm đang bình tĩnh của nàng như mặt hồ gợn một con sóng.

Hắn tới làm cái gì? Hắn chẳng phải không muốn thấy nàng sao?

“Tại sao lại muốn bán Nguyệt Hoa phường?”

“Không liên qua tới ngươi!”

“Minh Nguyệt.” Khi hắn ôn nhu gọi tên nàng, lòng đang cứng rắn như đá của nàng bỗng nhiên chùng xuống. Hai người dán sát vào nhau, khiến nàng không thể buộc bản thân giả vờ lãnh đạm nhìn hắn được. Mấy tháng không thấy hắn, bây giờ tự nhiên xông thẳng vào phòng nàng, chất vấn rằng tại sao muốn rời đi? Thật ra hắn muốn gì?

Tại sao lúc này lại đến đây muốn chất vấn nàng? Điều này rất quan trọng sao?

“Nguyệt Hoa phường càng ngày càng xuống dốc, không thể không đóng cửa, vậy ngươi cao hứng không? Ngươi không phải vẫn muốn đóng cửa Nguyệt Hoa phường sao? Chúc mừng !!! Trong giọng nói có chút bức tức và áp lực.

“Ta không có ý này!”

“Không, ta không quan tâm, ta chỉ biết ngươi cố tình gây khó dễ cho ta!

Ngươi thân phận cao quý, sợ một danh kỹ như ta làm ô uế thanh danh của ngươi!” “Nói vậy!” hắn thấp giọng, nhưng trong giọng nói rõ ràng là tức giận.

“Ta nói vậy? Ta hỏi ngươi! Vậy tại sao mấy tháng qua ngươi tránh mặt ta? Hai mắt nàng nhìn thẳng vào hắn, chờ một đáp án.

Đây chính là sự thống khổ của Hạng Thiếu Hoài, cả đời này, hắn chưa từng nghĩ mình cuối cùng lại nằm trong tay một nữ nhân.

Hắn muốn nàng, khát vọng này mỗi ngày trôi qua lại càng lớn, càng cồn cào trong lòng hắn. Mỗi lúc nàng nhíu mày, nhăn trán, cùng nụ cười xảo quyệt quyến rũ, vẫn nằm trong lòng hắn, không thể quên.

Nữ nhân này rất thích chống đối hắn, hắn nên chán ghét nàng mới đúng, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện ra ánh mắt của mình bất tri bất giác không thể rời khỏi người nàng, còn chết tiệt thích nàng nữa chứ!

Cứ nghĩ hắn ép mình trong chính vụ, bận rộn với công việc thì có thể đem khát vọng đó biến mất, nhưng khi nghe tin nàng sắp rời khỏi đây, hắn không thể làm được bất kì chuyện gì khác, cả người như vô lực, hắn không thể im lặng được nữa.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đó! Tại sao lại khôn hé răng?” Hắn cắn răng nhìn nàng: “Ngươi là nữ nhân của Hoàng Thượng, ta không thể chạm vào ngươi!”

Nàng lạnh lùng nhìn hắn: “Tại sao ngươi không thừa nhận, rằng ngươi không có can đảm chết, sợ tiền đồ bị hủy? Nói trắng ra, là ngươi sợ mình bị cách chức! Giữa hai thứ đó, dĩ nhiên ngươi sẽ chọn bổng lộc và chức quyền! Thiên hạ nhiều mỹ nhân như thế, ngươi là sao có thể vì một nữ tử thanh lâu như ta mà hủy hoại tương lai của mình kia chứ!? Lời này làm cho hắn hoàn toàn nổi điên, sắc mặt chuyển sang xanh mét, trong mắt hiện lên một tầng lửa, nữ nhân này là đang chọc cho hắn nổi điên mà!

Nữ tử có tài lại nha mồm nhanh miệng, quả là họa thủy mà. Vậy mà hắn lại cố tình thích nữ nhân họa thủy như thế mới khổ! Với người như nàng ta, chỉ có một cách giáo huấn tốt nhất, đó chính là che miệng nàng ta lại.

Hắn bắt ngờ nghiêng người, hôn cái miệng xinh xinh đang liên miên không ngớt của nàng.

Lần này, nàng không ngốc như lần trước!

Ba! Bàn tay không khách khí đặt trên mặt hắn một cái tát!

Má phải Hạng Thiếu Hoài truyền đến một cảm giác đau, làm cho khuôn mặt hắn càng thêm phần nộ.

Ngon lửa lại lần nữa bùng lên, hắn lại cúi người giữ chặt môi nàng.

Ba! Âm thanh lần thứ hai vang lên, tiếp tục đánh vào mặt hắn, lần này, sắc mặt của hắn càng tệ!

Hai cái tát càng làm cho lòng chinh phục trong lòng hắn tăng cao, bàn tay hắn giữ chặt tay nàng, kéo thân hình mềm mại của Minh Nguyệt vào trong lòng mình, hơi thở ấm nóng của hắn phả vào mặt nàng.

Thân hình mềm mại, kiều quyến rũ động lòng người danh nghe thấy xa gần, nhưng khi đối diện hắn lại ngang ngược, bướng bỉnh một cách vô lý. Chỉ với hai cái tát kia cũng đủ để cho nàng bước vào đại lao thêm một lần nữa, nhưng hắn bây giờ không hề quan tâm tới hai cái tát kia, hắn tức giận, cả người đầy sinh khí chỉ vì câu nói của nàng.

Nàng biến hắn thành gì? Dạng người rất sợ chết ư?

Hắn hít một hơi kiềm chế cảm xúc, những lời nàng nói, trong lòng hắn có một dòng nước mãnh liệt đang sôi trào, hắn không thể dễ dàng tha thứ cho nàng như thế được.

Hai tay Minh Nguyệt bị hắn nắm chặt phía sau lưng, không thể động đậy, cả người lại bị ép sát vào thân hình rộng lớn của hắn, tư thế này nhìn từ bên ngoài vào vô cùng âm mưu. Trong ngực, tim nàng không chịu yên vị, cứ như một bản nhạc không có quy luật, chạy nhảy lung tung, cuối cùng nàng đành phải nhẹ giọng xuống nước.

Hắn thoát nhìn thực sinh khí, trong hai con ngươi đen thấy rõ hai tầng lửa giận đang bùng bùng cháy, chực lượng đến dọa người.

Nàng nhìn khuôn mặt hắn, cảm thụ được rất rõ hắn đang sinh khí, nhưng trên mặt lại phát ra sự lạnh lẽo khôn cùng, như là một lời mò đầu của sự cảnh cáo, rằng nàng chỉ cần nói thêm một chữ nào nữa thôi, hắn nhất định sẽ trừng phạt nàng một cách thâm hiểm, mà loại trừng phạt đó, tuyệt đối sẽ làm nàng cực kì hối hận.

Nàng không sợ chọc giận hắn, nhưng khừu giác người được bầu không khí đang ngày càng quý giá, mà trong ánh mắt kia lại phát ra một tia bi thương, chỉ nhỏ như thế thôi! Hình như nàng đã nói ra câu gì đó rất quá đáng.

Trong phòng trầm mặc, hai người cứ đứng như vậy, “ngang bướng” nhìn nhau. Hơi thở ấm nóng của hắn vây bọc lấy nàng, trong đôi mắt lại tràn đầy lửa bỏng nhiên chuyển sang sâu thẳm thẳm. Bạc thân nhẹ nhàng tiến lên, dán chặt vào đôi môi mềm mại của nàng.

Mới vừa rồi môi hắn dính trên môi nàng, bây giờ lại thêm một lần nữa, nàng theo bản năng xoay người qua hướng khác, né tránh hắn lại giờ trò khinh bạc mình, nhưng hình như nàng quên mất cả người mình bây giờ đang nằm trọn vẹn trong lòng hắn, thì còn có thể trốn đi đâu được chứ?

Nhất quá tam, thôi thì đành để cho hắn muốn làm gì thì làm!

Không như hai lần cường hôn trước, lần này lại đậm ôn nhu, mang theo chút ý trêu đùa, kiên nhẫn thuyết phục nàng khẽ mở phương thần, tiếp nhận hắn xâm nhập.

Nàng tức giận, định không thèm nhìn hắn nữa, nhưng nụ hôn nóng rực, như một ngọn lửa châm vào đồng cỏ khô, thoáng chốc bùng cháy, hơi thở của nàng cùng hơi thở của hắn giao hòa cùng nhau, trở nên gấp gáp.

Nàng giận hắn, nhưng cũng mong ước có hắn, lại phát hiện ra ngay chính bản thân mình không thể cự tuyệt nụ hôn của hắn, hơn nữa tên chết tiệt này còn dám dùng cách vô cùng ôn nhu để đối phó với nàng.

Ngon lửa tham lam thâm nhập, dây dưa với nàng, làm cho cả người Minh Nguyệt bỗng chốc cứng đờ, nhu tình càng lúc càng tăng, nàng thả người trôi theo sự tùy ý của hắn. Hắn không dừng lại trên môi nàng, mà dần chuyển lên vành tai... mang đến một trận ma dương cùng run rẩy.

Đại chương lặng lẽ buông tay nàng, hai thân hình chỉ cách một lớp sa mỏng, dán chặt vào nhau.

Nàng cảm nhận ý định của hắn, cho tới bây giờ nàng chưa làm qua chuyện này, chỉ có thể học theo, đem bàn tay nhỏ bé chậm rãi lên ngực hắn.

Nàng làm như vậy, không khác gì là ngồi châm nộ tâm hắn dục hỏa, hắn ôm chặt nàng, tiến đến giường.

Nàng chưa bao giờ cho bất kì nam nhân nào đụng chạm vào người, mà hắn trên mỗi tác lại in đầy cảm xúc chân thật của hắn.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt nàng, bên tai hắn khàn khàn thầm thì gọi tên nàng. Cảm giác đau đớn dần dần biến mất... một thứ cảm giác trước giờ chưa từng trải qua.

Thân thể của nàng thuộc về hắn, lạc hồng nhẹ nhàng rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đây là lần đầu tiên của nàng?

Hạng Thiếu Hoài nhìn lạc hồng trên giường, hắn không bao giờ có thể tin được, trong lòng nổi lên một cảm giác mơ hồ.

Tuy rằng bên ngoài là nữ tử thanh lâu, lấy danh nghĩa bán nghệ chứ không bán thân, nhưng hắn thủy chung cho rằng, nàng trước giờ là nữ nhân của Hoàng Đế, nên từ lâu nàng đã không còn là xử nữ.

“Đây là có chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên, đến ngờ ngạc của hắn, làm Minh Nguyệt nhìn không được bật cười.

“Ta cùng Hoàng Thượng, cho tới bây giờ không phải là loại quan hệ như người suy nghĩ!” Nàng nhìn biểu hiện của hắn, chín mười phần đã đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

Có đáp án trong tay, hắn phi thường cao hứng, những đường cong trên mặt cũng hết sức nhu hòa, bạc thần nhìn thoáng qua dường như có một nụ cười.

“Thực xin lỗi, ta hiểu lầm người!” Cao ngạo như hắn, lại khăng khái cúi đầu cùng nàng nhận sai, làm nàng tươi cười rạng rỡ, xem như tỏ vẻ tha thứ hắn. Cảm giác được nàng nằm trong lòng hắn, hưởng thụ thứ cảm xúc vô cùng thân thiết, mà hắn vẫn lưu luyến không buông tay tay ôm chặt nàng vào lòng.

Đại chương từ eo của nàng chuyển dần lên bả vai, cuối cùng dừng lại trên cảm nàng, hắn khẽ nâng nàng cảm lên, đem khuôn mặt nàng đối diện với hắn.

“Nàng còn giấu ta điều gì?”

“Hử?” Nàng cố ý vẽ mặt đầy sương mù nhìn hắn.

“Đừng nghĩ qua loa là xong chuyện, ta là người biết rất rõ, nàng là quý tinh linh, giả bộ ngốc hồ đồ với ta bây giờ hoàn toàn vô dụng, nàng cùng Hoàng đế có quan hệ gì?”

Ai nha, nam nhân này quả thật không tốt chút nào, vừa mới cùng nàng diễn cảnh hương tình diễm lệ, liền quay sang tranh giành nàng với nam nhân khác, như vậy hắn có thể hưởng thụ được cảm giác thân thiết của hai người bây giờ không?

Nàng tùy ý tìm một lý do.

“Bằng hữu.”

“Bằng hữu?”

“Anh em kết nghĩa... là bằng hữu.” Khóe môi nàng gợi lên chút cười, quyến rũ động lòng người, bàn tay nhỏ bé khiêu khích trên ngực hắn, hy vọng hắn dời lực chú ý của mình đi xa xa một chút, đừng hỏi thêm bất kì một câu nào nữa.

Nhưng hắn cũng không phải không nhận ra dụng ý của nàng, đại chương bắt lấy bàn tay không an phận của nàng đang vẽ loạn trên ngực hắn.

Hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng câu trả lời của nàng, quý mới tin: “Như vậy nàng cùng Hoàng Thượng tại sao lại thành bằng hữu?” dung nhan xinh đẹp trong phút chốc bỗng ngưng thu hồi lại nụ cười.

“Nếu đại nhân còn hoài nghi ta cùng Hoàng Thượng có ái muội, cửa ở đằng kia, thỉnh tự tiện đi.” Nàng cố nhưong người thoát khỏi vòng tay của hắn, nhưng động tác chưa dứt, đã bị bị lói người ngã ngược vào lại trong lòng ngực rắn chắc của hắn, làm cho nàng không thể không mặt đối mặt, vây hãm trong hơi thở của hắn.

Hắn nhìn người đang kiên cường nằm trong lòng, biết rõ với nàng dùng cường ngạnh, ép bức nàng thì kết quả thu được là con số 0, hắn là người rõ ràng nhất, nàng bên ngoài dịu dàng ôn nhu bao nhiêu thì trong lòng lại bướng bỉnh, ngạnh ngược bấy nhiêu.

Mà hắn, lại ngây ngốc yêu nàng ở điểm này.

Hắn không phải hoài nghi nàng, những nghi ngờ đó đã tiêu tan từ lâu, hắn hiểu được nữ nhân này đối với hắn quan trọng, quý báu như thế nào, hắn không muốn tạo cho nàng thêm bất kì một áp lực vô hình nào nữa.

Nàng là nữ nhân của hắn, điều đó không còn gì có thể nghi ngờ, nhưng đồng thời hắn cũng hiểu, hiện giờ hắn chân chính không có được nàng hoàn toàn.

“Người đề nghị ta, mau tránh ra.” Hắn thật sâu nhìn nàng, cho dù là tức giận, cũng mang một bộ dáng vô cùng mê người phong tình, làm con người đen lại lần nữa đẩy lên một cơn nóng cháy, bạc thần gọi lên cười nụ cười.

Tránh ra? Đương nhiên không.

Lạc hạ hôn nồng nhiệt, hắn cũng bắt đầu học nàng giờ thói xấu, hơn nữa còn cao tay ăn hơn nàng, ý đồ muốn diễn lại cảnh lúc này.

Hắn sẽ điều tra ra, đừng quên hắn chính là Tuần phủ, uy danh ngất trời, nếu muốn biết tâm cơ của nàng, hắn nhất định sẽ tìm ra.

Hàng năm vào triều yết kiến Hoàng Thượng, hồi báo công việc hành chính sự vụ, là do các quan Tuần phủ đứng đầu phải làm.

Đương kim hoàng thượng, tuy đã hơn bốn mươi, nhưng tướng mạo vẫn vô cùng khí suất, dưới sự thống trị của hắn, thiên hạ khắp nơi có được hai chữ thái bình.

Sau khi lâm triều, Hoàng Thượng phân phó Trương công công, cho mời Hạng Thiếu Hoài đến ngự thư phòng yết kiến.

Hạng Thiếu Hoài trong lòng hiểu rõ, Hoàng Thượng nhật lý vạn cơ, thượng có rất nhiều chuyện quyết sách trọng đại cần thảo luận, nhưng Thánh Thượng lại cho các trọng thần lui ra, lại triệu hắn đến ngự thư phòng, nhất định là có liên quan đến Minh Nguyệt. Mà hắn cũng chờ cơ hội này.

Theo Trương công công vừa đi vào cửa, nhìn thấy Hoàng đế cao cao tại thượng, hắn lập tức thi lễ.

“Khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Ái khanh bình thân, nơi này không có người lạ, người không cần phan thường tọa!”

“Tạ Hoàng Thượng.” Hạng Thiếu Hoài đứng dậy, về mặt thủy chung cung kính, thối lui đến một bên, ngồi nghiêm chỉnh một bên.

Hoàng Thượng vuốt râu, mỉm cười đánh giá khuôn mặt tuấn mỹ uy nghiêm Hạng ái khanh. Người này trời sinh thông minh, tính cách vừa khắc, cần cho chính vụ, hơn nữa xử sự vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, không uống phí chính mình năm đó tuệ nhãn thức nhân, đề bạt hắn làm tuần phủ, thay hắn chỉnh đốn quan lại địa phương, quả nhiên, Hạng Thiếu Hoài không hề làm cho hắn thất vọng.

Nhìn tướng mạo tuấn lãng của hắn, khó trách nhiều nữ nhi của các vương công đại thần say đắm.

Hoàng Thượng không nói, hạng thiếu hoài cũng không dám lên tiếng, thủy chung đoan chính ngồi một bên, chờ đợi Hoàng Thượng mở miệng, hắn đoán, Hoàng Thượng rất nhanh sẽ hỏi chuyện hắn và Minh Nguyệt.

“Hạng ái khanh, người năm nay đã gần ba mươi!”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng.”

“Đến tuổi này, người nên lập gia thất rồi, đã có người đề ý chưa?” Hạng Thiếu Hoài sừng sốt nhìn Hoàng thượng, chẳng lẽ hôm nay Hoàng đế triệu kiến hắn, là vì chung thân đại sự của hắn sao?

“Thần một lòng tận tụy vì việc.. chính vụ, nên không có ý định lập gia thất!..” Xin đừng đem cái gì công chúa, tiểu thư đại quan gả cho hắn, hắn không muốn lấy những người ấy! (Mập: thật à???) xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Hoàng Thượng trên mặt tươi cười càng thêm sâu không lường được. “Cửa nhà nói, trước thành gia, sau lập nghiệp, ái khanh quan cư tuần phủ, nghiệp đã thành, nhiều đại thần trong triều đã thỉnh cầu trăm, hy vọng trăm có thể làm mối nữ nhi nhà họ gả cho khanh!”

Hạng Thiếu Hoài thăm kêu không tốt, khuôn mặt trầm ổn bỗng nhiên biến sắc, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Thì ra Hoàng Thượng triệu kiến hắn vào cung là vì muốn làm mai mối cho hắn.

Ngày trước, nếu mỗi lần Hoàng Thượng nói tới hôn nhân của hắn, hắn tuyệt đối không chút khản trương, nhưng nay trong lòng hắn đã có hình dáng của một người, hôn phối ngược lại làm hắn không khỏi xấu hổ, nói cái gì hắn cũng không thể đáp ứng.

Hắn vội vàng đứng dậy, vén quan bào về phía trước quỳ xuống, cúi đầu thờ dài:

“Hồi Hoàng Thượng, thần thật sự vô tình cưới vợ, cho nên --”

“Đừng nhanh như vậy cự tuyệt, những năm gần đây, người vì trăm tổn không biết bao nhiêu công sức, thay trăm chỉnh đốn tham quan, diệt trừ bạo loạn, trăm vẫn muốn ban cho người một người, biểu đạt sự cảm kích của trăm đối với khanh!” Hoàng Thượng nhìn Trương công công nháy mắt một cái, Trương công công lập tức hiểu ý, đi đến trước mặt Hạng Thiếu Hoài, hai tay kính cẩn dâng một danh sách dài.

“Trăm cho người tự chọn đối tượng, những cô nương đó được chọn trong hàng ngàn tiểu thư công chúa khuê các, chẳng những tư sắc xinh đẹp, mỹ mạo tài hoa, gia thế hiển hách, đối với con đường làm quan rất có ích, người yên tâm, trăm là người hiểu sự, chỉ cần người thích là được!” Trên bàn vài đồ

thăm, Hạng Thiếu Hoài nhìn chăm chăm vào danh sách, vẻ mặt cứng ngắc.

Hoàng mệnh nan vì, hấn lâm vào một cục diện tiến thoái lưỡng nan, trên đời này, đây là lần đầu tiên hấn không thể giải quyết một sự việc.

“Hạng đại nhân, người đừng phụ hảo ý của Hoàng Thượng!” Trương công công một bên mang hàm nghĩa nhắc nhở hấn.

Hạng Thiếu Hoài ngạch đồ mồ hôi lạnh.

Không chọn, tương đương không cho Hoàng Thượng mặt mũi, chỉ sợ mạo phạm Hoàng Thượng.

Chọn, hấn phải lấy người khác vào cửa, mà trong lòng hấn bây giờ chỉ có duy nhất một người hấn muốn đưa qua cửa là Minh Nguyệt mà thôi.

Minh Nguyệt tính tình cương nghị quật cường, tuyệt đối không chịu làm thiếp, hấn có dự cảm không lành, một khi hấn cưới người khác, sẽ vĩnh viễn mất đi nàng. Cứ nghĩ mất đi nàng, hấn cảm thấy sợ hãi không thanh lời.

Hoàng Thượng trên mặt mặc dù mỉm cười, cả người lại tản ra một khí thế uy nghi, hấn bị buộc không có biện pháp, chậm rãi vươn cánh tay cứng ngắc, cầm lấy một phần danh sách.

Trên danh sách, là những bức họa các cô nương cùng với gia thế. Các cô nương đều xinh đẹp, cùng với một gia thế hiển hách, nhưng Hạng Thiếu Hoài hoàn toàn vô cảm với những nữ nhân đó. Trong đầu hấn không ngừng suy nghĩ, làm cách nào để cho Hoàng đế từ bỏ ý nghĩ bắt hấn thành thân mà không làm tức giận người!

Hấn nhìn xem rất chậm, rất chậm, ý đồ kéo dài thời gian, bởi vì chuyên chú tìm biện pháp, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của Hoàng Thượng đang cùng Trương công công trao nhau cái nhìn đầy ẩn ý.

Làm sao đây? Hay là nói hấn bị bệnh?.... Không được, Hoàng Thượng khẳng định sẽ kêu ngự y bắt mạch, cũng sẽ bị phát hiện.

Hoặc là..... Hấn lập tức từ quan, nói con đường làm quan vô tình, muốn về nhà làm ruộng! nên các vị đại quan nghe xong, khẳng định không dám đem nữ nhi gả cho hấn.

Hấn trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, không ngờ mình cả đời chân chính làm việc, cuối cùng lại không thể qua khỏi cửa hôn nhân.

Đến khi quyền cuối cùng được mở ra, Hạng Thiếu Hoài không khỏi sùng sốt nhìn vào bức hình đang cầm trên tay.

Cô nương trên bức họa vô cùng quen mắt, tư thái quyền rũ động lòng người kia, ánh mắt trong veo nhưng tính nghịch kia, nụ cười như hoa đào trong gió kia.. giống nhau như đúc, mà phía dưới bức họa, là gia thế của nàng ta.

Quan Minh Nguyệt, con trẫm (quyết định để y chang câu này cho nó sốc ^^)

Hạng Thiếu Hoài kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Thượng.

“Như thế nào? Hạng ái khanh, có thích cô nương nào không?” Hoàng Thượng ý cười trong suốt hỏi, thần thái vẫn thong dong, vững như Thái Sơn, giống như sớm đoán được phản ứng của hấn.

“Hoàng Thượng, đây là”

“Minh Nguyệt là nữ nhi của ta, Hạng ái khanh quả nhiên có mắt nhìn, người có bằng lòng hay không cưới nàng làm vợ?” Hạng Thiếu Hoài cả người như muốn đổ xuống đất, Minh Nguyệt quả nhiên là công chúa? Hấn hoàn toàn hồ đồ, thân phận cao quý, tại sao lại lưu lạc đến thanh lâu? Hấn có nghĩ như thế nào, cũng không thể hiểu ra điều này.

Hoàng Thượng thở dài. “Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái, Minh Nguyệt là con trẫm, tại sao lại sống chốn thanh lâu? Chuyện này, chính là bí mật trong lòng ta, ngoại trừ Trương công công, không một ai biết!” Hoàng Thượng bắt đầu êm tai nói tới, đoạn tình của ông mười chín năm về trước.

Lúc ấy, hấn vẫn là Đông cung thái tử, cải trang du sơn ngoạn thủy, khi hấn đi vào Nguyệt Hoa phường, lần đầu tiên nhìn thấy hoa khôi Quan Thu Thủy, hấn đã yêu nàng (cái này là tiếng sét ái tình nà nha)

Hấn vĩnh viễn nhớ rõ lúc mới gặp giai nhân, lần đầu tiên hấn rung động, không thể tự kiềm chế bản thân.

Quan Thu Thủy nhìn bên ngoài như một nữ tử xinh đẹp nhu nhược, nhưng bên trong lại thập phần có chủ kiến, luôn biết thương cho thân phận nữ nhân, cũng bởi vì như thế, mà hấn mới mê muội nàng như thế.

Rồi những đêm triền miên, hấn cùng với nàng yêu như si như túy, không lâu, Thu Thủy mang long thai của hấn, hấn mới thành thật nói ra thân phận của mình cho nàng nghe, ý định muốn nàng vào cung.

Bây giờ có bao nhiêu cô nương muốn một bước làm phượng hoàng, hưởng vinh hoa phú quý, hưởng chi hấn còn là Đông cung Thái tử, là Hoàng đế tương lai cao cao tại thượng, trên vạn người.

Cứ ngỡ Thu Thủy khi biết thân phận của hấn sẽ vô cùng hưng phấn, cùng theo hấn về cung, thế nhưng ngoài ý muốn của hấn, nàng từ chối! Đó lại thêm

một lần nữa chứng minh Quan Thu Thủy không phải là một nữ nhân bình thường, cũng bởi vì thế, hấn càng yêu nữ nhân ấy sâu đậm hơn. Nàng cự tuyệt vào cung, đồng thời cũng ngang bướng nhất định chính mình sẽ nuôi Minh Nguyệt, còn yêu cầu hấn đến chết cũng phải mang theo bí mật này xuống hoàng tuyền.

Nàng muốn tự miệng hấn nói ra, đưa trẻ sau khi lớn lên, hấn phải cho nó tự do, không can thiệp vào cuộc đời nó, để tự chính nó chọn lối đi cho riêng mình làm một cô công chúa Minh Nguyệt hay một bình dân sống tự do.

“Minh Nguyệt hoàn toàn kế tục mẫu thân nàng từ ddung mạo đến tính tình, nàng chọn ở lại thanh lâu, buông tha thân phận công chúa đầy vinh hoa phú quý. Điểm này, nàng và mẫu thân giống nhau như đúc, trẫm vì đã đáp ứng Thu Thủy nên nhất định phải thù tét. !”

Hoàng Thượng thu hồi ánh mắt xa xăm, hiện lên chút ưu tư, nhìn Hạng Thiếu Hoài, trên khuôn mặt phút chốc khôi phục nghiêm túc, ánh mắt quýnh què hữu thần.

“Minh Nguyệt là nữ nhi của trẫm, bí mật này không có ai biết!” là trẫm nữ nhi, này bí mật không người biết hiểu.” nhìn Hạng Thiếu Hoài kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng, hấn không thể tin được, nhưng giờ phút này đây, hấn cũng có thể giải thích được nhiều chuyện, và cũng hiểu ra vì sao Minh Nguyệt luôn lảng tránh khi hấn nói về quan hệ của hai người.

Nhìn Hoàng Thượng, hấn cúi đầu áp lễ, thề sống chết cam đoan.

“Hoàng Thượng yên tâm, thần lấy đầu mình thề, kiếp này, bí mật ấy nhất định sống để bụng chết mang theo! (há há chêm câu tục ngữ VN cho hoàng tráng cái coi!!)

Hoàng Thượng vỗ vỗ bờ vai của hấn.

“Ái khanh.”

"Có thần"

“Trẫm đem Minh Nguyệt giao cho ngươi .”

Môi hấn cong lên, hướng Hoàng thượng vãi chào thật sâu.

“Thần tuân chỉ.” Cáo biệt Hoàng Thượng, Hạng Thiếu Hoài rời khỏi ngự thư phòng.

Người ngoài đi rồi, Hoàng Thượng nhìn về phía tấm bình sa sau lưng.

"Ra đi, quý nương." Một chút thân ảnh, lặng lẽ xóc sa mạn phía sau, nhẹ nhàng bước ra, không ai khác chính là Từ Quý Nương.

“Hoàng Thượng” Nàng nhìn về phía Hoàng Thượng.

“Quý nương, những năm gần đây vất vả ngươi quá . Ngươi bảo hộ Minh Nguyệt rất khá!"

“Hoàng Thượng nói quá lời, đây là điều Quý nương phải làm.” Không ai biết, kì thật Từ Quý Nương chính là người được Hoàng Thượng cài vào Nguyệt Hoa phường, âm thầm bảo hộ mẹ con Thu Thủy. Đến khi Thu Thủy qua đời, nàng vẫn tiếp tục bảo hộ Minh Nguyệt, hàng tháng đúng hẹn luôn dùng bồ câu đưa tin cho Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng cũng vất vả, vì chuyện của Hạng Đại nhân và công chúa tón không ít tâm tư". Trương công công một bên cười nói.

Hoàng Thượng lắc đầu.“Trẫm nào còn cách khác sao, trẫm đã hứa với Thu Thủy, không thể tự tiện sắp đặt hôn sự cho Minh Nguyệt, không can thiệp vào cuộc sống của nó, nhưng nó lại là nữ nhi của ta, chuyện chung thân cả đời của nó, ta không quản được sao?"

“Hoàng Thượng hiện tại có thể yên tâm , có Tuân phủ đại nhân lo lắng cho công chúa, Hoàng Thượng cũng không cần phải đau lòng nữa!". Hoàng Thượng chỉ cười không nói, hai tay chấp ra sau, chậm rãi bước ra khỏi Ngự Thư phòng.

Trương công công cùng Quý nương, cũng cung kính đứng ở phía sau, theo Vạn tuế gia, chậm chậm đến Ngự hoa viên.

Hoàng Thượng nhìn lên trời, trong đầu hiện lên một đoạn kí ức không bao giờ có thể quên, hậu cung ba nàng nữ nhân, nhưng trong lòng của Người chỉ có duy nhất một người là giai nhân Thu Thủy.

Làm như vậy, nàng có vừa lòng , Thu Thủy.....?

Hạng Thiếu Hoài là người nữ nhi chúng ta chọn, hai đứa tâm ý hảo hợp, trẫm đã thực hiện đúng lời hứa với nàng, giúp nữ nhi lựa chọn một cuộc sống cùng nam nhân nó yêu.

Như vậy...nàng có thể yên tâm được rồi..... Thu Thủy..... nàng là người duy nhất ta yêu...

Trời càng khuya càng cao, trên Minh Nguyệt Lâu, Minh Nguyệt ngồi trước gương, mặc cho Hoàn Nhi chải mái tóc dài đen nhánh của mình.

Vừa tắm rửa xong, toàn thân phát ra một mùi hương nhàn nhạt , trên người mặc một bộ sa mỏng, khiến cho đáng ngại càng kiều sa, yếu điệu...mơ hồ có thể thấy chiếc yếm hồng bên trong.

“Đêm đã khuya, ngươi đi ngủ đi.”

“còn tiểu thư?”

" Cứ ngủ trước đi!"

“Tiểu thư không muốn ngủ, Hoàn Nhi cũng thức cùng tiểu thư!..” vừa nói xong, nàng liền nhin không được ngáp một cái.

Minh Nguyệt lắc đầu bật cười,“Còn nói không phiền lụy, xem ngươi kia , nhanh đi ngủ đi, có việc ta sẽ gọi ngươi.” Tụ Nhi ngượng ngùng gật gật đầu.“Được rồi, tiểu thư cũng nên ngủ sớm! .”“Đã biết, đi đi!” Tụ Nhi liền nhanh chóng nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Nàng chậm rãi đi đến bên cửa sổ Minh Nguyệt Lâu, nhìn lên trời, trăng sáng vô cùng khiến nàng trầm tư.

Nguyệt Hoa phờng chưa bao giờ im ắng, quàng quẽ như bây giờ, bình thường lúc nào dù ngày hay đêm cũng thực náo nhiệt.

Mấy ngày nữa, Nguyệt Hoa phờng sẽ đổi tân chương quây , phờng nội bọn tỷ muội, đã về Bạch Dương Ốc cùng bọn trẻ, mà Quý Nương cùng Ki thúc theo đoàn xe hành lí đi đến nơi mới chuẩn bị trước, chờ mọi chuyện sắp xếp xong xuôi sẽ viết thư đón mọi người đến tụ họp.

Nàng cùng Tụ Nhi, tạm thời cứ ở lại Minh Nguyệt Lâu.

Đại bộ phận hành lý đã được xe ngựa đưa đi hết, chỉ để lại một ít vật dụng hàng ngày và đồ dùng tùy thân.

Cảm giác vắng người thường khiến cho con người lâm vào một nỗi niềm cảm xúc khó tả, như tối nay,...nàng đứng nhìn lên trời...trong lòng nhớ tới Hạng Thiếu Hoài.

Chờ ta – lúc hai người ngồi bên cạnh nhau trước ngày hấn đi, hấn đã nhìn nàng và nói như thế.

Hấn muốn nàng chờ hấn, mà cũng chỉ vì một câu nói của hấn, nên nàng không cùng Từ Quý nương rời đi.

Nhớ tới hai người triền miên mất hồn tư vị, hấn hôn lên nàng toàn thân, nàng chưa bao giờ từng thể nghiệm qua chuyện này, tư điểm, nhin không hai má bỗng nhiên đỏ bừng vì xấu hổ.

Hấn về kinh, là vì phải dâng sớ cho Hoàng Thượng lão cha. Nàng không thể quên, lời hấn nói với nàng cứ như lời dặn dò của một người đi xa đang nói với thê tử của mình, nhìn khuôn mặt ửng hồng của gật đầu đáp ứng, hấn mới bỏ qua.

Nguyệt Hoa phờng to như thế, chỉ còn mình nàng cùng Tụ Nhi hai người, nhưng nàng không hề có chút sợ hãi nào, vì nhìn Hạng Thiếu Hoài đã an bài cho người bảo vệ sự an toàn cho nàng.

Từ khi hấn rời khỏi đây, ngày nào nàng cũng nhớ đến hấn. Nàng chưa từng nghĩ đến, chờ đợi một người, lại là một loại cảm giác dày vò tra tấn tâm hồn đã man nhất, nhưng cũng là một loại xúc cảm ngọt ngào đến hạnh phúc.

(Mập: cái đó V -pop gọi bằng đợi chờ là hạnh phúc đóá!!^^)

Ba ngày trôi qua rồi, đáng lẽ giờ này hấn phải quay lại rồi chứ?

Đã mấy ngày không nhìn thấy hấn, bây giờ sắp được thấy khuôn mặt rắn rỏi của nhìn Hạng Thiếu Hoài , trong lòng hiện lên chút phấn khởi không thôi, tối nay, chỉ sợ lại có một ai đó không thể ngủ được rồi!

Tại đây ban đêm vô cùng yên tĩnh, nàng dựa người vào cửa sổ, trầm tư nhìn vào khoảng không, hình như có tiếng động xa xa truyền đến, làm nàng lấy lại tinh thần, cẩn thận nghe.

Có tiếng bước chân, có người đi về phía phòng nàng, sẽ là ai?

Nàng vỗ về ngực, nghĩ rằng dưới lầu có thị vệ trắng đêm thủ hộ, ngoại nhân là tuyệt đối vào không được , nếu thị vệ không ngăn trở người nọ, trừ phi đối phương là

Trong nháy mắt, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, khuôn mặt tuấn tú của hấn khiến nàng kinh hi không thể tin được, người đáng lẽ ba ngày nữa mới trở về, lại xuất hiện ở trước mắt.

Là Hạng Thiếu Hoài, hấn đã trở lại.

“Thiếu Hoài?” Hấn không nói bất kì câu nào, tiến từng bước dài về phía nàng, đại chương mở rộng kéo nàng vào người, dùng hành động chứng minh hiện giờ chính hấn cũng nhớ nàng đến chết được.

Nàng cũng ôm chặt hấn, không nghĩ hấn lại xuất hiện, trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn hỏi hấn.

Hắn trên người còn mặc quan bào, như vậy tức là hắn đi suốt đêm, vừa về là đến đây?

“rất thơm.” Từng sợi tóc dài đen nhánh của nàng bay trong gió, thoảng ra một mùi hương thoang thoang, nhẹ dịu.

“Ta rất nhớ ngươi.....” Một câu mềm giọng ní non, làm cho hắn rối cuộc nhìn không được ôm lấy nàng, về phía giường lớn, vội vàng đỡ xuống quan phục, cuộc đời hắn chưa bao giờ vội vàng như vậy. Giống như muốn bù lại cùng nàng những ngày xa cách, hắn kích cuồng hôn nàng. Trên đời, chỉ có nữ nhân ngang bướng này mới có thể khiến cho một kẻ luôn bình tĩnh như hắn không thể kiềm chế cảm xúc.

Tóc hai người lẫn lộn đan quán lấy nhau, bàn tay nắm chặt tay đối phương, một cuộc kích tình đi qua, hai người vẫn gắt gao dựa sát vào nhau, luyến tiếc không muốn tách rời.

Hắn để mặt lên vai nàng, khàn khàn mở miệng: “Ta đã thấy Hoàng Thượng.”

“Ta biết, ngươi đến kinh không phải là vì phải bẩm báo công vụ sao?”

“Bãi triều, Hoàng Thượng ở ngự thư phòng triệu kiến ta.” Ánh mắt như ngọc đen trong suốt nhìn hắn, đột nhiên cảm nhận được trong lời nói có chuyện.

“Ta đã muốn biết, quan hệ của nàng với Hoàng Thượng?!” Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, “Hắn..... Nói cho ngươi?”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng tất cả đều nói cho ta nghe!.” Nàng kinh ngạc thật lâu, nhìn hắn mang gương mặt cười tươi sáng, cuối cùng nâng miệng, thàn oán nói: “Bí mật này nói cho ngươi.”

“Nàng đừng trách người, đó là bởi vì Hoàng Thượng đã biết chuyện của chúng ta.” Lời này vừa nói ra, nàng không kịp ngậm miệng, kinh hãi mở to mắt nhìn hắn.

“Thiên, hắn làm sao mà biết được?”

“Hoàng thượng có rất nhiều tay chân, cư nhiên đem.....”

“Nếu ta đoán không lầm, Hoàng Thượng vẫn luôn phái người âm thầm bảo vệ nàng, mà người kia, hắn phải rất thân cận với nàng!” Minh Nguyệt không thể kinh ngạc hơn, Hoàng Thượng lão cha vẫn phái người bí mật bảo hộ nàng? Hơn nữa người này còn cùng nàng thân cận? Nàng cẩn thận suy nghĩ một lần, người duy nhất luôn bên cạnh nàng, lo lắng cho nàng, cũng là người duy nhất nàng tin tưởng... chỉ có...

“Là quý nương!”

“Nàng xác định?”

“Nhất định, Quý nương là bạn tốt của mẹ ta, khi mẹ ta mất, chính Quý nương là người chăm sóc ta, bảo hộ ta rất u ái, trời ạ, không thể tưởng được Quý nương lại là người lão cha phái tới!” Hạng Thiếu Hoài gật gù đầu, “Cái này đúng rồi, khó trách Hoàng Thượng đem nàng gả cho ta.” Nàng nghe xong đầu tiên là sững sờ, tiện đà mặt đỏ, vì hắn những lời này mà nai con loạn tứ tung trong ngực.

“Ngươi nói cái gì? Hắn đem ta.....”

Hắn mỉm cười khàn khàn nói: “Đó là lí do tại sao ta phải gấp gấp trở về, bởi vì ta rất muốn nói cho nàng biết, Minh Nguyệt, làm thê tử của ta được không?” Nàng trong mắt khó nén kinh hi, nhưng lập tức lâm vào lo lắng, nàng nhìn hắn, chập chập không mở miệng được.

Hạng Thiếu Hoài nhìn vẻ mặt nàng, có vui mừng, có ưu sầu, có cảm xúc phức tạp, dung nhan không ngừng biến hóa, hắn không rõ.

“Ngươi không muốn?” Thấy hắn thần sắc khác thường, nàng lắc đầu. “Không phải.”

“Như vậy là vì cái gì?” Hắn muốn biết, nàng trong lòng còn có gì băn khoăn? Nàng thích hắn, nếu không nàng sẽ không nguyện ý đem tấm thân xử nữ toàn tâm toàn ý giao cho hắn.

Minh Nguyệt ngồi dậy, quỳ trước mặt hắn, hai tay để trong ngực, nhẹ giọng nói: “Thiếu Hoài, chàng nên nhớ một chuyện, ta sở dĩ muốn sống ở thanh lâu, là vì ta không muốn trở thành một cô công chúa, nếu chàng muốn kết hôn với ta, trước tiên chàng nhất định phải nhớ, người chàng lấy không phải là một công chúa Minh Nguyệt cảnh vàng lá ngọc, mà là một nữ tử thanh lâu. Chàng lại là một Tuân phủ, nếu như.... Bàn tay hắn nhẹ nhàng đặt trên miệng nàng, không cho nàng nói thêm bất kì câu nào nữa.

“Ta hiểu, Hạng Thiếu Hoài ta muốn lấy là Quan Minh Nguyệt, hoa khôi của Nguyệt Hoa phường. Ta sẽ chiều cạo thiên hạ, chuộc thân cho nàng, cưới nàng làm phu nhân, mà không phải thiếp, đồng thời, ta cũng sẽ không nạp thiếp.”

“Ngươi nói thật sự?” Nàng kinh hi nhảy người lên, không nghĩ hắn lại đồng ý nhanh như vậy!

“Lúc nói chuyện với Hoàng Thượng, ta hiểu năm đó Hoàng Thượng đáp ứng mẫu thân nàng, cho nàng tự do chọn lựa cuộc sống, thì bây giờ ta cũng sẽ y như vậy, nàng hiện tại là công chúa hay không, với ta không quan trọng. Minh Nguyệt, ta chỉ đề ý một điều duy nhất, nàng có nguyện ý làm phu nhân của Tuân phủ ta không? Còn nàng nếu thích làm gì ta nhất định sẽ không ngăn cản. Ta biết nàng đối với các cô nương trong Nguyệt Hoa phường, có một phần trách nhiệm, đó cũng là nguyện vọng của mẫu thân nàng!” Ánh mắt chân thành, ý chí kiên định nhìn nàng, nói ra tất cả những gì hắn đang suy nghĩ,

khiến cho trong đáy mắt của nàng hiện lên một tầng mưa sa mỏng.

Hắn cao cao tự tại, lại chấp nhận cưới một nữ nhân chốn hồng trần mà không màng đến lời người đời, cũng chấp nhận con đường mà nàng chọn lựa, vậy thì nàng còn gì mà không thể cùng hắn đi quãng đường còn lại của cuộc đời?

“Chỉ cần đại nhân không chê, dân nữ nguyện ý cả đời trở thành tùy tùng của đại nhân.” Nhìn nàng vui vẻ chấp nhận, bạc thần lại lần nữa cúi xuống giữ chặt hai cánh môi mềm mại, tinh tế. Dục vọng lại lần nữa thôi qua.

Tuần phủ đại nhân trời không sợ, đất không sợ, duy nhất chỉ sợ nữ nhân này không chịu gả cho hắn.

Trong phòng, phía sau sa幔, cảnh xuân động lòng người hiện lên... ngoài cửa sổ một vòng Minh Nguyệt nhô lên cao.

Minh Nguyệt bao lâu có, nâng cốc hỏi thanh thiên!

Có thanh thiên đại nhân bên người, Minh Nguyệt cả đời tướng tùy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Nhân Sợ Hãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.